

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Michaëlis, Karin.
Titel Title:	<u>Betty Rosa : en ung Kvindes Roman.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, 1908
Fysiske størrelse Physical extent:	314 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

57, -218. 8°

SALEN HJERTE

af

BETTY ROSA

IN HJERTE

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130018771757

BETTY ROSA

KARIN MICHAËLIS

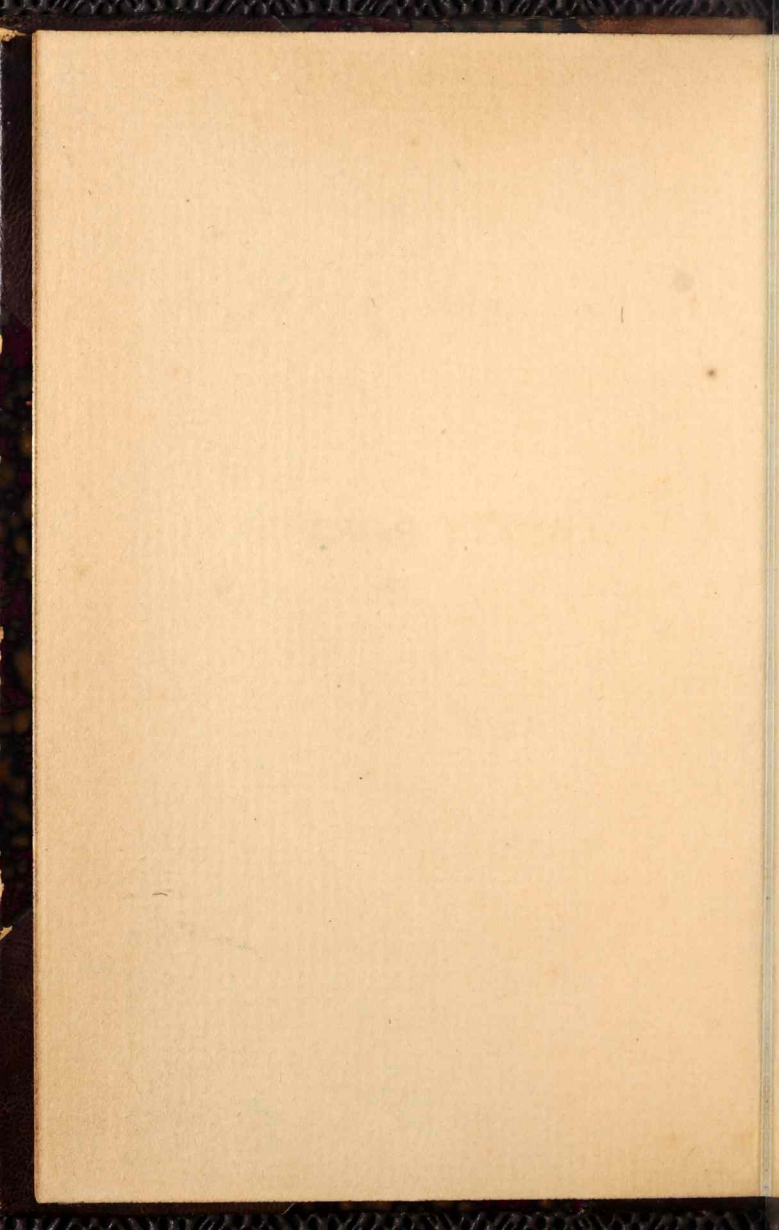
BETTY ROSA

EN UNG KVINDES ROMAN

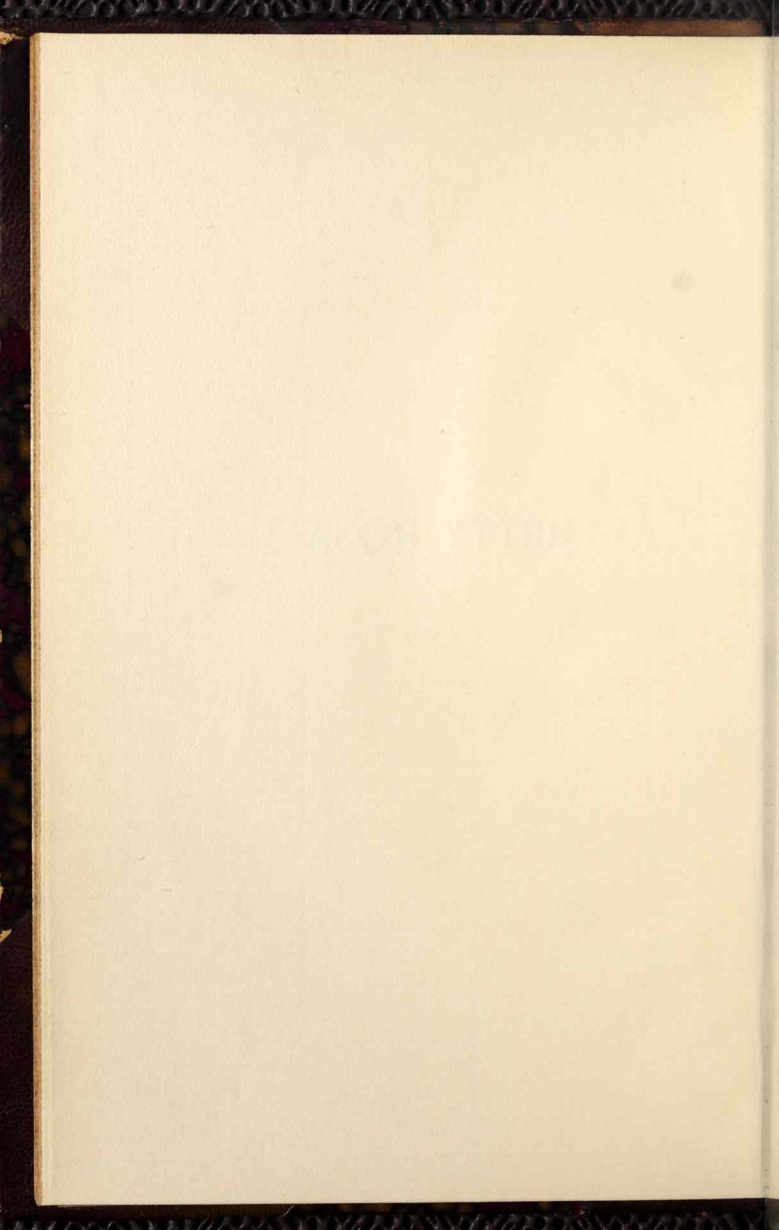
1908 L 2515

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG
KØBENHAVN OG KRISTIANIA
1908

BETTY ROSA

KARIN MICHAËLIS

BETTY ROSA

EN UNG KVINDES ROMAN

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

KØBENHAVN OG KRISTIANIA

1908

FR. BAGGES KGL. HOF-BOGTRYKKERI
KØBENHAVN

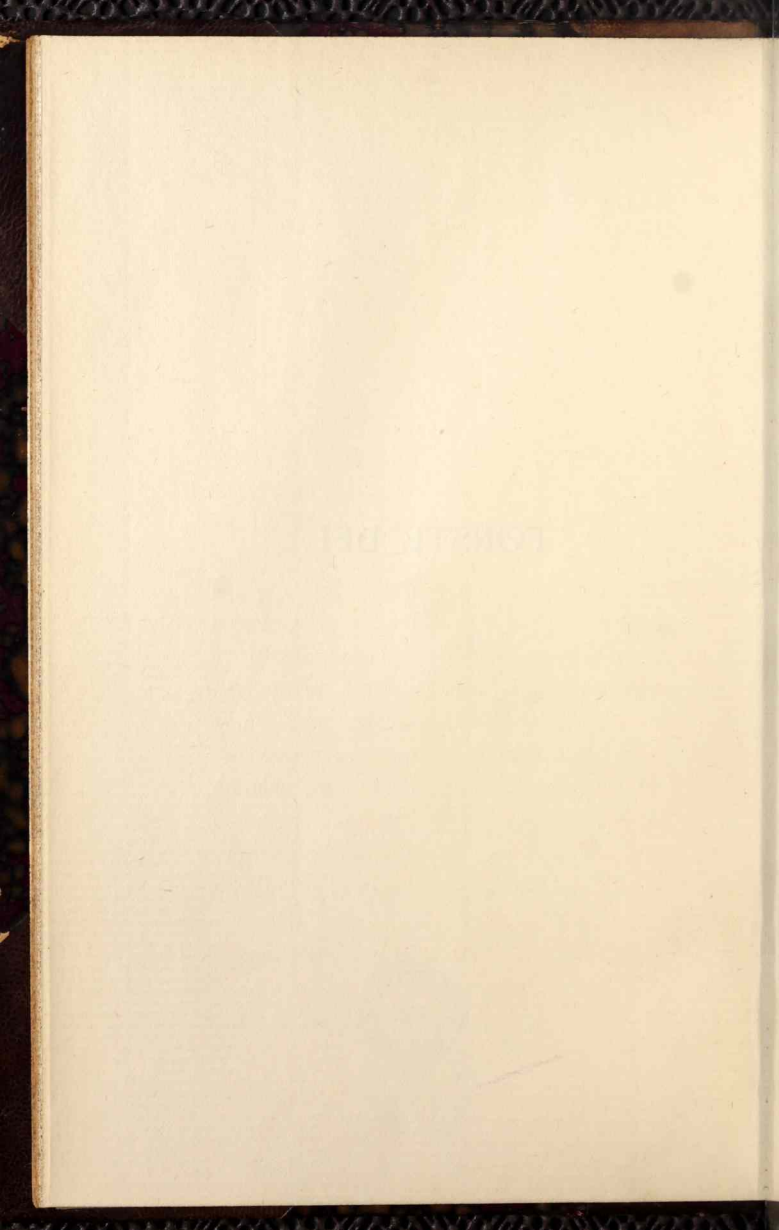
Til

Karoline og Bjørnstjerne Bjørnson

i Kærlighed og Taknemmelighed

FØRSTE DEL

Igen drømte Betty Rosa den forfærdelige Drøm, der som et Mareridt i de sidste Aar atter og atter kom til hende, naar hun sov:

Hun var faret vild og kommen ind i Skøgernes Gyde. Nu listede hun og listede for at slippe ud, før nogen vaagnede og genkendte hende. Hun hørte sine ængstelige forhippede Trin som en spæd mangfoldig og sørgmodig Trippen over de tørre Sten; hun hørte sit eget stønnende Aandedrag og mærkede den kvalme Lugt, der stod ud fra Husene. Hun saa Tremmerne og de halvaabne Døre, og hun løb i lange Spring.

Hendes Haar var gaaet op, det flagrede

om Hovedet som en tyk Røg Men nu vaagnede de derinde, stak Hænderne ud mellem Tremmerne og greb efter hendes Haar. Hjertet klunkede i hende som Vand i en Flaske.

En nøgen Neger kom ud fra et af Husene, hans Arme var laadne, han havde violette Sædeknuder over Lænderne og nedad Benene.

Gyden blev smallere, den var ikke mere brolagt, pludselig ikke mere. Hun løb over en hed Jernrist, nedenunder suste det gule, kogende Vand.

Vaade og krogede Fingre greb efter hendes Haar. Fra alle Husene hviskede det: — Prinsessen! Prinsessen!

Hun kunde ikke mere. Hendes Ben blev tunge

— Frøken! Frøken! Saa er den syv!

Livia stod bøjet over hende i sin snavsede Bomuldskjole og med det ræverøde Haar struttende fuldt af Avispillotter.

Betty Rosa fór overende. Hænderne holdt

hun endnu fastknyttet i sit store ustyrlige Haar, der for Hovedpinens Skyld var løsnet.

Det var altsaa Dag igen! Men Drømmens raadvilde Rædsel sad hende endnu i Sindet. Noget var sket med hende i Nattens Løb — sket og atter glemt. Men hvad var det?

I samme Nu, hun slog Øjnene op, var Drømmen borte fra hendes Bevidsthed, og dog vedblev den at omspænde hende med sin Uhygge. Hun følte Trang til at skribe, men vovede det ikke. Trangen klemte hende som Fingre om Halsen.

Hun kneb de smalle Læber fast sammen, støttede Hagen mod de optrukne Knæ og stirrede forpint og bedrøvet ud efter de glemte Drømme. Som Toppen af Skibe skimtede hun dem langt, langt ude i Erindringens Horizont, saa forsvandt de helt. Men hun ængstedes endnu for den kommende Dag som for et ondt Varsel.

Hun saa over efter Tanten — hun sov.

Den røde Dyne steg og sank som en stor Boble.

Livia hviskede med sin hæse Stemme, der altid mindede Betty Rosa om hvidt Sandpapir: — Du, Betty Rosa, der ligger tre Rotter i Vasken! De er hverken levende eller døde, og de glør ud af Øjnene som rene Genfærdsspøgelser . . . og saa er der en Stank ved dem . . . Skal jeg tage én med Ildklemmeren?

Men Betty Rosa smed sig pludselig tilbage i Sengen uden at svare. Hun spændte Arme og Ben imod, som vilde hun sprænge Sengefjælene fra hinanden. Hendes Tænder gnistrede. Uvejret rasede gennem hendes Legeme som gennem hendes Sind. Blodet stimedede til Hjertet med et kvælende Pres. Had og Angst, Medlidenhed, Fortvivlelse og Væmmelse streedes i hende. Hun havde fanget og forstaaet Udtrykket i Livias listigt vandrende Blik.

Ja, saadan var det. Inat, medens hun sov og medens hun drømte, havde der

ligget Gift under hendes Seng, skønt hun saa bønligt havde bedt Livia lade det være. Og nu huskede hun tydeligt i Halvsøvne at have hørt Rotternes ynkelige Piben.

For at klare de besværede Tanker rykkede hun et Haar ud i Tindingen, og denne lille Smerte hjalp. Langsomt sagtnede Uvejret.

Livia kom slæbende med det flade Zinkkar og Vandspanden. Som en endeløs Række af Nedværdigelser stod for Betty Rosa alle de Morgener, hvor hun — siden Lægeundersøgelsen — var tvunget til at tage Bad i Tantens Nærværelse. Hun vidste ikke hvorfor, men hun vilde hellere staa nøgen paa Gaden end her i Frøken Brandts Sovekammer.

— Jeg kan ikke idag, Livia!

— Og hvorfor saa ikke det?

— Fordi jeg ikke kan . . . fordi jeg ikke er rask . . . fordi jeg har Hovedpine.

— Godt, saa siger vi det!

Livia drog af, og Betty Rosa jog lydløst i Klæderne, klam af Skræk for, at Tanten skulde slaa Øjnene op. Det var hende idag en utaalelig Besvær at binde Baand og knappe Støvler men værst at faa Kammen gennem Haaret, der rejste sig som vrede Vande, vildere og højere, jo mere hidsigt hun huggede Kammen deri.

Omsider vaagnede Tanten med et Gisp, og Betty Rosa spurgte straks med den sagte indsmigrende Stemme, hun i de senere Aar havde lagt sig til, om hun skulde komme med Kaffen. Men Tanten havde alt ringet, og Livia bragte den, hvorefter Betty Rosa maatte søde den tilpas med Saccharin.

Frøken Brandt klagede over en daarlig Nat med Aandenød og Uro for Hjertet men livede saa op og bad Betty Rosa se efter under Sengen, om der laa Rotter. Betty Rosa bøjede sig lydigt, men Blodet stindede som Tjørn mod hendes Pande og Øjne, hun saa kun sort.

Livia hentede triumferende de døde Rotter paa et Fejebblad.

Betty Rosa gik ud i Køkkenet, hvor hun, siden Livia var kommen i Huset, plejede at drikke sin Morgenkaffe, medens hun smurte Skolemaden. Livia, som var i Krigshumør, gav hende et Puf, idet hun vrængede efter Frøken Brandt: — Ingen Intimiteter! Du har at sige *Frøken* til Betty Rosa! Jo, nu skal vi straks! Frøken! Hvad?

Hun ventede ikke Svar men stod ret op og ned og knugede Kasteskaftet ind til sig: — O, du elskede kære Frøken Ella Munk, dig elsker jeg ene og alene i al Evighed, Amen . . . at du ved det, din snollede Hvalp. Men det siger jeg, at bliver jeg ikke Skuespillerinde eller den Sort, saa vrier jeg Halsen om paa Jer allesammen!

Betty Rosa var vant til de Udbrud, nu smilede hun kun ad dem. Hun kom i Tanker om Rotterne, skød Maden fra sig

og sagde: — Jeg kan ikke . . . jeg har Hovedpine.

— Javel, „Hovedpine“ og „mine Dage“, det skal være saa fornemt og fint. Naar en anden En havde „sine Dage“, stod den kun paa et dobbelt Lag Tæsk, fordi man ikke rubbed sig gesvindt nok. Men du har det for godt, det er Sagen. Du gaar i fin Skole, gør du, og lærer Fransk og kaldes Frøken — men en anden En er ikke uden for en Møjso at regne. Og hvad er du saa . . . saadan et Hittebarn, som aldrig har haft Far eller Mor . . . samlet op af Rendestenen er du . . . Frøken . . . føj!

Livia huggede Kosten i Gulvet af Vrede, formildedes saa og sprang hen til den lange voksdugsbetrukne Puf, hvor hun sov om Natten og om Dagen gemte baade Tøj og Sengeklæder. Hun trak nogle snavsede blaa Hefter frem: — Vil du saa have én med idag?

Betty Rosa nikkede og rakte Haanden ud.

— Ja, det vil jeg sige, at siden jeg fandt paa at skrive mig selv af, har jeg været ligesom en helt ny En, ligesom en Grevinde i en Roman . . . Uh, engang bliver jeg saa berømt, saa berømt, og saa kan I andre gaa og slikke Brostenene efter mig . . . Vent bare . . .

Betty Rosa spændte Bøgerne sammen i Voksdugsmappen, Livia fulgte hende ud, i den mørke Entré tog hun Betty Rosa om Skuldrene og hviskede: — Husker du paa det, du ved nok?

Gysende rev Betty Rosa sig løs.

Betty Rosa drev afsted til Skole. Hun var fra Hoved til Fod saa træt, saa hed og svimmel, at hun mest havde Lyst at lægge sig paa Fliserne og klamre sig til de kølige Sten. Igen havde hun den Fornemmelse, at Jorden svingede voldsomt rundt med hende.

Med et blev hun undselig over sine egne Ben. Hun kunde ikke gaa lige henad Fliserne og havde Følelsen af, at mange Øjne iagttog hende.

Og nu kom den sindssvage Regnelyst igen over hende. Tony Hude havde Loftet af Blyantstræ. Naar nu et Loft var otte Alen langt, otte Alen bredt og et Kvarter højt, naar hver Blyant var fem Tommer

langt og en Fjerdedel Tomme i Diameter, hvormange Blyanter kunde der saa blive deraf?

Inden dette Regnestykke var opgjort, greb hun sig i at tælle Vinduerne i alle Huse paa begge Sider af Gaden. Hun lukkede Øjnene for at blive fri, men nye Regnestykker sprang frem, det ene tvang det andet med. Tallene tumlede omkring hende som en bedøvende Larm. Det smertede i Strimer nedom Nakken. Hun maatte blive ved, som om det gjaldt Livet.

Hvad hjalp det, hun havde mærket Tiden af i sin Lommealmanak — tre Uger og to Dage mellem hver Gang. Hun kunde ikke forhindre det, saalidt som hun kunde standse Maanen. For to Aar siden begyndte det og vilde vare ved altid, altid, indtil hun blev gammel.

Hun følte de Dage som en Forbandelse. Da havde hun ikke Herredømmet over sine Tanker, end ikke over sine Handlin-

ger. Livia havde sagt, det kom af, naar Maanen blev stor.

Betty Rosa gik ind i en Butik og forlangte Prøver af det gule og bleggrøde Atlask, der var stillet ud i Vinduet. Hun forbandt ingen klar Tanke dermed, havde kun faaet Vand i Munden ved Synet. Men da Handelsbetjenten saa paa hende, blev hendes Øjne flakkende. Altid, naar Mænd saa paa hende, mærkede hun samme levende Zitren i Midjen og nedad Benene, som naar Livia skar Fisk op.

Med Prøverne i Lommen skyndte hun sig bort. Nu var det Juvelbutikkerne, der drog hende til. Hendes Øjne blev matte og søvnige af at stirre paa de blanke Sten. En ældre Mand, som en Tidlang havde fulgt og iagttaget hende, rørte ved hendes Arm og hviskede til hende. Betty Rosa vaagnede, fattede hans Smils Betydning og grebes af ubetvingelig Trang til at gøre ham Fortræd. Hun rev en Naal ud af Bæltet og stak ham i Armen, saa han

sprang af Smerte. Saa fór hun ind i den første og bedste Portgang, hvor hun krummede sig helt sammen af Fortrydelse. Hvad havde han egentlig gjort? Kunde han gøre for, at hun saa ud som det, hendes Mor havde været . . .

Med tungt bøjet Hoved gik hun videre. Var det dette, Drømmen betød, eller varselede den værre?

Henne paa Skolen blev hun bedre tilpas. De kendte Ansigter og Stemmer gjorde hende godt. Og som altid undrede hun sig over de andres Frimodighed i Tale og Optræden.

Efter første Time trak hun som tilfældigt Prøverne opad Lommen og spurgte de nærmeststaaende, hvad hun skulde vælge til et Selskab hos Kammerherre v. Mühlen — Navnet havde hun læst i en Avis.

Regine Juncker fra Palleseje spurgte: — Hvor bor den Kammerherre v. Mühlen?

Betty Rosa svarede bleg og blindt: — Amaliegade 177! Hvorefter Regine med sin tykke sneglende Stemme sagde: — Det

Nummer findes ikke i Amaliegade! og vendte sig bort med Foragt i de optrukne Mundvige.

Et Øjeblik blev der stille. Betty Rosa mærkede som et koldt Pust over Ansigtet og i Fingerspidserne en glødende Kriblen. Hun besvimeede.

Men for en Gangs Skyld var Kammeraterne hensynsfulde. De sluttede Kres om Tildragelsen og tav den bort. Næste Time forløb. Men Timen efter havde en Lærer meldt Forfald, og Klassen fik Lov at læse over paa de øvrige Fag. Der hviskedes i smaa Klynger, det raslede, som naar man hældte Gryn af en Pose. Betty Rosa lyttede uden at høre.

Snakken samlede sig om et Emne, der tog alle. Tony Hude, der sad og dinglede med Benene udover Katedret for at vise de høje Støvleskafter, sagde, at Kvinderne i „de“ Gader var brændemærket paa Bryst og Ryg som Slaverne i gamle Dage. Det

blev gjort paa Raadhuset, for at man kunde skelne dem fra rigtige Damer.

Men det var en funklende Løgn, sagde Frida Borgen, de lignede paa et Haar alle andre Damer, kun sminkede de sig og tog Bad i Kærnemælk og Parfume. Brændemærkede var de ikke, men indespærrede var de ligesom Dyr i Bure med Tremmer af Træ, og kun én Gang om Ugen maatte de gaa ud for at gaa i Kirke.

Amalie Bagge lo haanligt, hendes Broder var Officer, hun vidste Besked. De var hverken indespærret i Bure eller brændemærkede. Ganske vist maatte de ikke gaa ud om Dagen, ellers fristede de Mændene for stærkt, men om Natten spaserede de op og ned i Gaden, hvor de boede, nøgne, kun med Laksko og Blomster i Haaret. Og de var meget farlige for Mændene. Naar man ikke passede paa, drak de deres Blod, saa de blev syge — ligesom Vampyrerne i Indien.

Det blev til Skænderi. Enhver holdt paa

sit. Betty Rosa sad med Hovedet støttet i sine Hænder. Saa satte Regine Juncker en Sølvstøvleknapper ud for den, der havde Ret. Nu skulde det undersøges. Hele Klassen maatte række højre Haand op og love at følge Tony gennem to af de slemme Gyder.

Betty Rosa løftede, med Møje, sin Haand. Drømmen kresede som en Fugl over hende, fjærnere, nærmere, fjærnere igen. Hun længtes kun mod Aften. Aftenen efter de uheldsvangre Dage var gerne blid og god.

For akkurat en Maaned siden havde Kammeraterne ogsaa grebet hende i Løgn. Og det var ikke hendes Natur at lyve. Det var hendes Natur at tie. Hun gik helst omkring stille og ene uden at give sig af med nogen. Mellem hende og de andre laa der en Taage, og inde i den Taage laa hendes Drømme. I Taagen saa hun det, Tankerne higede efter.

I den sidste Tid havde Klangen af

Ordene: *Hohe Taurus* og *Borge ved Rhinen* fulgte hende. Dr. Bremer havde sendt hende en Hilsen fra begge Steder. *Hendes* Borge laa paa Bjergtinder, omgivet af Haver med Sølvpile og hvide Liljer. I Træerne sprang Aber med Fodlænker af Sølv. Myriader af Ugler sad og sov under Tagene, men naar det blev Aften, fløj de op som en Hvisken, og andre Fugle, store og hvide, med Fjer, der skinnede som Perlemor, kom flyvende fra Havet, hvor Maanen sejlede i sit Følge af blege Skyer. Disse Fugle havde et Vingeslag, der lød som Harpespil (hun kendte ikke Harpespil men tænkte sig Lyden). Saa blev der ganske stille, og langt borte paa de andre Bjergtinder smeltede den hvide Sne, naar Maanen svævede forbi. Men Maanen var ikke rød og ikke rund, den var fin og flad som en Hinde af Sølv . . . Naar Brændehuggerne fældede Træer i de store Skove nedad Bjerget, lød det som Hulken, og saa skjalv Taarnet, hvori Prinsen

sad fangen, og den store Klokke begyndte at ringe. . . .

Men i Hovedpinedagene kunde hun ikke tænke paa noget godt. Naar hun lukkede Øjnene, krøb der Snoge og Orme, saa hun Dødningehoveder og visne slimede Blomster. Eller hun saa foran sig, inde i den Taage, der adskilte hende fra de andre, en nygravet Grav. Selv Lugten fra den opkastede Muld blev nærværende.

Da følte hun en Uro, som om der i hendes Indre sad to hvæsende Katte, parate til at springe løs paa hinanden.

Og Livias Ord fik Magt over hendes Sind.

Efter Skoletid fulgtes Klassen til den nærmeste af de berygtede Gader. Tony ordnede dem som et Følge, de skulde gaa langsomt, to og to og se sig godt for.

Men trods alle Løfter styrtede de dog afsted i forvirret Klump med Hænderne for Ansigtet, uden at sanse eller samle, før de atter var om Hjørnet.

Betty Rosa var den eneste, som saa, og paa hende rejste Haaret sig stridt, da en Kulsjover kom ud fra et af Husene.

Tony kaldte dem nu for fejge Hunde og erklærede, at vilde ingen anden, saa vilde hun, ganske ene og langsomt, gaa gennem den næste Gade og glo ind i hvert af Husene. For at styrke Værdigheden løftede

hun højt op i Kjolen, skønt den snævre Gyde var fuldstændig tør. De andre gjorde som hun.

Betty Rosa, der hverken var blandt de første eller de sidste, følte sig som med Lænker spændt ind mellem de andre.

Hun havde ikke været her siden

Men hun kendte hver Brosten, hver Dørtærskel, alt stod indprentet med Barnets omhyggelige Hukommelse for smaa Ting. Selv Lugten var den samme. I hendes Hænder opstod en kærlig Længsel efter at tage i Vinduestremmerne som i gamle Dage, naar Pigerne rakte Kager ud til hende.

Derinde boede *grønne Sara* med Ravhertet. Dør boede *Krukken*, som altid gik i tulipanbroget Nattrøje og Haararmbaand. Det var *Krukken*, som kaldte hende: Klein Gotteskind!

Og dør, i Huset med den knuste Trappesten, boede Dobrunka fra Polen, hun, som dansede paa Gaden og en Gang med sin

Fod slog Hatten af Betjenten, men saa ruskede han hende ogsaa i det store sorte Krushaar, der lignede det, man pillede ud af Madrasser. De andre Piger sagde, hun var slem til at bide, og engang havde Betty Rosa troet, hun skulde gaa med Mundkurv.

I samme Hus boede Oda, som haltede, men ellers var den allerdejlige. Betty Rosa saa endnu for sig det store Hak i Odas Øre, en Sømand havde bidt det af

Betty Rosa blev varm og kold. Som hastige Snit af Glasskaar flængede Minderne ind i hendes Sjæl. Var det ikke *her*, hun hørte til?

Hun skimtede Øjne og Fingre indenfor Tremmerne. Der blev raabt uhøviske Ord, Ord som Betty Rosa midt i sin daanende Skræk med en besynderlig smeltende Fryd genkendte.

Tony gik stadig forrest, langsomt og dameagtig, efter hende kom de andre, luskende og spejdende. I en Dør stod to

Piger og en gammel fed Kone. Uden at se derhen vidste Betty Rosa med hele sin Sjæl, at dèr stod Mor Lange.

Hun dukkede Hovedet, det var for sent at vende om. Var Jorden brændende Ild, hun var dog gaaet den Vej. Drømmen var Virkelighed. Den ene af Pigerne raabte, og Betty Rosa kendte den ravende Røst skure mod Nerverne: — Aber sieh doch — unsre liebe Prinzessin . . . Og den gamle Kone slog Hænderne sammen over Maven: — Ih, men Betty Rosa . . . jøsses, jøsses . . . er det dig?

Betty Rosa sad paa en Bænk i botanisk Have. Hvordan hun var kommen derind, vidste hun ikke. Men undertiden, naar hun var bedrøvet, gik hun ind i de store Drivhuse for at se paa Palmerne og indaande den fugtigvarme Jordluft.

Hun holdt endnu Hovedet sænket, som da hun gik henimod Mor Lange og Krukken — henimod og *forbi*. Hun havde ladt, som om hun ikke kendte dem, havde fornægtet dem, skønt de kærtegnende raabte efter hende. Alt andet svandt bort, alene Fornægtelsen stod som en Trusel foran hende.

Hun havde fornægtet dem, der kun havde gjort hende godt.

De kaldte hende Prinsessen, de kysede Spidsen af hendes Haar og sagde, det var det klare Guld, de gav hende smaa Venskabsringe paa Fingrene, de lærte hende at synge Salmer . . . de græd, naar hun sang, og tørrede deres Øjne i hendes Haar.

Hun var det eneste Barn der i Gaden. Børn maatte slet ikke være der for Politiet, sagde Mor Lange, men Pigerne havde skillinget sammen og givet Betjenten et Ur af Sølv, og saa fik hun Lov at blive der. De fortalte hende, at de havde købt hende, og hun var deres Ejendom. Og derfor gav de hende smaa røde Sko og Kjoler med Buketter i og fine Forklæder. Og naar de var oppe at slaas, behøvede hun bare at sige: — Vil I værsgod blive Godvenner igen! saa blev de det.

Til Julen pyntede de Juletræ for hende og kom allesammen med Julegaver.

Mor Lange var ogsaa rar. Hun gav hende Kaffefisk og Kringler. I Vinduet stod en

Myrte, paa den voksede Brudekransen til de Piger, der blev gift.

Johan var Mor Langes Søn, han lugtede godt og stod altid foran Spejlet og saa paa sig selv. Han snurrede Høne med hende og red hende paa Skuldrene „over Bjerg og Dal“. . . . Pigerne raabte, han skulde komme. En Dag gemte han sig under den store Seng. Saa kom Krukken og den ny, der hed Soffi og havde store Krøller; de lugtede, at han laa under Sengen og trak ham frem og spyttede paa ham og krattede ham i Ansigtet, men han tog Ildskovlen og slog dem, og tilsidst kyssede de ham og græd og gav ham Penge.

Betty Rosa ikke blot huskede det, hun saa det for sig.

Og om Aftenen, naar hun laa inderst i den store Seng paa sin egen lille Pude, og Mor Lange sov, og Johan var hos Pigerne . . . hun kunde høre Spilledaasen ovre hos Dobrunka, hun listede sig over Mor Lange hen til Vinduet der var

saa kønt med Lys indenfor Tremmerne, hun kom til at tænke paa Trapstigen op til Vorherre de lo og skreg, der kom mange flere Mænd og gik ind end om Dagen, altid flest til Dobrunka og grønne Sara. Hun ønskede, hun var rigtig stor. Før hun var voksen, maatte hun ikke besøge dem, sagde Mor Lange.

Sommetider sagde Mor Lange: Iaften faar vi fine Fremmede! Det betød, at Betty Rosa blev vasket med Johans fine Sæbe og Mor Lange tog Blondekappe paa og knappede Kjolen foran.

Betty Rosa stod og kiggede udad Vinduet efter de fine Fremmede, hun troede, de kom i Guldkaerth med mange Heste for, men altid blev hun lagt i Seng, før de kom, og naar hun vaagnede, var de borte. Og Johan slog sin Mor, naar hun ikke vilde give ham flere Penge.

En Morgen sagde Mor Lange: Tak du din Gud og Skaber for den Tid, du har været her, for nu skal du væk. Og Johan

løftede hende op foran Spejlet: — Vil du se Prinsessen, før hun rejser? Kys hende! Men alle Pigerne havde grædt og foræret hende Dukker og Billedbøger. Grønne Sara tog Ravhjertet af sin Hals og bandt det om Betty Rosas, og de bad hende aldrig glemme dem, men komme paa Besøg, saa snart hun kunde

Og hun havde aldrig været der siden. Den første Tid hos Frøken Brandt havde hun grædt meget under Dynen, og naar Døren stod aaben, havde hun prøvet at løbe bort for at finde hjem igen til Mor Lange. Hun havde set paa Gaden, om der ikke var drysset Mel, saa hun kunde finde Vejen, men der var ikke Mel.

Siden gik Længslen over, og Tanken om den smalle Gyde blev skummel som Porten, naar det var Aften. Frøken Brandt fortalte tidt og ofte, at hun ved et helt Guds Under var bleven reddet fra et Liv blandt „de Forfærdelige“. Og naar Betty Rosa siden tænkte paa dem, kaldte hun

dem uvilkaarligt i sine Tanker „de Forfærdelige“.

En Dag viste Frøken Brandt hende en død Rotte, der vrimlede af Maddiker: — Saadan gik det din Mor! Saadan gaar det de Forfærdelige, du kom fra

Og nu havde hun *fornægtet* dem.

Udenfor denne Bevidsthed laa en Skræk-kens Anelse om det, der vilde ske. Og hvad saa? Hvad saa?

Hun mindedes et Bibelsted: Ingen Spurv falder til Jorden uden hans Vilje! Men hun troede ikke paa Gud. Undertiden ønskede hun at gaa i Paradisets grønne Enge, men alene, helt alene. Det, at alle Mennesker skulde have Adgang, fyldte hende med Ubehag.

Betty Rosa saa frem for sig, som om hun spurgte hvert Træ i Haven: — Hvorfor skete det netop saadan? Hvorfor kom Frøken Holm, den strenge Lærerinde, forbi, just i det Øjeblik hele Klassen styrtede ud fra Gyden? Hvorfor pegede de alle, alle,

paa hende og sagde: — Det er Betty Rosa! Og hvorfor havde hun selv været stum og ikke sagt et Ord til sit Forsvar men stirret stift og ligegyldigt paa den vrede Dame? Frøken Holm havde sagt til de andre om at møde paa Skolen næste Morgen en Time før Tiden, men til Betty Rosa sagde hun: — Og du bliver hjemme. Din Tante vil rimeligvis faa Besøg af mig imorgen.

Frøken Holm var gaaet, de andre var gaaet. Længe blev hun staaende og saa efter dem, til en ung Mand kom hen og talte til hende, saa fór hun i Løb ind i den fredelige Have.

Og hvad nu? Og hvad nu? Hun vilde blive vist ud af Skolen

Tanken om Livias Dagbog dryppede ned i hende ikke som en Trøst, men som en Adspredelse. Det havde forundret hende meget, at Livia skrev Dagbog. Aldrig vilde hun kunne faa sig til at skrive en Linie om sig selv, saalidt som hun nogensinde

til nogen talte om sit eget. Hendes Indre var som et mørkt Dyb, hun ikke kendte, men frygtede. Alene og fremmed var hun gaaet om mellem Kameraterne, ilde lidt og foragtet. Hun vidste godt, det kun var Tegn paa deres Haan, at de kaldte hende for Prinsessen — det samme Navn, grønne Sara i Kærlighed havde givet hende.

Betty Rosa tog Dagbogen frem, den lugtede af Køkkenos og Petroleum. Paa Maa og Faa slog hun op og læste:

— Alle Gaderne i København kaldes saadan: Bredgade Vesterbrogade Hauserplads Sankt Kongensgade Ravnsborggade Fiolstræde Amagertorv foruden en hel Del andre som jeg har glemt, men der staar saamange i Adresseavisen som var om Flæsket idag. Naar jeg faar flere Penge, som jeg vistnok kan snuppe naar han er drukken i hans Bukselomme vil jeg købe et Blad til med flere Gader og lære dem udenad ligesom Salmerne

.....

— Olaf Poulsen ham elsker jeg højest af alle Mandfolk i Verden. Otto Harder er den jeg elsker efter ham fremfor alle og Hr. Torben Knudsen elsker jeg som den tredje af de tre Mandfolk.

— I København elsker jeg nu alle dem som spiller paa Teatret baade dem som er Mandfolk og dem som er Damer, men jeg har aldrig set dem for mine Øjne endnu.

— O, gid I alle vilde høre min Bøn hver Aften naar jeg ligger i min Seng og jeg bliver det eneste som jeg ønsker af min ganske Sjæl som nemlig er Skuespillerinde og faa to Natkjoler med Garnering til at slæbe som de fine Damer.

— O, Gud, min Far gav mig saa mange Klø da jeg snakked derom, men hvis jeg ikke bliver det og ikke bliver køn saa faar jeg aldrig Fred for mit Legeme.

— Om jeg skal lide nok saa meget bare jeg bliver køn og skaffet af med noget,

som jeg ikke vil sige og faar nogle bitte smaa Arme og Tænder saa hvide som Svaner og kønne runde Øjne og i det hele taget bliver kridene hvid over hele Kroppen og kommer af med de Fregner og mange Haar og ikke har saadan en stor Mave og rødt Haar men at det maa blive lysegult til min Dødedag. Det bliver det naar at man skurer det i Sjampagne men hvis det skeer saa ved jeg da heller ikke hvad jeg skal gøre af mig selv af Glæde.

— O, hjælp mig nu allesammen Fanden Satan Jomfru Maria og alle Skuespillere og Skuespillerinder

— Jeg har saadan Frost i mine Tæer . . .

Betty Rosa saa op, hun forstod det ikke. Hun bladede og læste et andet Sted:

— Saadan hedder alle dem som spiller Theater i København Emil Povlsen, Sophus Peddersen, Zangenberg, Kammerjunker Simonsen og Frøken Dons men der er mange flere og af mit ganske Hjerte elsker

jeg dem allesammen og jeg drømmer om Natten de staar paa en Trapstige og vinker.

— Hvis at jeg havde Penge vilde jeg gaa til en Spaakone og spørre om min Fremtidens Vej blev lys og lykkelig. Jeg vilde godt slaa et Menneske for Panden og drikke hans Hjerteblood hvis at det bare hjalp. Jeg vilde ellers ogsaa nok forskrive mig til Fanden hvis at jeg vidste hvordan man bar sig ad. Jeg har fløjtet indad Kirkedøren men fik kun Vand i min hule Tand

. . . .

. . . .

— Idag er det Mandag. Jeg har hørt at de fine Damer sæbevasker sig ind i Munden med en Børste og jeg har købt en for tolv Øre som jeg stjal fra min Far da han sov. Den er til at børste Kophanke med men de rigtige til at putte i Munden de er saa dyre. Det bløder og er noget tumpet Svineri, men jeg vil gøre det alligevel . . .

....

....

....

— Nu er jeg konfermeret. Om Morgen fik jeg Tæsk af min Far fordi jeg ikke havde vasket Gardiner men han var ikke drukken og vi fik Grønlangkaal med Flæsk og Klatter med Syltetøj og Anton Hansen vilde kysse mig, men jeg vil kun kysse noble Herrer som lugter godt i deres Mund af dejlig Urtekolong. Jeg købte for ti Øre og kom i mit Haar og paa min Mave og i mine Strømper og Præsten kunde lugte det det kunde jeg se paa hans Næse.

— Fie har en stoppet Næse, hun kan ikke lugte derfor klør min Far hende naar Grøden svis. Min Far gav mig en vældig en paa Øret fordi jeg ikke græd nok omme i Kirken men hvad brødder jeg mig om det. For dengang Præsten laa sin Haand paa mig bad jeg til Vorherre Jesus i sin Krybbe og den hellig Aand og alle

dem oppe i Himlen og Profeterne om at blive Skuespillerinde, og lige i det samme begyndte Klokkerne at ringe, saa jeg tror nu nok det gaar i Opfyldelse. I Skolen sagde de at alting straks hænger ved mig baade Skidt og Lærdom for jeg har saa rasende nemt for at lære udenad og det skal en Skuespillerinde.

— Saameget som hele Biblen i et Køre skal hun kunne udenad allermindst. Og jeg fik en hel Krone i Konfirmationsgave af Onkel Emil.

....

....

....

— Nu er jeg femten Aar og gid at jeg snart kom væk fra det Slaveri og fik mig en Plads i et Par Aar. Min Far siger, at der faar jeg saamænd ogsaa Tæsk men hvad saa med det, naar det bare var af et nobelt Mandfolk og ikke saadan en som min Far. Han siger jeg maa nok lære at sy men det er en sær tovli Ting.

....

....

....

— Igaar var jeg hos en Spaakone omme i di Vestergrave. Det kostede halvtreds Øre men saa bliver jeg ogsaa smuk for jeg fik en Opskrift og den er god.

— Dette skal passes:

— Du maa ikke klippe dine Negle uden om Fredagen, dette er det første.

— Du maa ikke spise mere end som to Gange om Dagen om Middag og om Aften og kun to Melmader. Dette er det andet.

— Du skal flette dit Haar i to Pisker hver Aften og vaske dit Haar hver Lørdag Aften naar du gaar i Seng. Gør alt dette.

— Og alle de Penge du faar dem skal du gemme eller gaa i Vennelyst for, du maa ikke købe Æbler, Brystsukker eller Kager men Strømpebaand og Sæbe og Pomade.

— Gør du alt dette skal du blive saa køn at den første Aften du er der hvor du

helst vil være, i Vennelyst skal Direktøren faa saadan Lyst til at faa fat i dig og saa kan du nok tænke at du bliver Skuespillerinde. Det varer maaske kun elleve Dage men maaske ogsaa elleve Maaneder og nu skulde du skynde dig at gøre alt dette . . .

— Det er rigtignok godt, at jeg skriver min Dagbog op for naar jeg bliver en fin Dame kan jeg læse om alle de Trængsler jeg har gennemgaaet og dryppe Taarer i Kniplingslommelommetørklædet over mig selv.

— Det er ellers snart et helt Aar siden jeg skrev sidst fordi at den blev sporløst forsvunden men saa laa den mellem Madrassen og Sengen. Den allerførste jeg skrev den brændte jeg nu for der skrev jeg kun om hvad vi fik til Middag og naar jeg fik Klø og min Far var fuld og min lille Bror igen havde faaet Lus paa sig. Saadan noget skal en fin Frøken som at jeg nemlig vil være ikke skrive om men om det man tænker inde i sig selv, saa er det ligesom at kigge i et stort Spejl.

....

....

Betty Rosa bladede videre og læste:

— Nu har jeg lært en hel Visebog udenad og den Komedie som hedder Elverhøj og drejer sig om Kristian den fjerde og Trol-deri den kan jeg ogsaa paa Fingrene og den spiller jeg med mig selv under Dynen. Men den som hedder Kornevils Klokke og den har jeg selv set o gid jeg kunde faa fat paa den.

....

....

....

— O, hvor jeg elsker Frøken Ella Munk. Hun er det dejligste i Verden lige fra hendes lille bitte Fod som man kunde spise i en eneste Mundfuld og til hendes gule-gyldne Haar der vistnok er saa langt at hun vøjer i det naar hun reder sig.

— O, maatte jeg tale med hende et eneste Minut saa vilde jeg godt begraves levende.

— Jeg kastede op da jeg kom hjem fra

Vennelyst af Tobaksrøg og fordi jeg saadan elsker hende

. . . .

. . . .

. . . .

— Frøken Ella Munk er min bedste Ven her paa Jorden ogsaa Frøken Henriette Peddersen er mig en god lille Ven.

— Hun havde en lyserød Silkekjole paa og hendes Strømper gik helt op til Maven og hun var kridende hvid paa sine Bryster. Ogsaa Betty Magnussen elsker jeg hun danser med røde Sko og blaa Diamanter i Ørene. O nej, det er Løgn, jeg elsker ene og alene Frøken Ella Munk og vilde gerne kysse hendes Fødder og skure Guller for hende hele Dagen.

— Ak var jeg dog hvid og ren som en Svane men de siger allesammen jeg er en Gravso. Jeg kommer Kartoffelmel paa mine Arme og Ben for at blive hvid. Jeg vilde saagerne ligne Frøken Ella Munk i Sind og Skind men derfor skal hun alligevel

være ligesaa dejlig som hun er og blive min bedste Veninde her paa Jord og nu har jeg skrevet et Brev til hende.

....

....

....

— O, du elskede kære Ella Munk hvorfor besvarer du ikke mit Brev jeg har nu ventet i fjorten Dage. Hele Natten bestilte jeg ikke andet end staa ude i Gaarden paa de bare Ben og spille Teater og vente paa det blev lyst og at Brevet kom.

— O, jeg dør, hvis du ikke skriver at du ogsaa vil elske mig og være min bedste Veninde.

Hende Laptasken den onde Helvig kan jeg nu udenad og alle de andre med og jeg giver dem forskellige Stemmer.

— Men naar det bliver Maaneskin vil jeg lære den om Aksel og Valborg men saa vil jeg se at komme ind i Domkirken for der skal den helst spilles.

— De rige Folk har Bogskabe helt prop-

fulde af Komediébøger gid at jeg snart ogsaa blev rig jeg vilde købe alle de Bøger der er skrevet og lære dem udenad

Betty Rosa lukkede Bogen og spændte den ind i Remmen. Ovre i de store Glas-huse gik Mennesker ud og ind. Det var idag, den store Aakande blomstrede — et Barn kunde staa paa et af dens Blade uden at synke ned, de havde talt derom paa Skolen. Men hun var for træt til at gaa derover og for sulten. Klokken maatte være over fire og hun var fastende.

Nu blev hun dirrende urolig, som naar nogen iagttog hende bagfra. Hun vilde ikke se op men gjorde det alligevel.

Yderst paa den lange Bænk, hvor hun hidtil havde siddet alene, sad nu en ældre hvidhaaret Mand. Han havde lagt sin Hat paa Bænken og saa ufravendt paa hende.

Betty Rosa bøjede Hovedet til Hilsen, rejste sig og vilde gaa. Hun maatte forbi ham, men da hun var ud for ham, stand-sede hun. Blikket holdt hende fast. Saa

vendte hun sig brat om imod ham, hendes bedrøvede Øjne søgte hans, og hun følte atter den glade Tryghed, der altid kom over hende, saasnart hun var i hans Nærhed. Hun vidste ikke mere, hvad hun gjorde, og det var hendes Væsen saa fjernt. Hun gik tæt hen til ham, lagde Armene om hans Hals og støttede sit forpinte Hoved mod hans, medens hun et Sekund lukkede Øjnene.

Ingen af dem talte, men hun fornam, hvordan han sluttede hende ind til sig. Saa slappedes hun, og Blodet steg hende som en sort Kulde til Hovedet. — Goddag, lille Ven! sagde han endelig: — Hvad er der saa i Vejen? Men nu var det forbi, Betty Rosa rystede paa Hovedet og gik langsomt fra ham.

Ved Havens Udgang standsede hun og vendte sig om for at se, om det var Virkelighed eller blot noget, hun havde tænkt. Han var der endnu. Han havde rejst sig og gik i modsat Retning med den store

Hat i Haanden. Hans dybe rolige Blik virkede paa hende som Synet af mørke Stedmodersblomster. Hun følte det helt ind i sine Hænders Huling.

Betty Rosa kom til at ryste voldsomt. Tanken faldt paa hendes Hoved som et Hammerslag: — Hvis Frøken Brandt døde hvis Frøken Brandt døde Hun vidste usvigelig sikkert, at saa vilde han tage hende til sig. Livia vidste ikke noget om det, og alligevel talte hun hver Dag om, *hvis* Frøken Brandt nu døde

Da hun kom til Porten, tøvede hun paany og fik Munden fuld af Vand. Altid maatte hun overvinde et Legemsubehag, inden hun ringede paa, og dog var det Hele, fra Livia for tre Maaneder siden kom der i Husset, blevet saameget nemmere. De forrige Tjenestepiger havde været hende ligesaa fremmede og fjendske som Kameraterne i Skolen. Livia var den eneste, som havde vist hende Tillid.

Betty Rosa kom til at smile, da hun hu-

skede, hvorledes Livia en lille Uge efter Ankomsten havde trukket hende ind i Spisekamret og sagt: — Jeg siger du til dig, naar vi er alene, at du véd det! Denne Tilnærmelse havde gjort Betty Rosa godt.

Hun ringede, men nu tog Hjertet til at dunke. Hun maatte, enten hun vilde eller ej, forestille sig, at nu lukkede Livia op og hviskede: — Hun er død!

Den blotte Tanke var som en hel grøn Skov af Glæde, der voksede op og visnede i samme Stund, Livias pjokkende Skridt naaede Døren.

Betty Rosa havde hele Tiden husket, at Tanten den Dag skulde til Charlottenlund og først kom hjem om Aftenen, alligevel gik det varmt igennem hende, da hun paa Livias Adfærd mærkede, de var alene.

— Maden staar i Ovn, men du kan vel spise i Køkkenet, kan du vel!

Livia puffede hende gennem den mørke Entré og Spisestuen. Døren stod aaben ind til Dagligstuen, hvor der var Betræk over alle Møblerne. Hun satte sig paa Køkkenstolen baade beklemt og let til Mode. Forundret saa hun paa Livia, hvis ene Kind var rød som Saft.

— Ja, glo du kun! Men jeg er for den Sags Skyld ikke færdig! Hun tog et Stykke

rødt Silkepapir frem, spyttede paa det og gned den anden Kind:

— Det er Sminke at kalde for, jeg har ogsaa til Munden, man skal sværte sig rød helt ned i Halsen, det hør sig til, og Tungen skal være saa rød, som jeg vil sige en Robede.

Betty Rosa sagde fra Maden: — Jamen hvis nu Tante . . . ?

— Den Muldhvalp, hun kan ikke se sin egen Næse uden Briller!

Livia gav sig til at vikle Papillotter af Haaret og tog saa et pludseligt Tag i Betty Rosas: — Sikke det lokker sig, og mit er saa strid og striveret som Katskind og led-agtig lugter det . . .

Nu var hun henne ved Komfuret og pudsede løs med de sorte Klude og Børster: — Uh, du, naar jeg saadan staar og maser og gnider, er det ligesom En, jeg elskede Du bliver køn engang, gu' gør du saa!

Med sine sorte Fingre trak hun Betty

Rosas Kjole tilside: — Du kunde saamænd næsten straks træ' op med de Ben du kan sagtens, mine er altfor pivede Du bliver maaske en rigtig Demimondedame. Jeg véd om én, der har det som en Prinsesse, siger jeg. For hjemme i Aarhus ved Siden af min Far, dèr bor en Skomager Ødum og hans Datter, du kan tro, hun er fin Demimondedame, én som baade Grever og Baroner og vistnok Konger og Kejsere med kommer til — det er i New York. Hun bor i et helt Hus med Marmortrapper, og vil du tænke, engang var hun kun saadan én som mig — at sige, køn var hun jo. Og hvad hun sender hjem! Ødum har købt Stedet kvit og frit, og naar det er hendes Geborsdag, kører de allesammen til Marselisborg i Charabanc og hele Gaden flager. Han kan faa lige-saa mange Penge, han vil, af hende, men han sætter dem i Sparekassen, for han er nærig, er han, Min Far var saa ûn og gal af Misundelse over det, at det ikke

var en af os, det var gaaet saa fornemt. Men Ødum siger, det er ikke alle og enhver, der har Geni for den Profession. Hun lærte det af Officererne, og dengang fik hun Klø af Spanderemmen, for han havde jo ikke bedre Forstand, men nu er han saa hoven af hende, at han er færdig at sprækrevne Men jeg vil nu alligevel før være Skuespillerinde

Betty Rosa sagde: — Det bliver du ogsaa nok.

Livia svarede arrigt: — Fjols, tror du, det er noget, man saadan render til? Først skal man nu have Geni, og det har jeg, og Talent, og det har jeg ogsaa du skulde bare se mig spille Komedie! Dèr i min forrige Plads i Aarhus, dèr havde de et Loft, og om Natten saa stillede jeg mig an, som det var et stort Teater, og Tørvene, du ved nok, de var Publikum, og en Nat var det Lyn og Torden, og jeg var Othello, ham, der kvæler hende, Desmerkatten, som ingenting har gjort . . . hun

var Skorstenen . . . vil du tænke, saa ramler hele Tørvestakken ned over mig midt i det Hele . . . Som jeg saa ud . . . Nej, og saa skal man være køn paa Arme og Ben og over det Hele, og det kan du vel se, jeg ikke er . . . Men hvis, at jeg havde Penge . . .

Betty Rosa fulgte en Tankeforbindelse:
— Naar Tante engang dør . . .

— Dør og dør og dør . . . hun dør aldrig af sig selv, det har jeg jo sagt. Hvorfor tror du, hun fæsted mig, uden som ene og alene fordi jeg er en grim Satan, og saa tænker hun, ingen vil have med mig at skaffe, og det er ogsaa sandt. Men hver evige eneste Nat, saa ønsker jeg, jeg havde en Kæreste, for det bliver man køn af . . . og naar Vinduet staar aabent, og Rotterne fjumser omkring, saa tænker jeg paa, at sæt der nu kom En. Men inde i saadan en Gaard, hvem skulde . . .

Livia brød pludselig af og løb omkring med Kosten og slog om sig til alle Sider:

— Dit forbandede Stinkdyr, gaar du her og lurder paa, hvad vi snakker om . . . Aah, Betty Rosa, tag og tag mig Giften dèr under Hylden

Betty Rosa ledte.

— Det er sandt, den staar i en af de tomme Sukkerindaaser, jeg kom til at smadre Krukken iaftes! Betty Rosa rakte hende Æsken. Deres Øjne mødtes, det skælvende gennem Betty Rosa.

— Naa, og hvad saa saadan En . . . Har vi det maaske ikke bedre, naar vi er ene to?

Da Betty Rosa ikke svarede, gav Livia sig sindigt til at strø Arsenik paa Kødstumper: — Dèr kan du se, du tænker ogsaa paa det men gudbevares, vil du ikke, saa la' vær'. Nu laver jeg Kaffe, og saa gaar vi i Skufferne Nøglen ligger i hendes Tøffel, jeg saa gennem Nøglehullet. Men ved du, hvad jeg vil, for jeg vil i „Kisten“ iaften. Nu kan jeg ikke nære mig længere. Jeg maa se min egen elskede

Veninde igen. Det er for hendes Skyld, jeg er her, skønt min Far sagde, han skulde mase Hjernen paa mig, hvis at jeg tog til København

Hun kastede sig paa Knæ foran Komfuret med Kaffekanden i Hænderne: — O, hvis jeg var en Hund, jeg skulde rende og slikke Jorden, hvor hun havde traadt . . . eller bare en Lus . . . krybe ligesaa stille og andægtig rundt i hendes dejlige Haar men aldrig i Evighed bide hende, nej Se, Kaffe, det sparer hun ikke paa, den Gniepind, en Skefuld til en Kop, det batter, hvad! Og saa ligger hun dør og bæller sig med kold Kaffe den hele udslagne Nat . . .

Betty Rosa sad henne paa Puffen og drak den stærke sorte Kaffe med Livia, og medens hun drak, følte hun atter Tankens klamme Kryben. Livia stødte Koppen mod hendes: — Skaal paa det, du tænker paa!

Livias grønne Øjne skinnede som to

Spyfluer i Solen, medens hun hviskende begyndte at udbrede sig om det, Betty Rosa nødigst vilde høre.

— Allerførst køber jeg nu seks Flasker Champagne til at faa lysegult Haar af og højhælte Sko og Atlaskes Korset — det skal være højrødt, det er det fineste, og saa inviterer vi Frøken Ella Munk og henter hende i Landauer og gør det saa fint saa fint Uh, jeg skal muge baade foroven og forneden og skure i Porten og alting. Vi køber et Stykke rødt Fløjl at lægge tværsover Gulvet bare til hendes smaabitte Dukkefødder at gaa paa, og istedet for Dug tager vi gult Atlask med Paljetter

Betty Rosa sad og talte paa Fingrene. Det ene var en naturlig Følge af det andet. Det Hele ordnede sig selv foran og bagved hende. Hun kunde ikke mere hindre det, ikke selvom hun vilde.

Livia rejste sig: — Se nu, her staar Koppen, og dèr ligger lidt Rottekrudt, jeg

har spildt. Nu puster jeg ganske gelinde — av, det røg nok ned i Koppen! Hvem kan gøre for det? Saa dør spildte jeg igen nu kan du puste

Betty Rosa pustede som i Søvn ned i Tantens forgyldte Mundkop.

— Se, nu tør jeg godt bande Gud og Satan paa, jeg ikke har haft en Finger ved den Forgift! Desforuden pøser hun jo selv Sukkerin i jo, den er godt regnet ud Og naar jeg har tjent en farlig Hovn Penge, bygger jeg en flot elegant Villa . . . eller et lille Slot til Frøken Ella Munk, og saa knæler jeg i Støvet for hende og siger: Alt det her vil jeg give dig, bare jeg maa faa Lov til at kysse Snippen af din Fod og spille Teater sammen med dig

Det var begyndt at skumre. Skyggerne begyndte at snige sig opad de gule Vægge. Betty Rosa tænkte et Øjeblik paa, om det gjorde ondt. Saa hviskede Livia indsmigrende: — Jeg tror nu forresten, du kunde

blive en storartet Demimonededame, saadan én som Line Ødum!

Hun tog Æsken fra Køkkenbordet: — Tag nu og tag ved med to Fingre, saa tager jeg ved med to saa har ingen af os gjort det

Paa Taaspidserne fulgtes de ind i Sovekamret, hvor Livia vims og snakkende flyttede Natbordet, stillede Kaffekanden og den forgyldte Kop og ombyttede Saccharindaasen med den, hvori der nu var Arsenik. Pludselig sagde hun: — Død og Pine, nu havde jeg nær glemt det. Der var en gammel fin Mand og spurgte efter Tudsen, og da hun var væk, saa ogsaa efter dig. Jeg skulde bare hilse, at det var Bryggeren og der kom Honning imorgen. Hvad var det for en Fisk?

Betty Rosa svarede som gennem en Døs: — Det er Tantes Fætter, det er ham, som sørgede for, at Tante tog mig til sig.

Betty Rosa havde lagt sig. Hovedpinen, som mod Aften var dalet, tog fat paany. Og nu var Gerningen fuldbyrdet. Bagved Pandens Smerte var en forunderlig tom Klarhed, hun følte det som Synet af en stjernesaaet Frosthimmel.

Tre Skridt fra Sengen, paa Bordet ved Tantens Seng, stod endnu den forbyttede Æske og Koppen med Pulver i Bunden.

Livia havde spillet Scener af Aksel og Valborg, saa hun tilsidst havde sat sig overende, stemt Hænderne mod de syge Tindinger og betaget set til. Var det hende, den stygge, pjuskede Livia? Hun ligesom voksede, hendes Skikkelse forandredes, den ru Stemme fik blidt sløret Sølvklang,

de tynde røde Hænder talte, saa man forstod deres Sprog.

Livia var kommen hen og havde sagt: — Naa? Kan jeg saa spille, eller kan jeg ikke? Og Betty Rosa havde nikket og villet sige alt, hvad hun tænkte, men var sunket hen i overvældende Træthed. Hun blev liggende stille og havde Følelsen af at svæve højt oppe i det blaa Himmelrum, medens Livia gik til og fra paa Strømpelødder, i rødt stumpet Skørt og med de magre Arme korset over Skuldrene, gik til og fra som en Fangevogter for at passe paa, Betty Rosa ikke i sidste Øjeblik brød Aftalen og fjernede Æsken.

Saa var hun faldet i Søvn og vaagnede ved at se Tanten sidde paa Sengekanten og læse Børsliste med to Par Briller for Øjnene. Det svampede Ansigt blev endnu blegere i Skæret fra den grønne Lampeskærm.

Nu skænkede hun Kaffe op i Koppen, nu tog hun Laaget af Æsken, nu tog hun

med Skeen det hvide Pulver, kom det i og rørte rundt. Hun førte Koppen til Munden for at drikke.

Betty Rosa havde langsomt hævet sig paa Albuen, hun vilde springe ud af Sen-gen, men hendes Lemmer rørte sig ikke. Saa skreg hun: — Det er Gift!

Det gav et Sæt i Tanten, hun rejste sig, stemte Hænderne mod Bordet, drog et underlig blødt Suk og faldt bagover.

Betty Rosa lukkede sine Øjne. Al Spænding løsnedes. Lampen brændte fredeligt, nu trængte hun kun til at sove. Endnu tænkte hun ikke. Sagte hviskede hun for sig selv med vuggende Tonefald: Hohe Taurus . . . hohe Taurus . . . og vældige snedækte Bjerge voksede op om hende.

Men ogsaa Stilheden bredte sig. Den kom glidende, den lagde sig som et Pres mod hendes Bryst.

Hun lyttede. Hun hørte sit eget Aanddrag. Blev ved at lytte. Det var, som hørte hun et Sted i Nærheden et andet Aande-

drag, der fulgte hendes som et sagte ssende Ekko.

Nu lyttede hun med aabne Øjne. Mare-ridtet krøb fra hendes Fødder højere og højere op, tungere og tungere.

Der blev taget i Døren, varsomt blev Haandtaget lindet rundt, en Skikkelse klemte sig ind. Det var Livia. De røde Sminkepletter skinnede i hendes gustne Ansigt.

Hun talte ikke, hun vinkede afværgende med Haanden og sneg sig paa Strømp-fødder hen til Frøken Brandts Seng. Dør stod hun lidt, løftede Lampen med rystende Hænder, holdt den henover den Dødes Ansigt, satte den igen, saa det skingrede i Kuplen og listede sig over til Betty Rosas Seng. Hun bøjede sig ned og hviskede:

— Jeg saa gennem Nøglehullet hun drak ikke hun drak ikke det var, fordi du skreg det var, hvad de nævner for Blodprop ligesom min Mor døde af, dengang Far kom med Øksen,

for han var drukken Tag nu og stik efter Doktoren, det er det religste og det lige med det fluks Jeg staar i Porten saalænge jeg er ikke for at være i Hus med hende alene

Betty Rosa sad overende, hun fornåm Hænderne som to Vægtskaale, der blev ved at veje

Livia maatte klæde hende paa. Da hun var ved Støvlerne, faldt hun pludselig med Hovedet ind mod Betty Rosas Ben og stønnede: — Kære, elskede Frøken Ella Munk, det er for din Skyld altsammen . . .

Betty Rosa bøjede sig forover, Livia klamrede sig til hendes Hals og hviskede: — Imorgen køber vi Champagne til mit Haar

Betty Rosa gik ud i den stille maane-store Nat. Luften var ren og kølig. Hun hørte den svage Susen i Trækronerne bag Gitret i Kongens Have. For første Gang i sit Liv stirrede hun ret ind i Maanen uden Skælven eller Uro. Den saa paa

hende med et giftigt Blik, men hun slog ikke Øjnene ned. Og pludselig forekom de hvide Maaneskyer hende at være Svaner, der sejlede paa en stor Sø. Hun gik med Hovedet tilbagebøjet, til hun tørnede mod en Lygtepæl. Saa smilede hun og saa atter ned.

Betty Rosa tog ikke den lige Vej til Lægen. Der var noget, hun først maatte have afgjort. Hun gik ind gennem den gamle By, gennem de smalle urene Gader, hvor Dagens klumrede Lugte endnu laa som Mudderlag i Bunden af en Brønd.

Rolig og bevidst gik hun hen til Gyden, hvor „de Forfærdelige“ boede. Hun hørte Skraal og Latter og de høje hivende Toner fra en Violin. Indenfor Tremmeruderne var Lys, det saa festligt ud. I flere af Dørene stod Piger i blaa og røde og gule Busseronner, der naaede til Fødderne, deres Bryst var blottet.

Betty Rosa havde tænkt at gaa helt ned gennem Gaden, men vendte om, da hun

var kommen nogle Huse forbi. Nu hastede hun ad de øde Boulevarder til Vesterbro, til Dr. Bremers Villa.

Hun ringede paa Natklokken, Døren gik op af sig selv, i Forstuen brændte en lille rød Lygte. Dr. Bremer var ikke i Seng, han sad i den høje bogfyldte Stue og læste ved en kort Lampe, der spredte en bleg sørgmodig Lysglorie udover det røde Mahognibord.

Ved Synet af Betty Rosa, der uden at banke paa var gaaet lige ind, sprang han op og kom hen med en Bevægelse, som vilde han omfavne hende.

— Min Tante er død! sagde Betty Rosa sagte og undskyldende. Dr. Bremer gik hen og ringede, gik ud og kom atter ind med Overtøj: — Ja, vi maa vente, til Vognen kommer.

Flere Gange saa han hen paa Betty Rosa, men han talte ikke. Først da de sad i Vognen, sagde han: — Saa kom det dog uventet. Jeg vilde have forberedt dig,

men du var ikke hjemme forleden Er du bange for Fremtiden? Du behøver ikke at ængste dig.

Betty Rosa sagde med en nytaget Beslutning: — Jeg vil ikke have Frøken Brandts Penge!

Dr. Bremer lo kort: — Af hvad Grund, om jeg maa spørge er du mod Arveloven?

Betty Rosa var længe om at samle de Ord, der nu skulde siges: — Jeg har dræbt hende Der var Arsenik i Koppen, og saa fik hun Hjerteslag.

Dr. Bremer tog hende om Livet: — Lille dumme Pige, hvorfor siger hun saadan noget Vaas! Forresten skal du ikke arve Frøken Brandt, alt hendes er legeret til en Stiftelse det er en ganske anden, der vil sørge for dig, og det er du ikke ked af, vel?

De kørte videre i Tavshed. Saa hun skulde ikke arve Tanten! Hændernes Vægt-skaale begyndte at balancere. Frøken

Brandt havde daglig pisket og pint hende med de Ord, og saa var det ikke Sandhed.

Dr. Bremer sagde mildt: — Jeg ser dig altid staa dør i Solen den Dag bestemte jeg over dit Liv men du skal faa Lov at vente og vokse ud

De kom til Huset. Porten stod paa Klem, og der var Lys indenfor. Livia stod dør, spinkel, snavset og sølle, med den ene Strømpefod over den anden, som om hun frøs, med Hænderne under det hullede Forklæde og højrøde Sminkepletter paa Kinderne. Køkkenlampen med den gule Messinglysspreder stod ved hendes Fødder paa det raadne Gulv, der var gennemgnavet af Rotter. Hun vendte Hovedet bort.

Dr. Bremer løftede Lampen op, saa opmærksomt paa hende og gik saa foran. Livia gik efter, paa Taaspidserne. Det var først Betty Rosas Hensigt at gaa med, men

Tanken kvalmede, og hun blev, skønt Dr. Bremer kaldte.

Hun stillede sig i Portaabningen og saa over mod den stille, mørke Have.

— Betty Rosa, var det hende eller dig? Dr. Bremer stod foran hende med den lille Æske i Haanden.

— Det var mig.

— Dig! Og hvorfor?

Betty Rosa saa op i Maanen, maalte ham derefter sindigt med Blikket men svarede ikke. Hvad vedkom det dog ham?

— Hør nu her, Betty Rosa, din Tante er død af Hjerteslag, og jeg har udstedt Dødsattesten, saa du forstaar, I har ikke noget at frygte, hverken du eller hun. Men jeg vil nok for min egen Skyld have Rede paa den Sag. Kom ud til mig imorgen tidlig!

Betty Rosa rystede paa Hovedet.

Dr. Bremer strøg Haanden over hendes Kind: — Du fryser jo, Barn! Er du bange

for at være der inat? Vil du hjem med mig?

Igen rystede hun stridigt paa Hovedet. Nu bøjede han sig og kyssede hendes Læber: — Ja, saa farvel da, du lille stumme Person, og paa Gensyn en Gang imorgen.

Vognen kørte bort. Lyden af Livias Strømpefødder bragte det til at krybe paa hendes Hud. Et Øjeblik tænkte hun paa at flygte, men en Art Samfølelse holdt hende tilbage, og da Livia med bange, utaalmelig Røst sagde: — Hvadfor staar du her og glor, som om du havde tabt Mund og Mæle? gik hun med hende ind.

Saasnart de var vel inde, gav Livia sig til at tænde alt, hvad der fandtes af Lamper og Lys, hvorefter hun, stadig paa Strømpefødder, gik rundt og rullede Gardiner ned.

— Kom og hjælp mig, hviskede hun til Betty Rosa, der stod uden at staa, tænkte uden at tænke. Tag og tag med, saa rykker

vi Kommoden hen foran Døren . . . saa er vi ligesom mere i Fred for hende.

Betty Rosa tog ved, og Kommoden blev rykket hen foran Sovekammerdøren: — Uh, du, det var nu ligegodt godt, han skrev den Attest, nu ved man da, hun ikke kommer rendende midt under det hele.

Betty Rosa vidste ikke, hvad „det hele“ var, men nikkede dertil. Og Livia, der var saa sikker paa, at den Døde var død, stablede Stole ovenpaa Kommoden. Nynende betragtede hun sit Værk: — Se nu kommer der sgu ingen den Vej — desuden har jeg smækket begge Dørene, og saa den ud til Køkkenet, og nu skal vi til at gøre fint . . . Vi deles om Tingene, det er et Ord, men Smykkerne, dem tager jeg til min egen elskede Frøken Ella Munk . . . hvad skulde du ogsaa med Smykker . . .

Livia halede Nøglen frem af Lomme-dybet og aabnede Skuffe efter Skuffe i den høje Chiffonière: — Vi sætter dem paa Gulvet, saa kan vi bedre. Og hun bredte,

og hun spredte alle den gamle Dames omhyggeligt sammenfoldede og papirindsvøbte Ting udover Gulvet, medens hun, liggende paa alle fire gramsede som en Vild efter alt med skinnende Farver.

Hvert Øjeblik fortsatte hun igen sin Enesamtale, der oftest var henvendt til den fraværende Frøken Ella Munk. Der hobede sig op en Bunke paa hendes højre Side, en Bunke, hvis enkelte Stykker hun med varsomme kælne Bevægelser tilegnede den elskede Veninde. Betty Rosa stod ret op og ned og saa til, som hun vilde set til, hvis Maanen var begyndt at trille nedad Himlen, eller hvis Livia pludselig havde forvandlet sig til en Hyæne.

Med overlegen Foragt i Stemmen henslængte Livia til Betty Rosa de Klædningsstykker og Pyntegenstande, hverken hun eller Frøken Munk kunde bruge, de faldt som Ben til en Hund for Betty Rosas Fødder.

— Og Guldkæde, hvad skal du med

Guldkæde men om hendes Hals
jeg siger dig, den hvide Sne er ligefrem
møjbeskidt ved Siden af hendes svanehvide
Skind Tror du ikke ogsaa, hun bliver
glad for det her? Det, som ikke er fint
nok, kan hun jo smide paa Mødningen . . .
Og saa imorgen den Dag, saa saare at
Butikkerne smækker op, stikker jeg hen
efter Champagne, og saa bliver mit Haar
ligesaa lysegult som det røde Guld
Sikken ogsaa et Held med saadan en
Blodprop, det var akkurat, ligesom Vor-
herre tænkte paa mig og min egen lille
Veninde Hvad hun da ogsaa har gaaet
og moget sammen til sig selv, den Fedte-
mikkel, men hvor er hendes Sparekasse-
bog? Den maa vi have Fingre i, inden
Familien kommer rendende og rumsterer.
De kan jo ikke lugte, hun havde Penge,
vel . . . hvor skulde de faa det snuset op? . . .
Du sidder ogsaa dør som en anden stum
Methusalem, man skulde ved Gud i Him-

len tro, du fortrød, du var bleven af med hende....

— Men nu gider jeg ikke mere af det her! Hun sprang op, vims som en Abe og skød Skufferne ind, én for én. — Du kan da ogsaa gøre Gavns Gerning.... Hun skal hentes i Karet med fire Heste for, og vi lægger Lagner i Porten.... Véd du, hvad jeg gør, jeg giver mig til at vaske Gardiner, saa stryger jeg dem tørre og hænger dem op lige med det samme.... Nu har du gaaet dør og drevet den af i en dyr og kostbar Skole, og kan du saa saameget som skure et Gulv.... Stik ud og sæt Vand over, det kan du da.... er du gaaet fra Forstanden?

Ordene lagde sig om Betty Rosa som en klam forvildende Taage.

— Og saa tager jeg Dampbad imorgen, det er det fineste, saa gaar Køkkenstanken vel af.... Hun gav Betty Rosa et Puf: — Ved du, hvor hun gemmer Bogen?

Betty Rosa skjald ved Berøringen.

— Skal jeg sige dig, hvad du er, du er en dum og opblæst Tøs.... Pludselig tog hun Betty Rosa om Skuldrene: — Men jeg kan godt lide dig alligevel, og vi to, vi skal ordentlig ud at spille Halløj sammen. Du maa ogsaa godt være her, naar Frøken Ella Munk kommer, men du skal neje for hende og i alle Maader opføre dig anstændigt, for hun er fint vant, kan du tro. Hun ligger i Sengen til Klokken tolv hver Dag, og saa rækker hun Hænderne frem, værsartig..... tror du, *hun* krasser sine Negle selv.... nej, det manglede nok bare.

Livia stod oppe i Vinduet med Munden fuld af Knappenaale og tog Gardiner ned: — Det skal meldes til Politiet, at naar nogen er død, men vi venter til overmorgen. Først drikker vi Chokolade med Flødeskum her.... det vil sige, ingen uden Frøken Ella Munk sidder ved Bordet, vi varter op, vi kan altid tage en Taar i Køkkenet.... Saa kører vi ud i Skoven, og

dér, hvor min elskede Ven vil ligge i Græsset, dér holder Vognen. Og saa skal hun have den fineste Middag paa en rigtig Restavration med at slaa paa Glasset og saa springer Opvarteren, og tilsidst gaar vi i det kongelige Teater og ser Elverhøj Jeg vilde nu hellere se Macbeth, ham kan jeg spille, det er en farlig Kavalier, ligesom Othello, én, der kvæler, jeg har hørt fortælle om ham, men de spiller ham ikke iaar Elverhøj, det er ellers noget for Børn, og det kan gerne være, min lille Ven slet ikke vil se det Jukseri. Og maaske ogsaa, at hun selv skal træ' op om Aftenen men véd du, hvad saa saa sætter vi os paa første Række i Kisten og saa køber vi to store Lavrbærkranse foruden Rosenbuketter og Champagne og smider op til hende og raaber Bravo, saa saare hun kommer frem

Livia var færdig med Gardinerne. Hun foldede sine Hænder: — Aah, Betty Rosa, jeg er saa lykkelig, at det gør helt ondt i

Ryggen. Og jeg vil sige dig, at hvis Frøken Ella Munk kommer imorgen, saa tror jeg nok, jeg besvimer Men vi siger ikke et Muk om, at Tudsens er død, vel? ikke et Muk, vi siger bare, hun er rejst paa Landet, og derinde er bare Pultekammer Det var det Vand

Livia gik i Forvejen, og Betty Rosa fulgte hende stum som en Skygge.

Over begge Gasblus stod Kar med Vand til Gardinvask. Livia smurte en Mellemmad, rakte den til Betty Rosa, der rystede paa Hovedet, hvorefter hun spiste den selv. De blaa Gasflammer sydede med en sagte klagende Lyd. Paa en Gang jog Livia sine Fingre ind i Betty Rosas Haar: — Jeg synes, hun rør paa sig!

I Betty Rosa var alt Ufølsomhed og Kulde, Livias Ord fremkaldte hverken Gysen eller Angst.

— Bogen Bogen du, vi maa have den, hører du, Betty Rosa gaa

med derind jeg tør tage Gift paa, den ligger under Hovedpuden gaa med

Betty Rosa ligesom voksede, idet hun slog Nakken tilbage til Nej.

— Du tør kanske ikke, du er fejd din Morder for det var dig, som skrækket Livet af hende, og nu kommer din onde Samvittighed Men om du tror, jeg er bange for en, som er død, saa tror du fejl

Livia gik hen til Døren, men da hun tog i Laasen og den hvinede, fo'r hun tilbage med et Skrig.

Lidt efter laa hun og skurede Gulv i Dagligstuen med Sand og grøn Sæbe.

Betty Rosa gik stille udad Døren og ud gennem Porten. Hun var sig ikke bevidst, hvorhen hun vilde, men standsede paa den tomme Slotsplads foran Amalienborg, hvor Skildvagterne stod som Støtter foran deres blodfarvede Huse. Hvert af hendes Skridt vakte Ekko. Den lange Skygge, der fejede henover Stenene, hvor hun gik, krøb nu

og da opad Murene og klamrede sig til Balkonerne. Det hele forekom hende som en Torneroses fortryllede Borg, hvor alt laa i tusindaarig Søvn.

Saa vendte hun og gik ad Bredgade over Kongens Nytorv, hvor Maanelyset virkede blændende som stærkt Snefald.

Resten af Natten blev hun ved at gaa den samme Gang omkring den lukkede Kongens Have. Saa ofte, hun kom forbi Huset i Kronprinsessegade, hvor Tanten boede, saa hun det samme Lys bag Ruden og Skyggen af den samme Skikkelse, der stadig fo'r til og fra. Saa vidste hun, at Livia endnu havde travlt med at rense Huset til Modtagelsen af sin høje Gæst.

Hun mødte enkelte Mennesker, der vandrede meningsløst og stille som hun selv, og de saa paa hende med forskræmte Blikke, som om de frygtede noget, som om en tung Sorg eller en stor Synd havde drevet dem ud af Husene.

Et Par Gange mærkede hun en Svag-

hed i Benene, saa hun maatte knuge sig ind til Gitret, men hun vedblev at holde samme Retning.

Omsider gik Maanen ned, og hendes Øjne og Hjerne fornam dyb Lindring. Men Dunkelheden varede kort. Snart begyndte Solen at løfte sit Lys over de graa Gader — og dog var der langt til Dag.

Endelig, endelig blev Haven aabnet. Betty Rosa gik ind og satte sig paa en Bænk. Hun var træt, men Hovedet klart. Det rørte sig i hende som en legemlig Skam, naar unge Mænd paa Vej til Arbejde strøg Blikket over hende.

Smaafuglene bragte Løvet til at klirre i de store grønne Kroner. Hun tænkte alvorligt paa, at hun havde forraadt Livia ved at gaa fra hende. Livia havde udtrykkelig sagt, hun var ikke for at være alene med den Døde.

En lille Pige kom spisende paa en Honningkage. Hun stillede sig op og saa paa Betty Rosa: — Jeg tror, du er syg! Betty

Rosa vendte Hovedet bort. — Eller ogsaa er du sulten, ikke? og den Lille brækkede Kagen over og rakte hende det ene Stykke. Betty Rosa tog det, Morgenluften havde virkelig pirret Sulten frem.

Under Solens langsomme, stadige Stigen mærkede hun et glødende Pres over Nakke og Lænder. Hun var saa mødig, at Lemmerne smertede.

Hun vidste ikke, hvorfor hun blev siddende, vidste blot, at hun ikke var Herre over sig selv, og at hun ventede noget.

Solen var allerede i Vest, da hun saa den høje Skikkelse henne i Alleen. Som Dagen før gik han med den store Hat i Haanden. Da han fik Øje paa Betty Rosa, rakte han Hænderne frem, hun vilde gaa ham imøde, men sank ned paa Bænken igen. Et lille Nu fór der gennem hende er Anelse om noget overjordisk, men da Bryggeren tog et mægtigt blaaprikket Tørklæde frem og tørrede sig over Panden, skød hun atter den Tanke fra sig.

Han satte sig paa Bænken og tog hendes ene kolde Haand i bægge sine: — Nej, det var nu besynderligt. Imorges var jeg paa Vej til Banen, men saa forekom det mig, jeg havde glemt eller forsømt et eller andet, og jeg kunde ikke komme paa, hvad det var, for hele min Huskeseddel var streget over Og her møder jeg dig Sig mig saa, hvordan staar det til hos din Tante?

Betty Rosa dukkede Panden. Overfor dette klare, ransagende Blik gav hun tabt. Han spurgte et Par Gange, men Betty Rosa blev Svar skyldig. Saa skød han hendes Hat tilbage, bøjede Hovedet bagover og tvang hende til at se op: — Hm, hm! Ja, dine Øjne er ikke til at blive klog paa. De er saa forunderlig uens. De modsiges hinanden. Det ene er saa klart, at jeg synes, jeg kan se helt ind til Sjælen, men det andet er som en lille sovende Blomst, der endnu ikke er sprunget ud Hvad

er der i Vejen med dig? Hvorlænge har du siddet her?

— Fra imorges.

— Fra imorges! Du forbavser mig gamle Menneske! Og du har ikke været i Skole?

Betty Rosa begreb ikke Nødvendigheden af at forklare sig. Han maatte vel kunne se paa hende, hvad der var sket. Og kunde han ikke se det, tilkom det ikke hende at røbe noget.

Han sad og legede med hendes Hænder og sagde mildt og fortroligt: — Ser du, lille Ven, jeg kom nu kun herover for at se „Victoria Regia“ blomstre, og saa for at hente en Bidronning fra Brasilien . . . og nu sidder jeg her. Der er en Hensigt med alt. Hvad kan Hensigten være med dette?

De varme Taarer begyndte at dryppe fra Betty Rosas Øjne. En ukendt, ganske balsamisk Fred listede sig ind i hende. Hun var ved at synke sammen i Søvn.

— Men Herregud, Barn, hvor du ser ud!

Man skulde tro, du ikke havde været i Seng i Nat!

Betty Rosa sagde besværligt: — Det har jeg heller ikke.

Bryggeren studsede: — Kom, Betty Rosa, nu følger jeg dig hen til Franziska, det her maa vi have klaret, inden jeg rejser!

Men Betty Rosas Tænder begyndte at klapre, hun rystede paa Hovedet: — Nej! Nej! Nej!

Den gamle Mand saa forbavset paa hende: — Du vil ikke til din Tante Godt, godt saa gaar vi to hen paa Hotellet. Allerstørst skal du sove. Ungdommen trænger til Søvn

Hvad mere han sagde, gik Betty Rosa forbi, hun sov indeni, medens hun fulgte den gamle Mand gennem de befærdede Gader.

Da Betty Rosa slog Øjnene op, genkendte hun ikke straks Rummet med de klartgrønne Vægge og det grønne nedrullede Gardin, som Aftensolen brændte paa. Hun hørte en svag rislende eller mumlende Lyd, som hun kendte og dog ikke kunde henføre. Det var, som laa hun paa et Mostæppe ude i den grønne Skov. Hun strakte Armene op over Hovedet, de var jo blottede. Og Kjolen var borte. Nej, den laa paa en Stol ved Sengen.

Hun var „paa Hotel“. Det kimede i hende af Fryd ved Tanken. Begrebet Hotel havde altid staaet for hende som forgyldt af Fest og Glæde. Med ærbødig Ængstelse havde hun stundom sneget sig til at kigge,

naar hun kom forbi et af de store Hoteller, idet nogen fra Vognen gik ind. Hun tænkte sig bløde Tæpper, Springvand, Palmer og Lakajer, egentlig var der i hendes Fantasi ingen Forskel paa Hotellers og Kongeborges Interiør.

Halvt sovende og helt i Blinde havde hun ladet sig lede af Bryggeren, da han sagde: — Nu gaar vi hen paa Hotellet. De var kommen fra Hovedgaderne ind i smalle Smutgyder, hvor Betty Rosa plejede at gaa, naar hun skammede sig over sine Klæder. Udenfor et forfaldent Hus med Port paa Midten og Vinhandel i Kælderen, var de standset. Det var Hotellet.

Inde i den store snavsede Gaard var opstablet Tønder og Brædder, og dør løb en Karl frem og tilbage med en Hest. Betty Rosa huskede Skuffelsen. Ad en smal Gang med Trin op og Trin ned var de kommen til det grønne Værelse. Men hvad nu? Hukommelsen svigtede igen. Havde Bryg-

geren hjulpet hende i Seng? Havde han spurgt hende ud? Havde hun svaret?

Betty Rosa stod op og gik hen efter den mumlende Lyd, der kom fra Bordet. Der stod en lille Æske fuld af Huller; hun tog den i Haanden men slap den forskrækket, den var ligesom levende og kriblende. Hun rullede Gardinet op og lo . . . aah, det var Bier!

Paa Bordet laa en Seddel, hvorpaa med stor fast Haand var skrevet: Betty Rosa! Du maa være grumme sulten. Ring paa Klokken henne ved Døren, jeg har givet Besked.

Det varede lidt, inden hun bekvemmede sig til at ringe. Saa tog Sulten Overhaand. En væver Pige, der mindede hende om et Glansbillede, hun havde ejet af en Tiger, bragte Maden, og Betty Rosa satte sig til Bords med samme Undren og samme Selvfølgelighed, som naar hun i Drømme traadte ud paa Regnbuen eller gik over Havet.

Dette var Begyndelsen til noget helt nyt,

og Begyndelsen lovede godt. Hun sad som foran et Tæppe, der om lidt skulde gaa op for et Skuespil uden Ende. Og da Bryggeren kom opad Trappen, kendte hun hans Trin, som om hun havde hørt dem hver Dag i mange Aar.

Men hele den jævne Forklaring, han gav hende af, hvorledes han havde ordnet alt med Dr. Bremer og Livia og Tantens Sagfører, saa hun straks kunde rejse hjem med ham, den ænsede hun ikke. Saalidt som det undrede hende, at han næppe nævnede Tantens Død. Naturligvis havde han ordnet alt, det ventede og det vidste hun, hvorfra kom ellers den Tryghed, der vedblev at skylle over hende som et Styrtbads lunkne Vande.

I Øjeblikket var der lyst for og mørkt bag. Det, der var sket, var sunken til Bunds i en Nat, og hun skulde vel vogte sig for at hente det frem.

Den gamle Mand tog Æsken med Bierne

og viste hende mod Lyset den store kraftige Dronning og de smaa udtærede Arbejdere.

— Ja, hun rejser med Hof som en rigtig Dronning, men vi maa skynde os at komme til Vejs Ende, ellers spiser hun fra de andre, saa hele Hoffet ligger todt . . .

Der fór en Tanke, let som Skyggen af et forbiflagrende Blad, over hendes Erin- dring. Hun tænkte paa hine fjærne Dage, da Johan red hende paa sine Skuldre „over Bjerg og Dal“

Med Nattoget rejste hun bort med den gamle Mand.

Jens Weyde havde trukket den graa Hætte nedover Lyskuplen og blundede, medens Betty Rosa med Ansigtet mod Ruden sugede Eventyret i sig.

Farten gennem det milde maaneomflydte Landskab forekom hende som en tusind-aarig Rejse i ukendte Egne. Som hede Dampe sydede Lydene ind i hendes unaturligt opspærrede Øren. Stempelslagene blev Slag mod hendes eget Hjerte, der laa som et Stykke tonende Metal et Sted i hendes Nærhed.

Med Snurren som Rokkehjul kvad de stedse omhvirvlende Vindmøller enstonige Viser. Skovene aabnede sig og bød deres

sagnfyldte Løvmasser frem. Vande blinkede og rislede, sorte og hvide. Sølvskællede Slinger bugede sig ind og ud i de lave Enge. Tørvetuer af Nissehøjde rankede sig i den koglende Maane som Oldtidens Pyramider. Slanke Poppelplantninger blev Palmelunde.

Betty Rosa drømte kaotisk ud fra sin ringe geografiske Viden. Danmark var et Sletteland, men hvem sagde, dette var Danmark?

Maanen sejlede over snedækte Bjerg-egne og haarde Gletsjermarker, Røgen fra et Teglværk blev Kulgruber, Vognenes Gungren over en Bæk blev farefuld Fart over vældige Afgrunde. Bøndergaarde, der sov mellem Pilekrat, tog i den svimlende Nat Form som befæstede Ridder- og Røverborge. Et enligt Faar mod et Skovbryn blev den gyselige Basilisk, der lamslaar den Modigste med sit Blik.

Betty Rosa aandede hastigt, det var som

om Sjæl og Legeme opløstes og droges med i denne kogende Malstrøm af Lyd og Stilhed

I det fromme Gry gik hun ved Bryggerens Side gennem Byen, hvor Haver laa bag Huse og Brostenene var til at falde over. Lugten af Malt og Bærme fyldte hende med berusende Fred . . .

Her i disse store højtidelige Stuer skulde hun bo. Gulvene var ikke brune som i København men hvide som Spækkefjæl, Døre og Vinduer hvidmalede, mange Ruder var der og meget Luft men faa Møbler, og hvert Møbel havde en egen stiv, lidt skræmmende Holdning. Men Bryggeren traadte saa sikkert og selvfølgeligt herinde, og Betagelsen svandt hurtigt.

Inden Betty Rosa havde sovet den første Søvn i sit nye Hjem, havde hun set baade Hus og Have. Mest fængsledes hun af Bryggerens store Stue, der var fuld af Bogreoler og havde Glasvæg med mange

Urtepotter og Plantekasser ud mod Haven. Den underlige Kasse, der var som bygget ind i selve Vinduet, det var Forsøgs-kuben.

Hendes Øjne spurgte, og Jens Weyde satte Briller paa, skød en Laage fra, løftede en Glasplade og lod Betty Rosa gennem stærke Seglas iagttage de smaa Bi-prinsesser, der som blege Skyggevæsner laa og ventede paa Dronningeflugten eller det store Myrderi. De laa saa fredeligt med de smaa Lemmer korsvis foldede, som om de bad. Betty Rosa maatte tænke paa hvide og stumme Nonner.

Nu kom over Gulvet en højtidelig og mopset Jomfru med Søvn i Øjnene og Listesko. Hun næsten nejede for Bryggeren.

— Goddag igen, Jomfru Melskens, tror De ikke nok, vi finder et Kammer til dette lille Menneske?

Jomfruen troede det, og Betty Rosa

blev af hende stoppet ind paa et Gæsteværelse, der saa ud, som havde det staaet i Hundrede Herrens Aar og ventet kun paa hende.

Jens Weyde talte ikke et Ord om Frøken Brandt, før han sagde Farvel, han skulde over til Begravelsen. Han opfordrede hende ikke at rejse med, og hun var ham grænseløs taknemlig.

Da han kom tilbage, tog han Betty Rosas to Hænder og sagde: — Saa, nu er det mig, der har Ansvaret for din lille Person, men du skal ikke være bange, jeg bliver ikke streng.

Hendes Dage var i den første Tid kun optagne af Bierne og Forsøgskuben. Jens Weyde fortalte og forklarede selv, men gav hende ogsaa en stor Bog paa fransk om Biernes Liv. Den gjorde hende klogere paa Bier end paa Mennesker, men Leksikon maatte hun slaa op i.

Jens Weyde sagde stundom: — Du ser paa mig, som om jeg var en Æske, du meget gerne vilde tage Laaget af og kigge ind i, men det maa vente, vi maa først kende hinanden meget bedre.

Han tog Fejl, Betty Rosa sad kun og frydede sig over „Sommerfuglen“ i hans Ansigt.

Det var en lille Hemmelighed, hun i mange Aar havde haft med sig selv, og som hun nok skulde vide at vogte. Det var kommen af sig selv, hvornaar vidste hun ikke, men i hvert Menneskes Ansigt saa hun saa tydeligt en Sommerfugl — kun aldrig i Frøken Brandts.

Det var Øjnene og Næsen og Linjen fra Mund til Næse, og det var latterligt, men Betty Rosa saa nu sine Sommerfugle og kunde slet ikke lade være at se dem. De var ikke alle lige kønne, en var ligesom halvdød og forkommen, en var kluntet, som om Vingerne ikke kunde bære den, en havde skrævende Vinger, en anden sam-

menknebne. Der var to Hovedarter, de muntre Dagsommerfugle og Natsværmerne.

Jens Weydes Sommerfugl var den største og dejligste af dem alle, den var blid og sørgmodig som de sortglinsende Tusmørkesværmere, hun havde set paa zoologisk Museum.

Betty Rosa fornam ikke Tidens sagtelige Gliden i det store Hjem. Dagene flød som Aakandeblade paa et skærmet Vand. Hun holdt sjæleligt Hvil. Kun Legemet voksede en Stund endnu.

Betty Rosa havde bevaret sin store Sky for at spørge. Derfor gik det saaledes til, at hun havde opholdt sig i Bryggerens Hjem næsten et helt Aar uden at vide mere om ham, end netop hvad hun med sine Øjne saa.

At han var Byens „store Mand“, mærkede hun af den Ærbødighed, hvormed Høje og Lave hilste ham, at han var klog og dygtig, indsaa hun derved, at alle kom og spurgte ham til Raads.

En Dag fik hun Brev fra Livia, langt og gnidret paa blodrødt Papir. Livia fortalte, at nu var hun begyndt at optræde paa Varieté og havde faaet sig en rig og fornem *Ven* (Ordet var understreget), og

hendes Haar var nu lysegult som et Ravhjerter. Til Foraaret vilde Dr. Bremer lade hende læse til Skuespillerinde, han sagde, Talent var der nok af, naar kun Manererne blev bedre, han var hende i alle Maader en storartet Ven.

— Ella Munk, den Tøs, er jeg færdig med, det var dengang man var saa dum, nu har jeg set en fransk én, som hedder Sara Berenhart, og jeg elsker hende til mit Livs sidste Blodsdraabe. Jeg tænker nok, vi kommer til at spille Komædie med hinanden!

Livia antydede Frøken Brandts Død paa en hemmelighedsfuld Maade og sluttede med Ordene: — Det var nu lumpent af dig at rende den Nat og lade mig i Stikken med det hele, men jeg kan godt lide dig alligevel og skal nok hjælpe dig, naar jeg bliver berømt. Jeg skriver Brevet for at advare dig mod din Brygger, at du ikke smider dig væk til ham. Saadan én, som har været i Tugthuset og næsten myr-

det sin egen Broder. Han har ogsaa et Forhold med en gammel Kone, der besøger ham og render fra sin Mand hvert Aar. Det er sandt for jeg véd det er sandt. Maaske er han ogsaa din Far, det kunde godt nok ligne saadan én.

Betty Rosa brændte straks Brevet. Hun var klar over, at Livia, enten selv havde lavet den Historie om Jens Weyde, eller forvekslede ham med en anden.

Men det oprev at faa Bud og Brev fra Livia — den eneste Medvider og Medskyldige. Livia var, gennem sin blotte Eksistens, en evig og uoverstigelig Hindring paa Vejen til at glemme de Aar, de Dage og den Nat, der maatte glemmes, før hun kunde blive et sundt og frejdigt Menneske.

De tre af Maanedens fire Uger var hun karsk og glad, men naar Maanen nærmede sig den fulde Runding, bukkede hun under for sin gamle Kvide, og Drømmene fik Magt over hendes Søvne.

Jens Weyde iagttog hende nøje, og naar han saa hendes Blik blive flakkende og Hænderne nervøse, sagde han: — Gaa ind og læg dig, Barn. Sov og lad være at tænke!

Hun gik saa til Sengs og blev liggende, til hun mærkede Ligevægtens Tilbagevenden.

Der hang et lille Ur over hendes Seng, og hun tog sig intet andet for end høre paa dets lyse Tikken og se Visernes langsomme Gliden. Men naar hun atter var veltilpas, vidste hun aldrig, hvor længe hun havde ligget, om det var Timer kun eller Dage. Tiden, der saaledes forløb, satte intet Spor i Erindringen.

Jens Weyde bad hende gaa Ture ogsaa udenfor Byen, og skønt hun helst var blevet bag Brandmurens Værn i den store Have ved Aaen mellem Bier og Blomster, føjede hun ham og gik lange Ture ud i det aabne Land. Efterhaanden blev Landskabet hende kært og fortroligt, hun

tilegnede sig det som et fremmed velklin-
gende Sprog. Bagefter maatte hun gøre
Regnskab for sine smaa Iagttagelser.

En Dag naaede hun ad Biveje til Bun-
den af en dyb Grusgrav, hvor Sandet,
trods Luftens Blikstille, dryssede i ustand-
selige fine Strømme som gennem Timeglas.
En hemmelig Gru for at blive begravet
under det skridende Sand greb hende, og
hastigt arbejdede hun sig op.

Bag Grusgraven førte Stier til en Skov,
der laa mellem Agre. Betty Rosa saa sig
forundret om. Jorden derinde var rød og
sivende som Mosejord. Hist og her var
cirkelrunde Fordybninger fyldt med skim-
let Vand. Ildelugtende Svampe med glo-
røde Hatte stod trindt mellem de groende
Stammer og omstyrtede Træer, der var
rykket op med Rode.

Pludselig mærkede hun et pinende Stik
i Panden, straks efter et i Anklen og paa
Øjelaaget. Det svirrede rundt om hende.
Smaa skarpe Legemer smeldede mod hende

og plantede deres Brodd overalt. Hun begreb, det var Myg, men af en egen, glubsk Art. Tummelumsk af Smerte styrtede hun afsted, forfulgt af Sværmen, der som Askeskyer hvirvlede om hende. Hun følte et kogende Raseri, en Blodtørst uden Grænse. Vildt skreg hun.

Endelig naaede hun ud paa fri Mark, just som en Sommerbyge slog ned over det modnende Korn. Hun fulgte Agerrenden og kom ind i en spæd Birkelund. Tilfældigvis kendte hun ikke Birkeløvets søde stærke Lugt. Hun blev staaende med opspilede Næseboer og inddrak Duften, til den fyldte hende som tung Rus.

Syg og salig, ør og forskræmt sneg hun sig rundt mellem de armslanke Birke, fra hvis bævende Blade fine Melodier sivede ind i hendes Øren. Nye Fornemmelser vaagnede i hendes Blod. Det suste for hendes Øren, som om Skarer af Fugle trak forbi, men bag dette Dirr af Fuglevinger hørte

hun paany en lille fin Melodi, som hun kæmpede for at fastholde.

Først mod Solnedgang rev hun sig løs, men da hun atter stod paa den skærvehaarde Landevej, syntes hun, alt havde forandret sig. Dunkelt mindedes hun Sagnet om Pigen, der gik ind i Bjerget og blev der en eneste Dag, men da hun kom ud, var der gaaet hundrede Aar, og alle hendes Frænder var døde.

Foran laa Byen, og blandt de røde Tage skelnede hun tydeligt Bryggeriets lange Bygninger og Haven, der skraanede ned mod Aaen. Selv det lille ottekantede Lysthus, der var rejst paa Pæle ude i Vandet, kendte hun paa dets grønne Kobbertag. Alligevel frygtede hun, at det alt skulde synke i Jorden, naar hun kom nærmere.

Da hun naaede hjem — med Besvær, thi Benene var tunge, næsten lammede af Træthed — og traf Jens Weyde ved Arbejdsbordet mellem Bøger og Regnskaber, brast hun i voldsom og befriet Graad.

Bryggeren strøg hende over Haaret og sagde med sin rolige alvorsfulde Stemme: — For din Skyld kunde jeg ønske at leve mange Aar endnu. Det vil blive dig vanskeligt at komme gennem Verden.

Der forløb nogle Dage, saa mærkede Betty Rosa pludselig, der var noget i Gære.

Jens Weyde gik saa aandsfraværende om med et lykkeligt Smil om Læberne. Han saa til Solen, som var han misfornøjet med Tidens Langsomhed, og han næppe ænsede Betty Rosa. I Haven gik fra Morgen til Aften Mænd og puslede og pillede. Fra Plænerne, der altid holdtes lave med Luv som Fløj, blev med Riskost bortfejret hvert henblæst Blad, alt blev overrislet, Gangene fik ny Bark, Bænkene blev opmalede. Inde i Huset var en Skuren og Gniden. — Jens Weyde tog sig undertiden til Hjertet, som om en indre Glæde var ved at kvæle ham.

Betty Rosa havde tilegnet sig den Vane,

naar hun og Bryggeren var i Haven, at dreje Nøglen om i Laasen paa den lille Murport. En af disse Dage spurgte han hende om Grunden. Hun slog Øjnene ned og blev Svar skyldig.

— Saa skal jeg svare for dig. Du vil lukke baade dig selv og mig ude fra Omverdenen, men det er uklogt, det hævner sig. De andre kan undvære dig, du kan i det lange Løb ikke være dem foruden. Skyer du dem nu, vil de siden ikke have med dig at gøre.

Skamfuld drejede hun Nøglen tilbage. Han havde Ret, hun afskyede Mennesker.

Samme Nat havde hun en mærkelig Drøm, som hun ikke kunde blive kvit. Hun prøvede at læse, hun gav sig af med Bierne, som hun nu paa egen Haand havde lært at skøtte. Bryggeren havde sagt, at i den nærmeste Tid vilde de sværme, og da gjaldt det at være hurtig og snild for at hindre det hæslige Myrderi i Kuberne.

Jens Weyde var gaaet ud til Morgen,

men i alle Vaser var sat friske Blomster, og Duft af Kagebagning viftede ud fra de aabne Vinduer. Betty Rosa satte sig paa Stengærdet om det store Bassin med hvide og røde Aakander. Hun saa ned i det klare Vand og tænkte smilende paa den Kløgt og Omhu, hvormed Bryggeren ikke blot trak Blomster til for Insekternes Skyld, og Insekter for Blomsternes, men endog i sin Stue i smaa Kasser og Rammer udklækkede visse vanskelige Sneglearter, der var nødvendige for Vandets og Jordens Kultur. Og hun huskede den Nat, han havde kaldt hende vaagen og bedt hende slaa et Tæppe om sig og komme ud. I Timevis havde de to saa staaet og set op mod den lyse Himmel og iagttaget Nat-edderkoppernes flyvende Kampe.

Fra Kuberne hørte hun nu en sælsom Lyd, som om der sloges paa en haardt spændt Streng. Snogene laa i Ruller paa Bassinrandens solvarme Sten. Sværme af flammefarvede og sorte Sommerfugle drys-

sede som Regn af Blomsterblade nedover de grønne Plæner. Inde i Græsset stod en Staalorm paa Halen. Med sit fine næsten blinde Hoved lignede den en sjælden Knop paa en klæbrig Stængel.

Betty Rosa saa ned i Vandet, hvor Aakandebladene lydeligt drog Aande. Hendes Hjerter var begyndt at banke vemodigt.

Nu nu

Haveporten gik op, en lille hvidhaaret sortklædt Dame kom ind, efter hende Bryggeren med sin store Hat i Haanden. Han bøjede sig og bød hende Armen, og langsomt, lykkestaalende fulgtes de to gamle Mennesker ned gennem Haven. Da Jens Weyde fik Øje paa Betty Rosa, vinkede han, hun skulde gaa — som var der i Haven kun Plads til de to.

Grebet af sindsforvirrende Skræk styrtede Betty Rosa ind og kastede sig paa Sengen. Hun havde drømt det Natten før, hun kendte hende efter Drømmen.

Noget efter stod Jens Weyde hos hende.

I hans Øjne var et Blik, hun aldrig før havde set: — Hvad er det med dig, Barn?

Forvildet klyngede hun sig ind til ham og stammede: — Jeg drømte det jeg saa det inat

Den gamle Mand smilede usigelig blidt: — Det er ikke saa mærkeligt, som du tror. Luften her er jo fuld af mine Tanker. En anden Gang skal jeg fortælle dig det hele, men ikke nu, ikke idag.

Ved det festligt dækkede Middagsbord sagde Jens Weyde til hende: — Vi fejrer en Mindefest, den eneste Dag i Aaret her drikkes Vin, men jeg ser helst, du holder dig til Vand.

Tappert prøvede Betty Rosa at lade som intet, hun følte sig tilovers og ulykkelig som i Skolen, naar Kammeraterne drøftede Glæder, hun ikke kendte til.

Aarene gik rundt. To Gange saa Betty Rosa den gamle Dame komme og forsvinde. Endnu havde Bryggeren ikke holdt sit Løfte at fortælle hende „det hele“.

Derimod havde han indviet hende i sin Plan at bygge et Alderdomshjem for Byens Fattige. Bygningen skulde først opføres efter hans Død og ligge øverst i Haven.

Betty Rosa var saa optaget af denne Plan, at hun helt glemte, hun jo inderst inde ikke ejede Følelse for andre Mennesker. I de lange Vinteraftener sad hun og Bryggeren og tegnede Hus og gjorde Overslag. Hendes eneste Evne, Letheden til at tumle Tal, kom dem nu til Gode. Han sagde blot: — Skriver du op? og hun nikkede muntert

og skrev op i sin unge stærke Hukommelse.

En Dag sagde han spøgende: — Hvis nu alle Pengene gaar til den Bygning, hvad skal vi saa gøre ved dig? Straks efter tog han hende om Hovedet: — Du er jo min Plejedatter, og man plejer ikke at gøre sine Børn arveløse, naar de ellers skikker sig vel.

Men den første Udtalelse var slaaet ned i Betty Rosa.

Pludselig saa og erkendte hun sin egen Udygtighed og Ulyst til Arbejde. Hun var akkurat saa unyttig som de smaa Biprinsesser, der omhyggeligt og opofrende blev passet med Føde og Renlighed af de slid-somme Arbejdere — for tilsidst at dø uden at have levet.

Allerede næste Dag begav hun sig til Jomfru Melskens og bad om Lov til at deltage i Husets Gerning, men den mutte Jomfru svarede, at alt blev besørget punkt-

ligt ogsaa uden hendes Hjælp. Betty Rosa var for stolt til at bede to Gange.

Men nu sagde hun rentud til Jens Weyde, at det var hendes faste Hensigt med Tiden at sørge for sit eget Udkomme, og at hun ikke vilde modtage en Øre i Arv.

— Ja, ja, Barn, du skal faa din Vilje, men først maa vi da se, om der er noget, du duer til.

Og saaledes blev det bestemt, at Betty Rosa fik Undervisning i at tegne og male med det for Øje engang at søge Ansættelse paa Porcelænsfabriken i København.

— Men du bliver hos mig, til jeg dør?

Betty Rosa lukkede sine Arme om hans Hals.

— Ja, om du saa blev tre Hundrede Aar og tilsidst hang i et Horn paa Væggen! svarede hun mellem Latter og Graad.

Betty Rosa var nu nitten Aar. En Aften havde hun og Bryggeren gaaet deres sædvanlige Tur rundt og rundt i den store

Have, talende, som de plejede, om Alderdomshjemmet, der var tænkt igennem til de mindste Enkeltheder. Nu sad de paa en Bænk, begge tavse.

Pludselig rejste Jens Weyde sig og stod som en Kæmpe i det hvide Maanelys, der kastede magiske Lysstriber over Havens mørke Hække: — Saa sandt, vi to har elsket hinanden, nu døde Agnes Torbensen!

Betty Rosa havde mærket en stivnende Kulde, som om et Ispust aandede forbi hende.

Jens Weyde stod rank med blottet Hoved, hans Blik havde en Fjernhed, som saa det ind i Dødsriget. Betty Rosa vovede ikke at tale til ham.

Lidt efter gik han ind i Huset og kom tilbage, indsvøbt i sin Kappe, med Hatten og en lille Vadsæk i Haanden. Han gik ud gennem Haveporten og lukkede den efter sig.

Først ud paa Morgenstunden gik Betty

Rosa til Sengs, og da hun stod op, saa hun, Frokostbordet kun var dækket til én. Alt gik sin Gang, som om han ikke var savnet, og hun forstod, han havde efterladt Bud til Husets Folk.

Fire Dage efter kom der Brev:

Mit kære Barn!

Jeg bliver hos Agnes Torbensen, til Jorden lukker sig over hende. Saa kommer jeg igen tilbage til dig. Men jeg vil nu bede dig om at gøre mig en Tjeneste.

Paa Fredag kommer med Aftentoget to midaldrende Mænd, der ringer paa og spørger efter mig. Luk du op og sig dem, at jeg er til Begravelse, men at du i mit Sted byder dem velkommen. Jomfru Mel-skens ved Besked og laver et smukt Aftensbord istand. De sover i Gæstekamrene ovenpaa, og Lørdag Morgen bliver de hentet af Formanden, der saa anviser dem deres Arbejde.

Lov mig at være rigtig venlig imod dem,

og bliv ikke mistrøstig, hvis de er meget sky og kejtede overfor dig. Er Vejret godt, og Maanen skinner, kan du vise dem Haven og ro dem en Tur paa Aaen, ellers vil de nok fornøje sig over at kigge i Forsøgskuben. Husk Blomster paa Bordet.

Jeg er mere bedrøvet, end Ord kan ud-sige, men jeg har Fred i mit Sind. Det vil ikke vare længe, inden Agnes og jeg Haand i Haand gaar frem for den øverste Dommer.

Vær hilset, mit kære Barn, fra din Ven
og Plejefader

Jens Weyde.

Betty Rosa blev noget betuttet over dette Brev. Hvorledes skulde hun kunne gøre Honnør som Værtinde overfor to hende vildfremmede Mænd, om hvem hun slet intet vidste! Hun huskede dunkelt, at Jens Weyde engang før havde ventet en tilreisende Mand og bedt hende være venlig og opmærksom imod ham. Ogsaa han

skulde sove i Gæstekamret ovenpaa. Men hun var bleven nødt til at gaa til Sengs og havde ikke set ham.

Jomfru Melsken var som en stum, naar Betty Rosa kom i Køkkenet, og Pigerne lod ikke til at vide af noget udover deres Gerning.

Urolig afventede Betty Rosa de to Gæster. Det ringede, og hun lukkede op. De to frakkeklædte Skikkelser blev staaende, som om de ikke kunde faa sig til at gaa over Tærskelen. Betty Rosa maatte, ud i Mørket, sige sine Velkomstord, og endelig fik hun dem saa ind.

Da hun saa dem i Lampelyset, var hendes første Tanke: De ligner to Stratenrøvere. Begge var de mørke og graablege, og deres sky Blik var skiftevis skulende og trodsigt.

Med en egen uhyggelig Følelse satte hun sig tilbords med dem. Til hendes store Undren var det selve Jomfru Melskens og ikke Stuepigen, der vartede op, og Jomfru

Melskens udviste overfor de Fremmede en saa udsøgt Opmærksomhed, som troede hun, det var forklædte Prinser.

Betty Rosa prøvede at faa en Samtale i Gang, det lykkedes ikke. De to Mænd spiste med forsigtig Graadighed, snappende Maden fra deres Gafler og tøvende, inden de atter førte dem til Munden.

Jomfru Melskens saa paa Betty Rosa med slet dulgt Foragt og skænkede i af Bryggeriets Juleøl, som vilde hun bøde paa Betty Rosas Kejtethed. Øllet drak de i lange svælgende Slurke. Endelig tændtes der varme Glimt i deres Øjne, og med venlige Udtryk saa de sig om i den blomstersmykkede Stue.

Betty Rosa tog fra en Vase to røde Neliker og rakte dem en hver til deres Knap-hul. Den ene, den yngste, fik Taarer i Øjnene. Betty Rosa blev rød.

Nu hævede hun Bordet og foreslog dem at gaa med ud i Haven. De fulgte hende, tavse, med tunge Skridt, som var de ude

af Vane med at gaa. Aftenen var stjerne-
lys, endnu var Maanen gemt bag Byens
Væld af Huse. De to Mænd standsede som
efter fælles Aftale. Den ene pegede op
mod Himlen, den anden nikkede.

Betty Rosa fik den Indskydelse, at de
vist var Udvandrere, som efter mange
Aars Forløb var vendt hjem til Danmark
og derfor blev saa bevægede ved Synet af
Stjernehimlen. Maaske var det Guldgravere!
Hun kom til at smile af denne Formod-
ning, og fra nu af var hendes Forlegenhed
borte.

Hun spurgte, om de vilde med en Tur
paa Aaen og erklærede, at hun var vant
til at ro. Først kviede de sig ved at sige
ja, men da hun lod, som om de selvføl-
gelig gerne vilde, gik de i Baaden, og hun
syntes pludselig at have to store Dreng
ombord. Men ingen af dem talte.

Jo, det var bestemt Udvandrere. Hun
hørte dem ligefrem sukke af Glæde, me-
dens de uafbrudt saa sig om til alle Sider og

nu og da, som for at overbevise sig om Virkeligheden, dyppede en Haand i det stjernefunklende Vand.

Gæstekamrene laa over hendes Stue. Betty Rosa fulgte dem selv op med Lys og tændte for dem. Med Stemmer, der var dumpe af Bevægelse, sagde de hende „Tak for i Aften“. Hun rakte sin Haand frem, men ingen tog den.

Længe efter hørte hun dem gaa frem og tilbage ovenpaa, saa faldt hun i Søvn. Næste Morgen, da hun kom op, var de borte.

Jens Weyde kom tre Dage senere. Betty Rosa saa straks, hvor Sorgen havde nedbrudt ham. Hans Gang var bleven langsom, og Blikket skuede fjernt, som stirrede det endnu efter den Henfarne.

Han omfavnede Betty Rosa. — Bær over med mig, Barn, hvis jeg i denne Tid glemmer dig for en anden, som ikke er mere men jeg ser hende, og hun ser mig.

Betty Rosa sneg sig ind paa sit Værelse, hun følte, hun kunde ikke være ham til Trøst eller Hjælp. Men allerede ud paa Aftenen kom Jens Weyde og takkede hende for den gode Velkomst, hun havde givet de Fremmede.

— Var du bange for dem?

Hun nikkede: — Straks syntes jeg, de lignede to udbrudte Tugthusfanger, men saa regnede jeg ud, det var nogle, der kom langt borte fra, Udvandrere, ikke sandt?

Jens Weyde stod lidt og saa paa hende: — Se, se, du tog dem for Tugthusfanger Herregud Barn, ved du da endnu ikke, at Halvdelen af Bryggeriarbejderne er kommen til mig lige fra Tugthus eller Forbedringshus?

Betty Rosas forundrede Blikke var Svar nok.

— Jeg har da heller aldrig kendt et Menneske saa sen til at spørge Men maaske er det min egen Skyld, jeg kunde have talt Sig mig, Betty Rosa, vidste

du heller ikke, at jeg kom hertil fra Tugthuset? Har ingen fortalt dig det?

Hun slog Øjnene ned. Det var jo umuligt. Men Livias Brev Livias Historier

— Man har sagt det, og du har ikke troet, det havde sin Rigtighed Jo, Barn, jo det er saadan. Og du skal faa det altsammen forklaret. Der er saameget i mit Liv, der vedkommer dit. Men nu, jeg har opsat det saalænge, maa du tilgive, jeg opsætter det en Stund endnu.

Jens Weyde tog hende om Ansigtet og vendte det opad: — Agnes Torbensen har Krav paa mig i denne Tid alle Tider har hun Krav paa mig men især nu. Naar hun kalder paa mig, kommer jeg, men inden, det lover jeg dig, inden jeg gaar herfra, skal du faa alt at vide. Og nu Godnat, mit kære, kære Barn.

Betty Rosa så, hvorledes Bryggeren fra Dag til Dag faldt sammen. Han varetog sine tidligere Sysler, men Blikket var fraværende, Sjælen andetsteds. Instinksmæssig vidste hun, det snart maatte være forbi, og skønt hun følte det, som om Livet uden ham vilde blive som Tilværelsen i en Ødemark, ønskede hun ikke at holde ham tilbage.

Vinteren gik, Sommeren kom. Den Dag nærmede sig, da Huset ellers blev smykket til Agnes Torbensens Komme. Jens Weyde ligesom blussede op i de Dage, og han overvaagede selv, at Haven blev renset og pudset. Med urolig Forventning talte han om, mon de hvide Liljer, der i

Aar var sent paa det, naaede at folde deres Knopper ud.

Dagen oprandt. Jens Weyde gik fra Morgenstunden om i det sorte Klædestøj, han kun bar ved særlige Lejligheder. Uvilkaarlig tog ogsaa Betty Rosa Festklæder paa. Ved Bordet, som Bryggeren egenhændig havde pyntet, sad de alene. Denne gang skænkede han Vin i Betty Rosas Glas: — Vi drikker for den Trofaste!

Siden sagde han: — Idag vil vi to gaa rundt og se det altsammen! Og de gik langt og længe, gennem Byens Gader, ud til Arbejderboligerne, over Kirkegaarden og hjem til Bryggeriet. Sidst gik de rundt i Haven.

Jens Weyde sagde: — Nu, det nærmer sig, har jeg saa inderlig ondt af alle de Buske og Træer, der skal dø, skønt deres Tid ikke er omme. Men det maa jo saa være Igrunden er det ligesaa barbarisk som den gamle Skik, at Kvinderne fulgte deres Mænd paa Baalet

De sad paa Bænken under Glasvæggen ind til hans store Stue. Jens Weyde havde Kuldegysninger. Betty Rosa vilde hente et Tæppe, men han afslog det: — Det er ikke Aftenkulden, jeg fornemmer!

Han lagde Armen om Betty Rosas Skuldre og drog hende tæt ind til sig: — Jeg har ikke glemt mit Løfte, men det faldt mig saa svært at tale det ligger paa dit Bord. Læs det imorgen, eller en anden Dag

— Se, Barn se, hvor Stjernerne er store inat! Det er, som om Himlen fejrer en Fest

— Og gaa nu ind, gaa til Ro, sov trygt, inat vil jeg vaage

— Betty Rosa, kys mig for sidste Gang Jeg har holdt af dig, som var du min egen lille Pige, men blive hos dig kan jeg ikke. Der er en anden, som har større Krav. Hun kalder, og jeg kommer

....

....

....

Til Betty Rosa at læse efter min Død.

Betty Rosa, din Barndom har været trang, men tro mig, heller ikke min var lys, omend jeg levede under bedre Vilkaar end du. Saalangt tilbage jeg husker, har jeg følt mig knuget som et Dyr, der ængstes mod Uvejr. En Anelse havde besat mig. Den strøg igennem mig som idelige Kuldepust, midt under de barnlige Lege isnede den mit Blod. Den tærede paa min Sjæl, saa jeg endogsaa laa og vaandede mig i Søvn. Naar min Moder vækkede mig, kunde jeg ingen Forklaring give. Jeg var kun bange for at se mine Forældres Blikke mødes derfor saa jeg ikke op, men ogsaa med nedslagne Øjne vidste jeg, at nu saa de paa hinanden

En Dag sendte min Moder mig over i Kirken. Jeg gik indad den aabne Kordør og vilde tage Retning mod Altret, hvor Fader var beskæftiget. Da hørte jeg en underlig Gungren i det hvide, hvælvede Rum, saadan omtrent, som naar Klokkerne

uventet styrtede deres Larm nedover Kirkehuset. Først tænkte jeg, nu klemtes der over en Død, men saa blev jeg vår, at oppe foran den korsfæstede Trækristus, Ansigt til Ansigt med min store, smukke Fader, stod en simpel Kone — for mig lignede hun Kvinderne ved Graven i Billedbiblen — det var hende, der raabte, det var hende, der slyngede Ordene som Stenkast mod min Fader. Hun raabte: — Husk dog, det er dit eget Barn! Det er dit eget Barn! Og jeg hørte min Fader svare med samme truende Stemme, som naar han læste om Herrens Vrede over de Ulydige: — Lad saa være, men jeg hader det Barn!

Jeg forstod ikke, hvad det gjaldt, men jeg listede ud paa den tomme Kirkegaard. Solen skinnede den Dag saa varmt i de røde og hvide Roser du maa vide, Barn, vi havde den kønne Skik i vort Sogn kun at plante Roser paa Gravene, røde paa Børnenes, hvide paa de Voksnes.

Saa hørte jeg Klynken saa spæd som fra en nedfalden Fugleunge. Den kom fra en af de Gamles vedbendoverdækkede Grave. Straks efter laa jeg paa Knæ og saa et lille grædende Ansigt og to tynde, fægtende Arme, der stak frem af et mørkt Sjal. Jeg havde ingen Søskende, men jeg elskede smaa Børn, saa efter fattig Evne prøvede jeg at berolige den Lille. Jeg tænkte nok, det var den fremmede Kones Barn, men jeg troede, hun var en af dem, Fader var saa streng imod, fordi de ikke var gift. Men hvorfor sagde hun til *min* Fader: — Det er jo dit eget Barn?

Nu kom Konen ud, hun gik lige hen imod mig og tog mig i Armen: — Ja, se du blot paa ham dèr, det lille Kræ, se paa ham, saa du aldrig glemmer ham Det er din egen Broder, nu ved du det og hans Fader hader ham!

Hun rev Barnet til sig og gik. Jeg stod paa samme Plet, da Fader langt om længe kom ud fra Kirken. Tænderne hakkede i

min Mund, men jeg tav med det, jeg havde hørt. Men ser du, Betty Rosa, fra den Time, og i mange, mange Aar, var der i min Sjæl kun en eneste varm, levende Tanke: Længsel efter den lille Broder. Jeg saa ham, enten jeg kiggede op i de høje, glidende Skyer, eller sad i Kirken ved Moders Side og hørte Fader med sin herlige Røst messe Evangeliet udover Menigheden Altid spurgte det i mig: — Hvor er min lille Broder? Hvor? Hvor? Og den spæde Graad lød for mig Nat og Dag

Udenfor Landsbyen laa en stor Fredskov, der strejfede jeg om og ledte, mellem Stammerne, i Underkrattet, i de mosklædte Lavninger. Inderst inde var jeg mørkerød og bange for Skovens Tale, men Tanken om den lille Broder gjorde mig modig. Hviskende vovede jeg mig her til at kalde paa den, hvis Navn jeg end ikke kendte. De puslende Ekkoer forvildede mig, ofte løb jeg i Ring efter Lyden af min egne Skridt

Hvor jeg elskede den lille Broder! I Haven derhjemme plukkede jeg Frugter og spredte rundt i Skoven. Paa Stammerne fæstede jeg smaa Sedler med kærlige Ord — skrive kunde jeg ikke dengang — men jeg mente jo, han kom nok forbi, og han kunde læse, hvad jeg skrev. Om Vinteren bar jeg Strømper og Vanter ud og lagde i Sneen I mit Hjem var jeg som en Fremmed, jeg løftede aldrig Blikket for at se paa mine Forældre. De gemte deres Hemmelighed for mig, jeg gemte min for dem

Fader døde i mit niende Aar Og, Betty Rosa, jeg saa min egen Moder radere i Kirkebogen samme Nat, som min Fader døde det er et grimt Minde. Med Barnets underfulde, usvigelige Instinkt begreb jeg, at Moders Adfærd stod i Forbindelse med den lille forsvundne Broder Hel- ligt lovede jeg mig selv at finde min Bro- der, om jeg skulde gaa til Verdens Ende efter ham

Ved min Moders Dødsleje spurgte jeg for første og eneste Gang — og fik intet Svar

Savnet af min lille Broder var større end Sorgen over mine Forældre Saa kom jeg hertil, kom i Huset hos min Farbror, han var ugift, jeg skulde arve og overtage Bryggeriet, men jeg havde foresat mig at blive Præst

Jeg tog min Eksamen og benyttede den ikke — saa vankelmødig er den menneskelige Natur. Jeg flyttede igen til min Farbror og begyndte at sysle i Bryggeriet saa hændte der noget, som jeg siden kommer tilbage til: — Jeg saa Agnes Torbensen. Det gjorde, at jeg et Par Aar efter brød ud, halvvejs drevet af et indre Kald, halvvejs ogsaa for at dæmpe en Sorg. Jeg blev Fængselspræst

Fængselspræst samme Sted, hvor jeg senere sad som Fange. Min Tilværelse snevrede sig hastigt ind — jeg vænnede mig til kun at regne med Fængslets Ver-

den. Jeg attraaede intet udover mit daglige Arbejde og den Adspredelse, min lille Have forskaffede mig. Kun følte jeg en egen Skam over ikke i et og alt at dele Vilkaar med de Mænd, der var betroet i min Varetægt. Det nagede mig, jeg ikke havde Lov til at delagttiggøre dem i Muldets Glæder. Det er min faste Tro, at Sol og Blomster har større Magt over Sindene end Præstens Ord

Et Par Gange mente jeg at genkende min Broder i en af de yngre Fanger — han var i mine Tanker hver Dag. Den flygtigste Lighed med min Fader var mig nok. Jeg haabede og blev skuffet. Men alligevel, hvor svandt den Tid

Jeg var sidst i Tredverne, da jeg fik den Tyfus, der for mange Maaneder holdt mig borte fra Fangerne. Da jeg kom for at genoptage min Gerning, fortalte man mig om den mærkelig Fange, der havde faaet Lov at beholde sit Haar

Hør nu efter, Betty Rosa, denne Mand var din Bedstefar

Da man vilde klippe ham som de øvrige Fanger, havde han jamret og bedt for sig og sagt, han aldrig havde været klippet og hellere vilde dø end miste Haaret. Man kunde ikke tage Hensyn til det, og han blev tætklippet efter Reglementet. Han fik da Anfald af Raseri, brølede som en Besat, rendte Panden mod Muren og nægtede at tage Føde til sig. Omsider faldt han til Ro, men krøb nu sammen i Cellen og sad med Hænderne om Hovedet rystende som af Feberkulde. Den varme Hue, han fik paa, hjalp intet. Forstanden var som veget fra ham, da man tog hans Haar. Lægen undersøgte ham flere Gange og afgav tilsidst den Erklæring, at hans Hjerne ikke kunde undvære Haarets levende Varme, og man gjorde da en Undtagelse med ham. Haaret fik Lov at staa, det skød ud med forbavsende Hast og Kraft — og Fangen opførte sig mønsterværdigt

Betty Rosa, du er næppe tyve Aar, jeg var dengang nær de Fyrre du forstaar ikke, du kan ikke sætte dig ind i, hvilke Følelser denne Beretning opvakte hos mig.

Havde ikke min egen Fader fortalt, hvorledes han som Barn udstod al Helvedes Pine, fordi Moderen klippede hans Haar? Og havde ikke Lægen dengang sagt om ham akkurat som om Fangen?

Han var dømt for Vold mod sin egen sekstenaarige Datter. Jeg venter ikke, du skal forstaa, hvad dette betyder, og jeg ønsker, det maa vare længe, inden det gaar op for dig Kunde jeg skaane dig for alt dette — og for mere, tror du da ikke, Barn, at jeg gjorde det? Men jeg kan ikke gaa i Graven uden at have talt

Jeg læste Forhørsakterne igennem, inden jeg gik til Mødet med min Broder, det Møde, der før havde foresvævet mig med al Bebudelsens Salighed. Medens jeg læste, steg Kulden fra Barndomstiden op om mig Han var dømt paa sin egen Dat-

ters Udsagn, og intet Ord hverken til Benægtelse eller Forsvar kom over hans Læber.

Af Protokollen fremgik, at Datteren *din* Moder, Betty Rosa, men græd ikke, endnu véd du saalidt at hun, trods sine unge Aar, var en uvederhæftig og sædelig fordærvet Natur, der fandt aabenbar Fornøjelse i at være Midtpunktet i denne Sag. Da Dommen faldt, var hun tilstede og paa-hørte den nysgerrigt smilende. Faderen havde som i Vildelse strakt Armene ud mod hende og var saa sunket afmægtig om. I Fængslet var han tavs som under Forhørene, men alle havde Indtrykket af, det skyldtes indre Kvaler, af hvad Art de saa var

Første Gang jeg traadte ind i Cellen, sad han med Ryggen mod Døren, beskæftiget med Kurvefletning. Han vendte sig ikke. Ved første Øjekast var jeg vis paa, at dennegang havde jeg ikke taget fejl, det

var min Faders Skikkelse, min Faders gulrøde Haarvælde.

Jeg lagde Armen om hans Nakke: — Min Broder! var de eneste Ord, jeg kunde udsige. Han drejede Hovedet, sendte mig et ligegyldigt og fraværende Blik. Saa skød han min Haand bort og fortsatte sit Arbejde, som om jeg ikke var tilstede. Dette kolde, fremmede Blik lammede mig. Jeg følte min Sjæl forbløde, men tale kunde jeg ikke

I Kirken var hans Øjne de eneste, der stirrede tomt uden at se, og de eneste, mine var rettet imod Saa ofte, det lod sig gøre, besøgte jeg ham i Cellen, men kom ham ikke nærmere.

Efter to Aars mønsterværdig Opførsel fik han ifølge Fængselsloven Tilladelse til at udbede sig en Gunst. Jeg spurgte, om der var noget, han særligt ønskede. Han rystede paa Hovedet, som om min Nærværelse kun var ham til Plage, men pludselig sprang han op og raabte ind i mit

Ansigt: — De siger, De vil gøre noget for mig skaf mig noget at vide om hende, skaf mig et Billede af hende, saa vil jeg tro Dem!

Jeg lovede og jeg holdt det lille Betty Rosa, det var jo din Moder Men du véd saameget vidste du, før du kom til mig, at din Moder var gaaet til Grunde Jeg skaffede Billedet, jeg saa hende Da Fangen havde faaet Billedet, det Billede, der røbede alt, hvad han befrygtede, blev jeg kaldt til ham. Nu var, mente jeg, Tidspunktet kommen, hvor der skulde tales — og jeg tav.

Du, Barn, der kun har set mig i de Aar, hvor jeg forlængst havde genvundet min Sjælefred, du vilde næppe have kendt mig i hine Dage Da jeg kom ind til ham, græd han. Han rakte Billedet imod mig: — Præst, nu er der kun Et, De kan gøre for mig. Hjælp mig bort herfra. Hun maa reddes

Det var en Juninat, lys og skær som

denne Betty Rosa, mærk dig det, Livet bestaar af saamange Dage, men naar man staar ved Afslutningen og ser tilbage, er det kun de faa, de ganske faa, *de bestemmende*, Erindringen fæster sig ved. Den Juninat blev bestemmende for mit Liv — blev det sagtens ogsaa, i godt eller ondt, for dit.

Jeg sad ved Vinduet i min stille Stue og saa udover den Have, jeg med Flid og Kærlighed havde opdyrket. Den eneste Lyd, der naaede mig, var Fangevogternes Trin, naar de traadte henover de hængende Jernbroer, som i Stjerneform var udspændt mellem Fængselsbygningerne. Natten var saa lys, at jeg kunde se at læse i Testamentet, der laa opslaaet i Karmen foran mig, men Bogstaverne rørte sig under mine Øjne som Horder af vandrende Myrer. Jeg gik ud til Blomsterne — jeg ser dem endnu, som de stod, hensunkne i hellige Drømme med Glorie om de halvttil-lukkede Kalke. Fra dette fredelige Syn

vendte jeg Blikket mod Himlen, men det var, som stirrede jeg ind i blinde Øjne Og jeg gjorde mig klart, at inden ret længe — at selvsamme Nat — vilde det ske, jeg saa inderlig havde stridt imod og saa omhyggelig forberedt. Jeg gjorde mig klart, at det, jeg stod i Begreb med, var en Forbrydelse, ikke blot mod menneskelige Love men mod Samvittigheden, mod Gud Men jeg var rede til at tage min Straf

Barn, det er for din Skyld, jeg taler. Muligt havde det baadet os begge bedre, om jeg forlængst havde talt, men det bliver nu en Sag mellem mig og min øverste Dommer.

Jeg stod dør i den lysende Juninat, tøvende, ventende paa Hjælp fra den Højeste og vidende, det nyttede mig ikke at tøve. Foran mig, udenfor Haven laa de hvidligt dampende Egne. Taagerne sivede ustandseligt, synkende og stigende, det var, som om selve Natten havde befalet Jord og

Luft at være de barmhjertige Slør, hvori en Flygtning kunde hylle sig for at undslippe sine Forfølgere.

— Min Broder! hviskede det i mig. Min Broder! Og jeg mindedes paany hin spæde Barnegraad fra den vedbendoverdækkede Grav

Saa handlede jeg. I rolig Rækkefølge. Alt var iforvejen saa gennemtænkt og tilrettelagt, at det nu mekanisk ordnede sig selv. Der var Klæderne, som skulde skiftes. Penge til Flugten. Revolveren, og Brevet Brevet, jeg ved Afskeden vilde give ham og bede ham læse, naar han var i Sikkerhed.

Tro ikke, Barn, jeg vil besmykke min Gerning ved at lade uvidende. Han havde sagt: — Uden hende kan og vil jeg ikke leve! Derfor gav jeg ham Vaabnet med, derfor, og fordi han ikke vilde overleve en mislykket Flugt.

Den sidste halve Time hører til mit Livs lykkeligste Stunder. Da Fangen stod

i min Stue og omfavnede mig til Afsked, da følte jeg mig skyldfri Næste Morgen var jeg Skyld i to Menneskers Død, Fanger og en af Fangevogternes. Inden jeg naaede at afgive Forklaring, havde man fundet og læst mit Brev

Straffen blev meget mindre, end jeg havde ventet den. Men de Aar, jeg kom til at henleve i en Celle — nu selv Fange blandt Fanger — ikke blot samfundsmæssigt udsonede min Brøde men lægede Hjertets dybe Saar.

Vid nu, Betty Rosa, vid, at under Forhørene blev det bevist — ligemeget hvordan, *uomstødelig* bevist — at han *ikke* var min Broder! Og saa underlig er Menneskesjælen indrettet, at dette virkede paa mig som en uhyre Befrielse. Siden den Tid har jeg aldrig mere grublet over min lille Broder

Fra Dag til Dag følte jeg mig lettere og mere frimodig. Verden begyndte at lokke med tusind Forlængsler. Livsglæden vaag-

nede. Jeg fornåm en usigelig blid Kærlighed og Samhørighed overfor de andre Fanger, mit Kurvearbejde blev mig kært, medens jeg flettede, sang jeg

. . . .

. . . .

Ser du, Betty Rosa, Kærligheden til min ukendte Broder har været det største og mest afgørende i mit Liv. Men det har ikke udelukket den anden Kærlighed, den, Mand føler for Kvinde. Du har set Agnes Tørbensen da jeg første Gang saa hende, hed hun Agnes Roed, men var allerede knyttet til den Mand, hvis Navn staar paa hendes Ligsten Hun var det troeste Sind, men hvem er Herre over sine Følelser? Hun vilde ikke bryde med ham, og jeg kunde ikke tage min Lykke paa en andens Bekostning. Saadan stod det for mig dengang — maaske elskede jeg hende næppe fuldt og helt, Tanken om min Broder overskyggede jo alt

Da Agnes giftede sig, blev jeg Fængsels-

præst, og i alle de Aar saas vi ikke. Men véd du, Betty Rosa, véd du, naar vi igen stod Ansigt til Ansigt? En af de Dage, hvor Fangerne tør modtage Besøg af Slægt eller Venner! . . . Jeg ventede min Farbror, der troligt skrev til mig, nu jeg var Fange, som før, da jeg var Præst. Og tænk dig saa ja din hvide Pigesjæl kan fatte Øjeblikkets Hellighed — da jeg i Fangetøj og med Fængslets Slæber paa Benene, blev ført frem for min Ungdoms Elskede, og hun, uden at studse, saa paa mig med sine Kærlighedsøjne Over dig, Barn, ønsker jeg al Livets Lykke, men jeg tilføjer: Vær tilfreds, ifald du blot opnaar én Time som denne

Og Agnes Torbensen var ikke fri. Hun kom til mig med sin Mands Vidende og Samtykke. Hun kunde ikke handle bag nogens Ryg

Dagene randt som en Leg. De tørre Vidjer, hvoraf jeg flettede Kurvene, blev under mine glade Fingre som duftende

blomstrende Kviste. Jeg ænsede ikke mere de høje kolde Mure, hvor Solen aldrig kom ned, jeg saa for mig min Farbrors store Have Haven her Stengulvet blev som den skøre levende Muld. Vers dannede sig i min Hjerne. Vers, siger jeg, Lovsange ja Lovsange

Saa kom jeg ud og var fri som de frie Mænd, fri og sund paa Legeme og Sjæl og Aarene er gaaet hen over mig, saaledes som du har set det, med Arbejde og Hvile. En Gang hvert Aar kom Agnes Torbensen til mig. Hendes Mand elskede hende, og han gav dog sit Minde dertil. Faa Mænd havde handlet som han. Men Tillid forpligter, og naar han og jeg mødes hinsides, behøver jeg ikke at slaa Øjnene ned

Agnes Torbensen var det troeste Sind, jeg har kendt. Da hendes Mand døde, det er nu mere end femten Aar siden, havde jeg haabet at faa hende under Tag som min Brud. Men hun afslog det: — Skulde

jeg bedrage Harald, fordi han ikke mere kan se mig? Og hun havde Ret, i det som i alt Hun var tro mod sin Søn, som hun var tro mod hans Fader Ære være min Moders Minde! de Ord sagde han ved Graven

Du ser, mine Tanker kredser om hende, men det var om dig, vi skulde tale, om dig, du lille forsømte Barn, der snart bliver ene Min Skyld mod dig er ikke saa stor, som du maaske mener. I mange Aar anede jeg ikke din Tilværelse. Da jeg kom ud fra Fængslet, følte jeg det som en uafviselig Pligt at frelse din Moder. Gang paa Gang opsøgte jeg hende Barn, ræk mig i Tanken dine Hænder, sig, du vredes ikke, fordi jeg fortæller dig dette jeg frygter din Fremtid, jeg frygter noget i din Natur, derfor taler jeg

Al min Gang var forgæves men husk Betty Rosa, husk Ordene: — Dømmer ikke, at ikke ogsaa I skulle dømmes .

Din Moder var, som hun til sin egen Ulykke maatte være.

Hun døde paa Hospitalet. Jeg var det eneste Menneske, med hvem hun vilde tage Afsked. Og dør, paa Dødslejet, betroede hun mig, at Anklagen, hun havde rejst mod sin egen Fader, var falsk. Han havde villet hindre hende i at leve det Liv, hun bag hans Ryg var begyndt at føre. Saa hævnede hun sig, vidende, at hans Kærlighed til hende var større end Selvopholdelsesdriften. Hun kunde ikke dø uden at lette sin Samvittighed for denne Synd

Og da, *først da*, erfarede jeg, at hun havde en Datter — et Barn, hun havde givet fra sig ved dets Fødsel Jeg fandt dig i en berygtet Gade, hos et gammelt berygtet Fruentimmer dør kunde du ikke blive, det var givet, og jeg tænkte ogsaa straks at tage dig hjem til mig, men opgav det igen Hvad Forstand havde

vel jeg paa at opdrage et Barn, en lille Pige?

Saa talte jeg med min Kusine derom, hun skulde hjælpe mig at finde et passende Hjem. Da hun selv tilbød at tage dig, greb jeg til med Glæde Hun var et ensomt, indelukket Menneske, der nok kunde trænge til den Lykke at have et Barn om sig

Betty Rosa, jeg saa jo snart, mit Valg var galt, men jeg nænnede ikke at tage dig fra hende

Tro mig, jeg har ikke gaaet som en Blind i disse Aar, mine Øjne har seende hvilet paa dig og iagttaget dig, og det er mig ikke ubekendt, at dit unge Sind længe har været tynget af en Hemmelighed, men jeg vilde ikke tage Samvittighedsbyrden fra dine Skuldre. Min Tanke var kun den at give dig Hvile til at vokse i, og gøre dig rank og stærk til at gaa din egen Livskamp imøde

Jeg holder af dig, som var du min Datter, men hverken jeg eller nogen anden

kan beskytte dig mod de onde Magter i
din egen Natur, det formaar kun du selv.
Men har du Vilje dertil? Og nu
gaar jeg fra dig, jeg er træt og længes efter
den store Hvile

ANDEN DEL

Betty Rosa steg, glad nynnende, de mange Trapper op til den høje Kvist i Huset ved Søen. Hendes Blik var saa sløret af Lykke, at hun hvert Øjeblik snublede i sin orangerøde Sommerkjole — alligevel ænsede hun ikke at løfte op i den. Det vilde ogsaa have haft sin store Vanskelighed. Hun bar en forsigtig Pakke i højre Haand og havde venstre Arm favnfuld af Grønt og Blomster.

Ved femte Sal standsede hun, rystede paa Hovedet, lagde Pakkerne fra sig paa Maatten og styrtede nedad alle Trapperne, nu med Kjolen løftet som til Spring over Grøfter.

Herregud, hvor ogsaa de Tanker drys-

sed fra hende — de rømte saa listigt som løse Penge af en hullet Lomme. Hul i Lommen . . . akkurat, Hul i Lommen havde hun, dog heldigvis for lille til Pung og Nøgle. Men hvem tænkte paa at sy og sømme nu? Det blev der Tid til om to Maaneder og vel i tredive, fyrretyve Aar . . . Udadtil som en skøn og kalket Grav — den Orangerøde i al sin Fest — og indadtil tyndslidt, tyndslidt, tyndslidt. Saamænd, det skulde ikke undre, om der ogsaa var Hul paa Hosen, men Støvlerne var nu da ny. De var købt med Lykken for Øje og ikke egentlig til Lyngbanker, Landevej og Brakjord.

Betty Rosa samlede sin dumme, daarlige Hukommelse, der helst kun husede Billedet af Niels Henrik Torbensen, og hun fik købt ind baade Kiks og Kringle, Citron og Sukker. The var der, jo, der var The.

Atter Trapperne op og atter Snublen i Kjolen. Hun næsten busede indad sin egen Dør og straks ud til Vasken. Blomsterne,

Blomsterne maatte først ordnes . . . Og saa talte man om de københavnske Tyve! . . . Dèr i Karmen laa baade Blomster og Pakker, præcist, som da hun forlod dem. Eller gik Tyvene kun i Huse med Portner og Elektricitet?

Midt i Blomsterne maatte hun hen og anslaa en tilfældig Tone paa det gamle Klaver under Bryggerens Portræt og de to Billeder fra Haven. Spille kunde hun nu saalidt som før, men finde en Melodi, det lod sig gøre. Melodien var dennegang kun en eneste Tone, igen og igen og igen. Hun stod foran det støvede Mahognimøbel og lod sig saligt beruse af den eneste Tone.

Hun gik om i en Rus uden Ende siden . . . siden *den* Nat paa Frederiksberg Kirkegaard, og det laa nu Aar og Dag tilbage. Et Aar og sytten Dage.

Betty Rosa besaa sig i Spejlet. Der var kommen Farve i Huden siden dengang, og Haaret havde paa egen Haand dannet det herligste Fald — det rundede sig i

Lokker, næsten som da hun boede i Gyden og hørte til blandt „de Forfærdelige“. Tanken om den Tid fremkaldte kun et medlidende Smil. Hun forekom sig selv som en lille forstaklet Askepot, der pludselig har faaet Guldsko paa begge Ben og Prins og Slot.

Men underligt, underligt alligevel, at hun, den urimelige Drømmer, *aldrig* havde drømt sin Lykkedrøm, før Virkeligheden kom over hende

Staaende foran Klaveret, og slaaende an igen og igen den ene samme Tone, hvis Klang med fortryllende Sødme rislede ind i hende, fattede Tanken for tusinde Gang om det muntre Minde, hvoraf Lykken var blevet til. Hun lukkede ikke Øjnene, dog blev det mørkt for dem, mørkt som den Sommeraften, da hun — tredje Aarsdag efter Jens Voldums Død — i sin Ensomhed stundesløst gik gennem den store lune By.

Hvordan kom hun egentlig i Frederiks-

berg Allé, og hvorfor? Og hvordan og hvorfor kom hun ind paa den lille kønne Kirkegaard? Og hvorfor gik hun ikke sin Vej, da der blev ringet ud, men satte sig roligt til Hvile paa en hvid Bænk, medens Musiken spillede op ovre i de offentlige Haver? . . .

Den skikkelige Skæbne havde simpelt hen givet hende Lykkens usynlige Traad i Haanden, og hun fulgte Traaden, andet og mere var der ikke at sige til den Ting. Niels Henrik kaldte det „Vorherres Veje“, og for ham maatte det vel hedde saaledes.

Bedst som hun sad paa den hvide Bænk, hørte hun en kendt og savnet Lyd, der fik hende til at flygte op og lytte. Det kom fra Træet over hendes Hoved. Ja, mellem det fine aftenbævende Espeløv hang en mørk summende og vuggende Fylking, der ligesom udstraalede baade Duft og Sang og lodden Varme.

En Bisværm kommen hvorfra? Uvil-

kaarligt løftede hun Armene som for at gribe om den. Men Kuben, den nødvendige Kube, hvor var den? Og stille satte hun sig igen og lod den vuggende Sværm omsuse sig med gamle Minder.

Hvad vilde det Menneske, som med Hænderne paa Ryggen og lange grublende Skridt travede rundt og rundt? Det var dog vel ikke en gal Mand? Nej, det var Niels Henrik, Niels Henrik Torbensen, Præst i Lynglandet, og det mest uhyre alvorlige Menneske med det blondeste Haar og de hvideste Hænder og den stammende Tale. En Præst, der stammede, naar han talte om Elskov og denne Verdens Ting, men fra hvem Ordene flød som Kildevæld, naar han aabnede Munden i Embeds Medfør. O, denne stammende Mund, disse alvorligt formanende Hænder og Øjne, der skinnede som Blaalys. Skinnede og straaled, saa hun sprang ud og blev Kvinde under deres Glød, før de endnu havde talt til hende og begæret denne Forvandling.

Til sidst fik han da Øje paa Skikkelsen paa den hvide Bænk, og Præst som han var, kendte han ikke til Forlegenhedens Omsvøb overfor Fremmede — skønt forlegen var han da sandelig som Menneske — og han talte til hende, som var hun en sørgende Enke, der havde al Trøst behov.

Og hans Forbavselse over, at det var hende, hvem han kun havde set den ene Dag til Bryggerens Begravelse, da hun straks forelskede sig i hans Stemme Stemmen var skær som Haaret og Øjnene og dog saa skinnende. Som glidende Silketraade følte hun den i sine Hænders Nerver.

Men hvorum talte de? Hvorum talte de egentlig alle disse Timer? Det vidste ikke han og ikke hun og ingen af dem, og var der mon Mening i Ordene?

Han stammede, for her var han kun Menneske. Og hvergang han stammede, maatte hun smile, det var ikke smukt at smile ad en stammende Stakkel — men Stakkel var han ikke heller. Stakkel, han!

Selvom hun aldrig havde set ham før og ikke vidst, at han var Præst, havde Maalets Salvelse røbet ham og de alvorlige Hænder, der ligesom formanede og indprentede, enten de laa paa Ryggen eller hang ned og var lukket i Knude.

Betty Rosa havde maattet tænke sig fornuftigt om for ikke at nidstirre disse Hænder af al sin Længsel efter at føle dem omslutte hendes Ansigt.

— Det er vistnok dumt! sagde det inde i hende. Det *er* vistnok dumt! Men hun gruede for den Dugning, naar Eventyret skulde synke i Mulde. Og hun prøvede at samle alle sine bedste Tanker, som var det læskende Frugter, hvormed hun lokkede Sekund for Sekund fra ham.

Stærk faldt Duggen og tavs blev Natten. Forlængst var alle Lyde slukte ovre i de selskabelige Haver, kun Kirkegaardsplanterne havde endnu travlt med deres System og Puslen over Gravene. Den vuggende Sværm hang endnu som en sovende Flager-

mus under Espens dirrende Blade. Den dunkle Himmel løftede sig lysere og grønnere, Morgenskyerne fejede hen derunder som gennemsigtige Insektvinger, selve Himlen blev skær som et bundklart Vand.

Og endnu havde de to dumme Børn ikke fundet ud, at en Kirkegaardsmur var et saare menneskeligt Værk, som to smaa Mennesker mageligt kunde springe over, naar de kastede deres lille Værdighed overbord. Tanken dukkede først op i Betty Rosa, født af en helt naturlig Trang til en Kop varm The med Franskbrød, og da Tanken var der, betroede hun den ogsaa til hin næsten fremmede Lynglandspræst, hvem hun for to Timer siden havde lovet sig til fra Evighed og til Evighed.

I Forening og ved fælles munter Hjælp sprang de over den hvide Mur. Men ind gennem Gaderne var han Præst igen. Munden stod ikke paa den stammende Mand, stod ikke, stod ikke, og Betty Rosa kunde tie i Ro og Mag og lade Tankerne skyde

Stjerner ned fra Himlen, for Niels Henrik holdt et Foredrag uden Ende — om hvad? Hun vidste det ikke, men Ordene gød sig som søde Klange ind i hendes nataabne Sanser.

I Hælene paa Betty Rosa steg han til Tops i Huset ved Søen, og i det første solrøde Gry besaa han de to smaa Stuer, den i Øst og den i Vest og Køkkenet med de tre Tallerkener og kun to Par Kopper, hvoraf det ene saagodtsom kun var benyttet af Nabokvistikonen. De to Par Kopper var af saksisk Porcelæn og skammelig Luksus, og ikke Fnug af Forstand paa saksisk Porcelæn havde han, men to Kopper The drak han. Først foldede han de alvorlige Hænder og bad over Brødet.

Men da han var borte og en ny Dag stor og tindrende rankede sig over hende, var hun et nyt Menneske. Paa Fabriken hviskede og tiskede de om Forvandlingen, hun mærkede det godt. Ideligt maatte hun lukke Øjnene for at skabe Ensomhed om

sig og legemligt fornemme Lykkens Omfang. Hendes Arbejde bestod i paa det hvide underglaserede Porcelæn at male Foraarsblomster, Crocus, Bellis, Vintergæk og Kodriver, nu dansede de frem under Fingrenes Kærtegn, og stumt forundrede saa de andre unge Kvinder til.

Og Betty Rosa, der før havde siddet saa jomfruelig utilnærmelig i sin mørke Kjole, begyndte at maje sig ud med brogede Blomster og brogede Klæder. Det var alt sammen Lykke, forinden, foruden, alle vegne. Paa Vejen hjem fra Fabriken standsede hun foran hvert Vindu, beruset som en honningtung Bi, der næppe gider slæbe sig til Kuben.

Ikke en Tanke om den tunge Barndom besværede hende. Dagenes Fryd fulgtes af Nætternes dybe mulmsvøbte Søvn uden Drømme. Hver Ugedag kom et Brev langt og højtideligt som en Søndagsprædiken — Niels Henrik holdt nok af at meddele sig,

ikke mindste Spor af Stammen var at mærke i hans Breve.

Med from Ligegyldighed for deres gejstlige Indhold læste hun dem til Ende, kun hvad der netop angik Kærlighedslivet mellem ham og hende, tog hun til sig og beholdt hun. Men mest var det jo Beretninger om den Menighed, der efter Guds Søn stod hans Hjerter nærmest.

Hver Uge skrev hun med en ny Pen til Præsten i Lynglandet — og han lignede hendes Breve ved Dryss af Kirsebærblomster. Det kom af, mente hun, at hvert Ord var aandet ned paa Papiret som et Kærtegn, der gjaldt ham og ham alene. Hans Menighed ikke saameget som nævnede hun

Betty Rosa kom til at le. Han havde bedt hende rejse over til sig i Juleugen, da han paa denne Tid ikke kunde forlade Sognet. Juleaftens Dag kom hun. Kirken laa højt paa en snedækt og kluntet Banke, Præstegaarden ydmygt ved Bankens Fod

— den saa ud, som om den var trillet ned og i en Fart havde rejst sig efter Faldet, saa usseligt vindede Tag og Mur, og det var kun lige alt det, at Længerne endnu holdt sammen. Niels Henrik havde hentet hende ved Stationen. I Præstegaarden blev hun modtaget af en tatermørk Pige med Lungeslag over Kinden og en krogrygget Karl, der stammede syv Gange i Ordet „Walkommen“.

Og hvad hun ikke havde vidst, det fik hun da nu at vide, Grunden til det mærkelige, at Folkekirken husede en stammende Præst. Niels Henrik havde ikke talt om det før.

Jo, han var meget stam som Barn og under Opvæksten, noget vistnok af Forlegenhed, men allerede dengang var det saadan, at naar han blev hjertegrebet af et eller andet, var han ligesaa let i Mælet som alle andre. Paa Præsteseminariet gennemgik han for anden Gang en Talekur og var helbredet. Men saa var det, at

Lavst gik i Arv til ham efter den forrige Præst, Lavst, som ikke kunde nære sig andre Steder for Spe og Spot, og saa hjertelig nødig vilde væk fra Præstegaarden. Trods al Umage for at undgaa det, smittede det daglige Samvær, og Niels Henrik begyndte igen at stamme. Men som sagt, aldrig, naar han stod paa Prædikestolen, og mest, naar han blev forlegen.

Første Nat havde hun ellers en hæslig Drøm. Det forekom hende, hun stod inde i Kirken. Niels Henrik havde talt og skulde til at lyse Velsignelsen ud over Menigheden, da alle, Mændene paa den ene Side og Konerne paa den anden, rejste sig og truede ad hende. Vred og forvirret vendte hun sig mod Niels Henrik — og saa han strakte Hænderne ud som et afværgende: Gaa! Da saa hun i sin Fortvivlelse op imod Altret — det malede Kristusbillede blev levende og pegede truende paa hende. Saa vaagnede hun.

Hun kunde nok forklare sig, hvad der

havde fremkaldt denne Drøm. Det var det skumle Indtryk, hun Juleaften havde faaet af Menigheden, der sad i de mørke Egestole, indhyllet i Sjaler og Kyser og Kofter og med Miner, som var Juleevangeliet en Straffedom og ikke et Glædesbudskab. Og bagefter, da man gik ud fra Kirken, havde alle disse fremmede formummede Mennesker trykket sig om hende som en Mur og rakt Hænderne frem. Det havde kostet hende stor Overvindelse ikke at tage Haanden om paa Ryggen, og hun havde godt mærket, at Menigheden stillede sig ligesaa køligt til hende, som hun til den — trods Haandtrykkene.

Skønt hun altsaa kunde forklare sig Drømmen, vedblev den at forfølge hende med sin Uhygge. Hun havde givet meget til, at Niels Henriks Sogn laa i en mere smilende Egn, hvor Folk havde let ved at synge og le. Niels Henriks bestandige Optagethed af sine Præstepligter var hende ogsaa en Plage, hun spændte nok sin Taal-

modighed til det yderste, men snart var den som en Traad saa fin, og saa brast den. Det skete en Aften, da han, midt i en glødende stammefri Kærlighedens Højsang til hende, brød af for at gaa ud i Snevejret og læse Bjergprædiken for en lam Kone. Betty Rosa og Niels Henrik havde efter dette deres første Strid, der endte med, at hun, ydmyget af hans rene, sørgmodige Blik, indrømmede sit Hjertes Snæverhed.

Hun følte en vis Lettelse, da hun atter sad paa sin høje Kvist med Snese af Mil mellem sig og Lyngpræsten. Men to Dage efter længtes hun vildt og lyksaligt efter at være under hans Øjnes blaa Lys. Nu kom der til hende et Brev, det første der udelukkende handlede om hende. Begyndelsen gjaldt Savnet og Ensomheden efter hendes korte Besøg. Saa stod der:

— Hvor kan det være, nu jeg sidder ene og tænker mig om, gaar det op for mig, at jeg ikke ved mere om dig end om

et fremmed Menneske, der tilfældigt kom paa min Vej. Jeg ved ikke, om du har Forældre eller Søskende, jeg ved ikke, om du har elsket nogen før mig, jeg ved end ikke, om min Tro er din. Er det mig, der har glemt at spørge, eller er det dig, der ikke vil tale? Alle dine Breve har jeg læst igennem paany, jeg ser deri mig selv stillet op som et Afgudsbillede, jeg ser deri, hvorledes dine Tanker kun drejer sig om vor Kærlighed og Tiden fra vort første Møde. Bag dette er der en underlig Tomhed, ligesom en graa Nat, hvor Stjernerne ikke faar Lov at lyse. Tro ikke, Elskede, jeg vil udfritte dig, og misforstaa mig ikke. Men jeg synes, der fattes mig noget af den Rigdom, der bærer dit Navn, saalænge jeg ikke ved noget om den Muld, hvoraft du er groet, og om de Mennesker, der har ledet dine første Skridt og siden lært dig at leve Livet....

Brevet havde gjort hende tankefuld. Var hun da virkelig trods sin Livsglæde en

saa indesluttet Natur, at hun endogsaa lukkede sig for den Mand, hun elskede? Hun satte sig for at meddele alt, hvad han kunde ønske at vide, og skrev til ham, at naar de igen var sammen, skulde hun begynde ved Begyndelsen og fortælle alt, hvad hun vidste om sig selv fra sin Fødsel til denne Time, men i Brevene vilde hun have Lov til kun at tale om den Tid, hvor hun havde følt, hun levede, den Tid, hun havde kendt ham.

Niels Henrik havde taget Svaret for gode Varer, og hans næste Breve var atter fulde af Menighed . . . Og idag kom han til hende. Om to Maaneder skulde Brylluppet staa.

Betty Rosa blev ikke færdig med at pynte Stuerne til den høje Gæst. Han skulde sidde i Lænestolen ved Vinduet ud mod Søen. Paa en Skammel ved hans Fødder vilde hun sidde . . .

Der lød en hidsig Hamren som paa Metal, en svimmel Følelse irrede gennem hende. Hun havde næsten glemt Blytæk-

keren derude, ham, hun i de sidste Dage havde tænkt saameget paa. Hun vidste nok, han skulde have en Slags Sikkerhedskæde om Livet, naar han laa derude og hamrede og loddede, og at han da altid havde en Medhjælper. Alligevel forekom det hende grænseløs dristigt. Men den sortskæggede Arbejder med de blygraa underligt glødende Øjne kendte nok ikke til Frygt. Han havde selv sagt det og sagt, at han saa tidt af ren Tankeløshed ikke tog Sikkerhedsbæltet paa. Han kendte ikke til at blive svimmel — Han var ikke som Manden, der raabte til sin Svend: — Hvilken af de to Øxer? og i det samme styrtede ned fra Taarnet....

For to Dage siden, da hun paa Grund af Hovedpine holdt sig hjemme og ikke gik paa Fabriken, var Blytækkeren hvert Øjeblik kommen til Vinduet. Han havde moret hende med sin underlige overspændte Snak. Han virkede halvvejs paa hende som en Skuespiller, halvvejs som et forrykt Menneske. Hun havde spurgt, om han vilde

drikke en Kop The med hende, og han svarede ja, men kom først en halv Time efter, nybarberet, med Pomade i det sorte stride Haar og med forholdsvis rene Hænder. Medens han drak Theen, havde han set paa hende, og hans Blik havde mindet hende om noget halvglemmt, til det gik op for hende, det var Dr. Bremer, de Øjne mindede om.

Han drak Theen og gik kort efter, men Betty Rosa næsten fortrød, hun havde givet sig i Snak med ham. Hans Blik foruroede hende paa en eller anden uforklarlig Maade....

Nu kom han til Vinduet igen. Og igen fo'r det gennem hende: var det Drøm eller Virkelighed, da hun samme Morgen i Opvaagnelsens Nu ligesom havde følt de blygraa Øjnes Gliden over sit Ansigt? Gardinet for det Nat og Dag aabne Vindu havde flagret stærkt, men det kunde skyldes Morgenvinden, desuden forekom det hende utilladeligt at formode en saadan

Paatrængenhed af den rolige, beskedne Mand.

Betty Rosa hilste ham derfor netop med Smil og muntre Ord, og Manden rastede længe paa den lille blikklædte Platform udenfor Vinduet. Hans høje kraftige Skikkelse fyldte Stuen med Mørke. Hun skulde lige til at sige Ordene: — Jeg venter min Kæreste, derfor er her saa mange Blomster! da Manden med sin store haarede Haand greb om en Buket Roser, der stod i Karmen, og gav sig til at indaande deres Duft.

Det berørte hende pinligt. Roserne var der for Niels Henriks Skyld og ikke for andres. Nu kunde hun ikke bekvemme sig til at sige de paatænkte Ord. Manden blev ved at lugte til Blomsterne, men over dem slog hans Blik ned paa Betty Rosa, der, underlig lammet, ikke vidste, hvad hun skulde sige, hvad hun skulde gøre. Blytækkeren brød Tavsheden: — Tænker De ogsaa paa mig?

Betty Rosa spærrede Øjnene op: — Hvad

mener De om jeg tænker paa Dem? Hvordan? Hun følte en dump Hede stige sig til Hovedet.

Manden hæftede roligt Blikket paa hende: — Jeg har hørt, at naar én tænker meget paa en anden, kan den anden mærke det Han tilføjede lidt efter: Naar jeg ligger herude paa Taget, tænker jeg, De er en Prinsesse

I det samme begyndte Raadhusklokkerne at ringe seks. Blytækkerens Medhjælper raabte: — Mester, saa er det Fyraften! Med en kejtet ligesom undskyldende Bevægelse satte han Blomsterne fra sig: — Saadan en Lugt gaar mere til Hovedet end Brændevin! dermed hilste han og var borte.

Betty Rosa blev staaende ved Vinduet. Hun var kommen ud af Stemning. Han havde paavirket hende ubehageligt, næsten ængstende. Det var ligesom den Søndag, da hun glad og lettilmode var gaaet alene i Tivoli — hun havde aldrig været der før — og saa løb lige paa Livia, der støjende

og opsminket straks tog hende under Armen og rippede op i Samværet hos Frøken Brandt. Livia optraadte i Kisten og sang franske Viser, hun havde helt opgivet at blive Skuespillerinde: — Jeg har Talent i Masser, siger de, men mit Geni egner sig alligevel bedre til Tricot, siger de aah, jeg har et Publikum om det saa var i Paris, jeg havde én paa hver Finger, bare jeg pegede Man bliver klog af at være i Paris, det skulde du lægge dig efter Det var forresten Bremer, der kostede den Tur! Og nu er han væk! Herren vide, hvor han er, de siger, han er rejst fra Byen Livia havde skoggerleet: — Gæt, hvad han engang sagde til mig! At han havde været mere forelsket i dig end i nogen anden Kvinde det Fjols, for andet end en Stump Tøs var du da ikke dengang

Da Betty Rosa helt syg af Lede gik ganske tavs, havde Livia pludselig revet Armen til sig: — Du er maaske bleven for

fin paa det, til at kendes ved en Varietédame du skulde ogsaa Hvem var det, som skræmte Livet af hende Brandt'en med sit Hvineri, hvem var det? Du ser ellers ogsaa ud til allehaande, selv om du mangler gode Klæder, der er da ingen der tager Fejl af, hvad din Mor har været

Betty Rosa snappede efter Vejret og prøvede at sige et eneste Ord, men Livia standsede hende med en Haandsbevægelse: — Jeg véd alt tror du, Bremer havde Hemmeligheder for mig! men gaa du bare, jeg skal ikke træde dig over Tærne

En hel Uge havde dette Møde taget Humøret fra Betty Rosa. Hun ikke just ønskede Livia Døden, men det var hende modbydeligt at vide hende i samme By og risikere naarsomhelst at støde paa hende.

Da Niels Henrik ved Halvsyvtiden kom — fra kirkeligt Møde og i Ornat —, havde hun ikke helt overvundet Misstemningen,

men næppe følte hun Varmen fra hans straalende blaa Blik, før Lykkerusen atter tog hende.

De havde drukket The og talt i Øst og Vest og stod nu sammen ved det aabne Vindu og saa udover Søen, hvor smaa Baade pilede frem og tilbage, mens Svaerne roligt kredsede om deres Reder. Det var ganske lyst, men Lygterne var allerede tændt og glimrede som lyse Ædelstene mellem Træernes Løv. Niels Henrik tog om Rosenbuketten, der stod i Karmen paa samme Plet, hvor Blytækkeren havde sat den.

— Slip den, du maa ikke røre ved den! brast det ud af Betty Rosa.

— Er du b-bange, jeg skal stikke mig paa Tornene? spurgte han spøgende: — Eller har en anden rørt dem før jeg? Betty Rosa nikkede.

— Hvem, om jeg saa maa spørge, hvem har r-rørt ved mine Roser?

Og Betty Rosa fortalte ham om Bly-

tækkeren, der nu i fire Dage havde ligget og rodet ude paa Taget.

— Jamen, hvor kommer han til dine Roser?

Hun maatte forklare, at Manden havde drukket The med hende og talt gennem Vinduet.

— Og saa har han været skamløs nok til at lugte til Roserne? . . . Du er en lille Egoist i din Kærlighed, det er du, men det er ikke rigtigt, for vi Mennesker skal dele med hverandre. Hvad kunde det skade mig, Manden lugtede til de Roser, der var mig tiltænkt?

Niels Henrik blev helt alvorlig ved Tanken om denne hendes Mangel paa Næstenkærlighed, og han begyndte, helt uden Stammen, at tale om Menighedslivetovre paa Heden. Betty Rosa hørte kun efter med et halvt Øre, hun var optaget af at undersøge, om den langsomt frembrydende Skumring vilde afspejle sig i de blaa Øjne,

eller om de kunde bevare Blaaet, naar Himlen fyldtes med Mulm.

Med et slap han Traaden og drog hende ind til sig: — Du har farlige Øjne naar du seer saadan paa mig, glemmer jeg det jeg vilde sige.

Og hun havde ham igen for sig sig selv, indtil han sagde: — Der var En, der lovede, at fortælle forfra om sit Liv og L-levned!

. . . .

Med stor Ulyst og under tvungen Spøg tog hun fat:

— Jeg har ingen Far, jeg har ingen Mor, jeg har ingen Søster, jeg har ingen Bror. Jeg var ligesaa ensom i Verden som den første Pyramide, før de andre blev bygget, indtil jeg mødte dig. Jeg har gaaet i en god Skole og er dygtig til at regne. Jeg lever af at være Fabrikspige. Jeg er ved at gøre et godt Parti og har kun én hæderlig Tanke i mit Hoved, den hedder Niels Henrik Torbensen, Præst i Lynglandet. Vil du vide mere, saa spørg!

Men saa nemt kom hun ikke fra det: — Tænd Lampen, og lad mig rigtig se dig, medens jeg tager dig i Forhør, du lille Eneboer! Betty Rosa tændte Lampen og begyndte forfra, dog var det hende ikke muligt at fortælle nogetsomhelst angaaende Frøken Brandts Død og ikke heller om sin Oprindelse. Hun tav instinktsmæssig med disse Ting, skønt Hjertet krympede sig i hende, fordi hun end ikke kunde være aaben og ærlig overfor den Mand, hun elskede.

Resten af Aftenen gik med Tale om det forestaaende Bryllup. Højtideligt overrakte Niels Henrik hende sin Bankbog, hun skulde, naar han var borte, besørge de nødvendige Indkøb. Hun vidste jo, hvad der fandtes, og hvad der manglede i hans Ungkarlebolig.

Midnatsklokkerne gav Signal til Opbrud. Betty Rosa lyste sin Ven nedad Trapperne, og han lovede at komme igen allerede ved Ottetiden næste Morgen og blive, til Middagstoget gik.

Da han var borte, suste og sang det for hendes Øren. Hun gik rundt i Stuen, der endnu var lun af Dag, og ligesom favnede med udbredte Arme den Luft, der nylig havde omsluttet dem begge.

Det var godt, der kun var to Maaneder til Brylluppet.... Hun smilede i Mørket. Niels Henrik var dog foruden Præst ogsaa Menneske, det var ikke blot hende, der længtes....

Og medens hun langsomt klædte sig af, halvt bedøvet af Rosernes søde Duft, hvi-skede det i hende: Om to Maaneder.... om to Maaneder.... Og derefter: — At det er mig! At det er mig....

Pludselig steg den Tanke hende med en Blodskylle til Hovedet: — Hvis nu Niels Henrik var blevet her længere.... kun en Time, kun en halv.... hvad saa?

Saa rystede hun paa Hovedet, Tanken var vanvittig. Hun kunde ligesaagodt sige: — Hvis Niels Henrik fik Lyst til at stjæle

.... hvad saa? Niels Henrik, der var Renheden og Hæderligheden selv Naa ja, de to Maaneder kunde næppe gøre ham mindre ren og hæderlig. Men Niels Henrik, der altid levede som under Menighedens aabne Øjne, sandelig, han vilde før ofre sin Kærlighed end begaa den mindste Ting, der kunde forarge, hvis den blev kendt, selv om ikke et Menneske fik det at vide

Som hun plejede, før hun gik til Ro, bøjede hun sig nu fremover Platformen og beredte sig til sin drømmeløse lykkelige Søvn ved først at indaande den svale Aftenluft. Hun havde ellers for Vane at lægge sig Klokken ti, og nu gik Klokken stærkt til Et.

Deraf kom det, at Maanen, hendes arge Fjende, allerede var begyndt sin hæslige Vandring over den stille lygteomkranste, lakblanke Sø.

I mange Aar, ja siden hin Nat, da Frøken Brandt døde, havde Betty Rosa kun-

net stirre Maanen lige i Ansigtet uden at føle det kolde Gys gennem Rygraden og den meningsløse Gru, der havde forgiftet de tidligere Aar. Hun havde tilsidst endog vænnet sig til at gaa i Bryggerens Have i forrygende Fuldmaaneskin med blottet Hoved, uden at Tankerne i synderlig Grad paavirkedes deraf. Men stærk Hovedpine var den ufravigelige Følge af saadanne Maanevandringer.

Halvnøgen og tankeløs stod hun og stirrede ud i Maanen, der langsomt, langsomt gled hende imøde. Hun ligesom mærkede grimme Dunster trænge ud fra det røde Legeme, hvis lodne skyindspundne Overflade hang saa underlig tungt i Luften.

Tænderklaprende redte hun op paa den gamle Mahognisofa, hvor hun saamange Hundrede Aftener havde siddet beskyttet af Jens Weydes kærlige Nærhed. Hendes Øjne var anstrengte af Kampen mod det raa Maanelys. Hun følte sig som løsrevet

fra al Sammenhæng, som midt i et uhyre kuldefyldt Øde. Det var hende end ikke muligt at kalde Tanken om Niels Henrik til Hjælp.....

.... Hvorlænge laa hun saaledes?

.... Og hvad skete?

.... Og hvad *var* skeet?

Betty Rosa stod henne ved Vinduet. Hendes nøgne Fødder fornam Gulvet som en Isflade. Med den ene Haand fattede hun om Karmen for at holde sig oprejst, med den anden strøg hun sig over Panden, igen og igen, som tørrede hun noget bort, der ideligt vendte tilbage.

Hun lyttede: Legemets Fald mod Stenbroen den sørgelige, dumpe Lyd af Legemets Fald ... som var Jorden hul

Sagte trak hun Vinduet til og fæstnede begge Kroge. En ubevidst indre Drift ledede hende til at gøre dette — ligesom

hun med et sygt, underfundigt Smil fattede om Vasen med de duftende Roser og igen satte den i Karmen. I Karmen lagde hun en aaben Bog med Bindet opad. Og en Syæske. Og den lille Læselampe.

Derefter byltede hun med forfærdede Hænder Lagner og Tæpper ned i Sove-sofaens Bund og skød Skuffen til med sin Fod. Hun flyttede en Stol ud midt paa Gulvet, saa nøgen forekom den hende med sit blege Rørsæde og de fire kantede Ben, at hun næsten ynkedes over den. Hun satte sig.

Hendes to Hænder laa som to tunge Ankre i hendes Skød, og segnende hang Hovedet fremover Brystet Saaledes blev hun siddende, medens den signede Sol gød sin Godhed over hende og farvede Stuen som et Rosenblad.

Nabokvistkonen havde flere Gange smaa-pillet ved Døren, nu dunkede hun paa og raabte Begivenheden ind gennem Nøglehullet. Betty Rosa slog Klæder om sig og

lukkede op. Det var en Vane, at Nabokonen, der hentede Brød og Fløde for hende, ogsaa drak Morgenkaffen i hendes Stue.

Medens Konen talte, hørte hun igen, med regelmæssige Mellemrum, den sørgelige dumpe Lyd af Legemets Fald . . . som om Jorden var hul. Men rank og med lysvaagne Øjne gik hun frem og tilbage og lod Ordene komme til sig.

— Se, enten har han jo været fuld eller gal, eller ogsaa er det overlagt Selvmord, siger de, for hvad havde han ellers at skaffe paa Taget Klokken tre om Natten? . . . Men jeg holder nu for, at han snarest var en af disse hersens Søvnængere, der gaar ligesaa sikkert paa en Tagryg som paa et Stengulv, men Tingen er den, bliver saadan én forskrækket, saa vaagner han og styrter ned og brækker Halsen . . . Det er nu mærkeligt, som Mennesker kan gaa og tosse om . . . Der var en Mand, min salig Mand kendte ham rigtig godt, en

skønne Dag var han væk fra Kone og Børn og det hele. Nu sad han i god Forretning, og Bøgerne var i Orden og ingenting manglede der. Konen troede, han maaske var rendt af Landet med en anden, og hun græd og hun græd, men hvad hjalp det? Og vil De tænke, saa bliver han taget op af Gendarmen paa Kolding Landevej! Han gik med aabne Øjne men ellers som en fuld Mand, lige efter Næsen, og vidste hverken, hvor han kom fra, eller hvor han skulde hen, eller hvad han hed Men otte Dage efter passede han igen sin Forretning og var ligesaa klog som De og jeg Forresten var han en smuk Mand, Blytækkeren, jeg saa ham jo ligge og rode udenfor Vinduet han lignede Prinsen i „Der var en Gang“ — hvis De kender det Og nu for Konen og der skal være smaa Børn, siger de, Viceværten kender hende. Hun ligger i sin søde Søvn, det kimer. Hvem er det?

— Deres Mand er død! Jeg bliver helt klam ved Tanken

Betty Rosa gav sig til at rede Haaret, og Nabokonen faldt i Forundring over dets Størrelse, saa gik hun hen til Vinduet: — Tænk, det var lige her udenfor, han styrtede ned jeg er nu glad, det ikke var udenfor mig, men De er maaske ikke nervøs med den Slags Det er sandt, De havde nok fint Besøg igaarftes . . . Jeg kommer op fra Købmanden, og hvad ser jeg, en Præst i fuldt Ornat Han hilste saa nydeligt Det var et dejligt Menneske, skønt der jo er mørkt paa Gangen, saadan tænker jeg mig, Kristus har set ud, da han vandrede om paa Jorden De maa endelige sige mig, hvadfor en Kirke han taler i; ham maa jeg hen og høre en Søndag

Betty Rosa fik ligesom sikker Grund under Fødderne, da hun svarede: — Det er min Kæreste, Niels Henrik Torbensen — han er Præst ovre i Jylland!

— Deres Kæreste! Ih, og det anede jeg ikke noget om. Tillykke, tillykke Og naar skal De giftes?

— Om to Maaneder

Betty Rosa var nu ganske rolig. Kun vilde hun ikke være alene, naar Niels Henrik kom, ikke være den, der sagde, hvad der var sket. Saa bad hun Nabokonen hjælpe sig at ordne Stuerne, at der kunde være pænt til Klokken otte.

Niels Henriks første Ord, da han stod i Stuen, var: — Der maa være sket en Ulykke, der er helt Opløb nedenfor Huset!

Betty Rosa naaede at sige: — Der er styrtet en Mand ned fra Taget! saa tog Nabokonen fat.

Præsten gyste: — Fred være med hans Sjæl, enten han har handlet i Vildelse eller med Overlæg!

Lidt efter gik Nabokonen, og de var alene: — Ja, du maa have mig undskyldt, hvis jeg er for alvorlig. Det gjorde saa dybt Indtryk paa mig og Manden var

gift og havde Børn at han kunde
at han kunde

Præsten støttede Hovedet i sine Hænder, Betty Rosa hørte ham stønne.

Saa rejste han sig, drog Betty Rosa tæt ind til sig: — Gudskelov, vi to skal bort herfra ud til Fred og Stilhed Jeg vilde ikke kunne udholde at leve i en stor By med al dens Nød og Ulykke og vide, jeg var magtesløs magtesløs

Betty Rosa saa Taarerne funkle i hans Øjne. Et Nu følte hun Trang til at knæle ned og sige Ordene: — Hjælp mig, Niels Henrik, hjælp mig! Men Selvopholdelsesdriften var stærkere end Hjertets Lidelse.

— Du er saa bleg, Elskede, det har nok ogsaa skaaret dybt i dig

Pludselig saa hun en glødende Rødme fare over hans Ansigt: — Betty Rosa, jeg har forbrudt mig mod dig kan du tilgive mig? . . .

Hun rystede uforstaaende paa Hovedet: — Ja, det forstaar du ikke, du rene Sjæl

....men jeg faar ikke Ro, før det er sagt....

— Hvad er det da? Hendes Stemme lød underlig haardt, det forekom hende saa meningsløst, at denne Gudsmand kunde have forbrudt sig med nogetsomhelst.

— Det var iaftes Betty Rosa nej, du mærkede intet vi havde talt om Fremtiden og jeg elsker dig jo

Et Øjeblik slog den Tanke ned i hende:

— Han gik fra mig til en anden! men hun fattede snart Tankens Urimelighed.

— Naa?

— Jeg v—vilde være bleven hos dig inat nu er det sagt

Betty Rosa stivnede fra Hoved til Fod, saa brast hun ud i en skingrende Latter:

— Du vilde være bleven hos mig

Præsten bøjede sit Hoved: — Ja, du har Ret, du ler i din Smerte over, at det er mig, du har haft Tillid til men, hvis du kunde se ind i mig og vide, hvor jeg sørger over mig selv, og hvor jeg skam-

mer mig Jeg har siddet oppe den halve Nat, jeg vilde læse mig Tilgivelse til, men jeg kom ikke videre end til Ordene: — Vé den, fra hvem Forargelsen kommer bedre var det ham, om en Møllesten blev hængt om hans Hals

Betty Rosa gik tæt hen til ham. Hun lagde sin Kind mod hans bløde blonde Haar: — Niels Henrik, hvis du siger et eneste Ord til, saa gaar jeg fra dig, og du faar mig aldrig mere at se.

— Kan du tilg—give mig?

— Skal jeg g—gaa?

Den Lystighed, hvormed hun stammede efter ham, gjorde sin Virkning.

Det bankede. Udenfor stod Nabokonen med en lille grædende sammenknuget Skikkelse, som hun beskyttende holdt i Haanden. Bagved, paa Trappen, stod flere Personer, der nysgerrigt strakte Hals.

Nabokonen sagde: — Det er den stakels Enke og da jeg vidste, Pastoren var hos Dem endnu, tænkte jeg, at en

Præst.... Hun hviskede til Betty Rosa:
— Hun er helt fra det af Fortvivlelse.

.... Og nu sad den lille Kone paa Mahognisofaen, og Præsten talte trøstende Ord til hende.

Betty Rosa gik hen til Vinduet, det kriblede i hendes Nerver, hun var skoldende hed, kun Fødderne frøs endnu. Hun hørte den snøftende Kone i afbrudte Sætninger tale om Manden, der aabenbart havde været hendes Lykke og Stolthed:
— Men jeg maa da takke min Gud for, at Hannibal ikke var ved sin Forstands Brug.... for saa havde han aldrig gjort det....

Betty Rosa hørte efter, som var det et Avisreferat. Saa han var kommen hjem som ellers, glad og sulten, og havde spist med stor Appetit!... Men bagefter havde han sendt Bud efter en halv Flaske Portvin, han, som ellers aldrig drak uden sin Snaps. Og han trak i ren Skjorte med stivet Bryst og Mansjetter og stod foran Spejlet

og mumlede med sig selv. Og da Børnene vilde lege med ham, blev han kort for Hovedet, han, der ellers altid var saa mild og god. Pludselig var han røget ud af Døren . . . og Barberen sagde selv, at han baade havde ladet sig klippe og barbere og forlangte varmt Jern i Haaret . . .

Saa lukkede Ørene sig for en Stund, og Betty Rosa følte sig paany som ene i det store kolde Øde. Hendes Øjne stirrede blindt uden at se. Men nu hørte hun atter en Lyd: Legemets dumpe, sørgelige Fald mod Stenbroen . . . Og straks efter Klavertoner, og Niels Henriks lyse fuldtonende Stemme, der sang: — Lyksalig, lyksalig, hver Sjæl som har Fred . . .

Betty Rosa tilbragte Natten siddende i en Stol i Stuen ud mod Søen. Sengetøjet laa urørt i Skuffen under Sovesofaen. Hun havde prøvet at lukke sig inde i det bagerste Værelse, der vendte ud mod Gaarde og høje Huse, men Stuen derinde havde Krav paa hendes Nærværelse

Undertiden sov hun alle Nattens Timer og vaagnede med grænseløs Taknemmelighed for Mørkets Naade, men ofte mareredes hun af Drømme, hvori Maanenatten med alle dens Gerninger og al dens Gru koglede om hende. Disse Drømme gled ufravigeligt over i hin Julenatsdrøm, hvor hun stod i Kirken, og Menigheden truende strakte Hænderne ud mod hende.

Helst var hun flyttet bort fra Huset ved Søen, men hun vovede det ikke. Forbryderens Frygt for alt, hvad der kunde mistydes og føre til Opdagelse, holdt hende fangen.

Hun passede sit Arbejde paa Fabriken, men hendes Hænder og Øjne følte sygelig Væmmelse mod det kolde ligblaa Porcelæn. De unge Piger, der havde bemærket den store Lykke, der for en Tid omgav hende, saa Forvandlingen men mente, den skyldtes en Kærlighedshistorie, der brat havde fundet Afslutning. Til ingen dør havde hun betroet sig, og ingen vidste om det forestaaende Bryllup.

Brevene til og fra Niels Henrik blev hende en Plage. Hans Sjælerenhed og hans trygge Tro paa det Gode vendte sig som Anklager mod hende. I de første Breve kom han ofte tilbage til Blytækkerens Enke og bad Betty Rosa besøge hende for at se, hvorledes hun kom over Sorgen.

Undertiden tænkte hun for Alvor paa at bryde Forholdet, inden det blev forsilde.

Hun behøvede jo ikke at tale, kunde simpelthen flygte. Et Paaskud laa lige for. Naar hun med rene Ord erklærede ikke at dele hans Gudstro, maatte det være nok. Men med sig selv vidste hun, at hun ikke ejede Kraft til at begynde Livet forfra — og ikke Mod til selv at afslutte det.

Saa vedblev hun at modtage og besvare Brevene. Hun tyede til — som en Redningsplanke, der friede hende fra at tale om sine egne Tanker og Følelser — en paataget Interesse for Præsteboligens Udstyr. Hun klagede over de mørke falmede Tapeter, de røgsværtede Lofter, de lave Vinduer, de nøgne, mørkladne Egegulve, hun klagede over alt, det Indre som det Ydre.

Niels Henrik skrev, at for ham var den gamle forfaldne Præstegaard et Paradis, og forresten havde de færreste af Sognefolkene bedre Bolig, mange langt ringere, men i alle saadanne Ting vilde han ganske rette sig efter Betty Rosa, naar hun blot

selv vilde paatage sig Indkøbene og i alle Enkeltheder skrive til ham, hvad hun ønskede forandret.

Febrilsk gav hun sig til at gøre Optegnelser og komme med Forslag. Glade Breve fulgte fra Niels Henrik, der snart havde Huset fuldt af Haandværkere. Kun, skrev han, frygtede han, at Tanken om hans egen Lykke optog ham i for høj Grad. Og han skildrede for hende, hvorledes han havde tænkt, at de to, han og hun, skulde indrette Livet med Menighedens Tarv for Øje. Præstegaarden skulde være som et Abrahams Skød for enhver, der søgte Tilflugt dør. Igrunden vilde han, som Sjælehyrde, helst have hele Hjorden om sig og hos sig Dag og Nat.

Naar Betty Rosa læste disse og lignende Udtalelser, tog hun sig til Hovedet. Selv om hin Nat kunde stryges ud af hendes Liv, var det dog afsindigt af hende at blive Niels Henriks Hustru. Han vilde, naar han opdagede, hvorledes hun var, i sin God-

hed give sig selv Skylden, men hans Lykke vilde fra den Time være knust.

— Vé den, fra hvem Forargelsen kommer

Kernen i ham var Sandhed og Klarhed, Kernen i hende Bedrag, Fortielse og Underfundighed

. . . .

En Dag tog hun fri fra Fabriken og gik om i Sidegaderne for hos de smaa Markskandisere at finde et gammeldags Mahogniur. Over en Kælderdoor saa hun et Skilt, der fik hende til at snappe efter Vejret. Det var Blytækkerens, ret ualmindelige, Navn.

Dér altsaa boede endnu hans Kone og Børnene, mod hvem han altid havde været „saa god, saa god, at de hellere hørte ham fortælle Eventyr end rendte paa Gaden“ Der levede de, sagtens i Nød, sikkert i Sorg.

Gysende skyndte hun sig bort, men ikke mange Dage efter traf hun sig selv i samme

Gade foran samme Skilt. Et Barn legede i Rendestenen, Barnet saa op, det var hans mørke, taagede Øjne.

Hun vidste, paa hvilken Kirkegaard Manden laa begravet, og hun satte sig for at finde Graven. Efter lange Timers Leden erindrede hun, at der sandsynligvis ikke allerede var sat Sten paa Graven. Hun vilde opgive det, i Grunden lettet, men da hun netop saa en Graver, kunde hun ikke afholde sig fra at spørge.

Graveren bad om nærmere Forklaring, og hun fik da over Læberne nogle Ord om, at det var den Blytækker, der for nogle Uger siden en Nat var styrtet ned fra et af Husene ved Søen. Saa vidste han Besked og viste hende en Grav dækket af visne Kranse.

Et krøllet, regnplettet Baand faldt hende i Øjnene: — Fra dine kære smaa Børn, som aldrig vil glemme dig.

Betty Rosa gik stille bort. Det var som,

efter Læsningen af disse Ord, hendes Skyld blev større

Hun sad hver Nat, til den sidste, indsvøbt i Sjaler i sin Stol, Hænderne gruede for at røre Sengetøjet, der endnu laa nedbyltet i Bunden af den gamle Sofa. Hun havde tænkt at skille sig ved den, men en Dag skrev Niels Henrik til hende, at nu havde han udfundet de Hæderspladser i Huset, hvor Bryggerens smukke gamle Møbler skulde staa.

Forgæves prøvede hun at finde et Paa-skud til ikke at tage dem med, hendes Hjerne gav intet Svar, naar hun spurgte — det var ligesom bestemt et Sted dybt, dybt inde i hende selv, at den røde Sove-sofa skulde følge hende, som et stumt aar-vaagent, anklagende Vidne.

Det var en — endog nærliggende — Mulighed, Betty Rosa ikke havde talt med, da hun gjorde op og besluttede at holde fast ved Niels Henrik. Havde hun for Uger siden blot strejft den med en Tanke, havde hun ogsaa haft Vished og — omend i elvte Time — kunnet flygte. Men hun tænkte ikke derpaa, før hun stod for Altret. Det ramte som en Pil i Ryggen.

Var det Straffen?

Var det den „evige Gengældelse“, som Niels Henrik saa ofte talte om?

Vist ikke . . . Hjernespind, Vanvid

Og det lykkedes hende for den Dag at nedtvinge Formodningen. Men inden Bryl-

lupsnatten var til Ende, stirrede den ubarmhertige Sandhed hende i Øjnene.

Altsaa, hun var frugtsommelig altsaa ogsaa det! Som om „det andet“ ikke var nok!

Han øvede Vold mod hende. Egenmægtigt tog hun sig til Rette: Aldrig glemte Hænderne den tomme Forfærdelse, da Modstanden var borte og Legemet svajede ud over Platformen og forsvandt . . . Nu steg han op fra Graven og satte sin Fod paa hendes Nakke.

Det ogsaa hvorfor ikke! Det var Virkeligheden, den store Opvaagnen, det Uundgaaelige det, som ingen Løgn og ingen List kunde overvinde

Niels Henrik sov ved hendes Side. Et fjernt saligt Smil laa over hans lyse dejlige Ansigt. Dybt aandede han ud efter Besiddelsens underfulde Øjeblikke. De hvide varsomme Hænder var halvaabne, som Blomsterkalke, der lukkes mod Nat og atter folder sig ud, naar Gryet kalder.

Betty Rosa saa paa ham, til han vaagnede, men da hans første Ord var: — Velsignet, velsignet være du maatte hun bide sig i Læberne for ikke at udbryde i haanende Latter.

Pludselig kastede hun sig ind til ham og hviskede: — Niels Henrik, hvorfor gik du den Aften? Du vilde være bleven, hvorfor gik du da? Hvorfor blev du ikke?

Et forlegent Udtryk gled over hans Ansigt: — Mind mig ikke om min Svagheit

Hun gik videre: — Jeg havde ønsket, du blev Jeg var saa bange den Nat saa nervøs det var Maanen

Og medens hun talte, saa hun ufravendt paa ham. Men han var langt fra enhver Anelse.

Han lagde Armen under hendes Nakke: — Jamen — nu er jeg altid hos dig, nu behøver du blot at kalde paa mig, naar M—maanen gør dig bange.

Han tog hende i Favn, og viljeløst lod hun det ske. Kærlighedslivet i hende var dødt. For en Tid eller for bestandig

. . . .

Ofte sagde Niels Henrik til sin Hustru: — Jeg er bange, Luften her er dig for stærk, du ser slet ikke rask ud! Men Betty Rosa forsikrede, at hun befandt sig inderlig vel, det var kun den idelige Blæst, der gjorde hende nervøs, og den vænnede hun sig nok snart til.

Hun havde Følelsen af, at Blæsten forfulgte hende og medvidende hviskede til hende. Derfor blev hun helst inde. Stuerne faste Mure gav hende mere Ro og Modstandskraft.

Niels Henrik var lutter jublende Om-sorg for hende, men opgav ikke derfor sin elskede Menighed. Flere Gange havde han opfordret hende til at følge sig paa Besøg hos Sogneboerne, hvoraf mange boede mile-fjernt bag de store mørke Lyngbakker. Men naar Betty Rosa smilende undskyldte

sig med, at hun endnu ikke havde lært at træde i det dybe Sand og gaa over Lyng uden at falde, forstod han ogsaa det og gik alene.

Var han borte, gik hun stille om i det lave, skumle Hus ude af Stand til at foretage sig nogetsomhelst. Med Folkene kunde hun ikke tale, de saa paa hende med samme aabenbare Mistillid, som Jomfru Melskens havde udvist til sidste Time.

Betty Rosa, der selv afgjort ikke brød sig om Mennesker, havde en sygelig sikker Opfattelse af, hvorledes hun virkede paa andre, og uden egentlig at ville det, blev hendes Væsen stift og koldt overfor alle, der ikke varmt kom hende i Møde.

Engang, da hun paa sine tynde Sko kom gaaende, hørte hun gennem den aabenstaaende Køkkendør Pigen Malvine sige til Karlen: — Man skal tage sig vel i Vare for saadan En med røde Haar, de er ikke til at lide paa over en Dørtræ!

Betty Rosa forstod meget vel, det var

hende, der taltes om, og var dermed straks og for bestandig færdig med to af de tre Mennesker, hun boede under Tag med

. . . .

En Tvangstanke havde bemægtiget sig hende: I Dagligstuen stod, akkurat som i Huset ved Søen, Jens Weydes gamle Mahognisofa paa Sidevæggen med de tre Billeder af Haven og Bryggeren over. Hvergang Betty Rosa kom der forbi, følte hun et vildt Had til de døde Ting stige op i sig. Hun vidste, at før eller senere maatte den Sofa og de Billeder tilintetgøres, hvis hun ikke alene for deres Skyld skulde gaa til Grunde.

Timevis stod hun i Stuen, længst muligt borte fra det blanke fredudstraalende Møbel, medens Tanken tumlede med syge Planer for dets Ødelæggelse. Hun syntes, at blev der ingen anden Udvej, maatte hun, ligesom tilfældigt, vælte en Lampe derover. Naar hun endelig havde besluttet sig til sligt, indsaa hun pludselig, hvor dumt og

voveligt det vilde være og opgav det igen. Sengeklæderne laa i Bunden, end ikke dem var hun bleven kvit.

Kom Niels Henrik hjem, var straks al Bekymring som blæst bort. Hans straalende, stammende Veltalenhed og hans hastige glade Skridt fyldte Huset.

Betty Rosa overstod Time efter Time som en Flygtning, der, skjult i et Krat, hører Forfølgerne raabe og lede i alle Retninger. Hun blev kortaandet af Spændingen.

I de første Dage valfartede Menigheden til Præstegaarden for at lykønske Præsten og se hans unge Kone an i de Omgivelser, hvor hun fra nu af hørte hjemme. Men Betty Rosa, der straks greb det mistroiske, halvt foragtelige Blik, hvormed Gæsterne opfattede hendes Klæder og hendes Haar, blev derover stiv og formel.

Hun havde af sin Mand faaet Belæring om, at det mest af alt gjaldt at vise frem, og beredvilligt lod hun de vadmelsklædte

alvorsfulde Kvinder snage i Lintøj og Sølv-tøj. De saa ud, som synede de Lig, og de følte sig fromt til al Værdi. Tale med dem kunde hun ikke, og naar de, paa deres landlige Vis, i Uskyldighed nappede hende i Kjolen for at veje Stoffet mellem Fingre, følte hun det som oprørende Paatrængenhed.

Disse Gaardmands- og Husmandskoner spurgte hende ud, som hun aldrig i sit Liv var bleven spurgt ud, og selvom hun oftest kun svarede med Enstavelsesord, forekom det hende dog, at de med deres Spørgen klædte hende nogen og skar Strimer af hendes Hud.

Det, at hun var forældreløs, blev især Kilde til Snak og Fritten. Niels Henrik, der mærkede hendes Utaalmodighed og frygtede, hun skulde blive opfarende, drejede blidt Samtalen, men den skulde nok lejlighedsvis finde tilbage til den første Sti.

Han sagde en Dag bedrøvet: — Jeg vil saa nødig gøre dig Uret, men jeg synes

ikke, du er venlig nok mod Menigheden her

Betty Rosa, der havde størst Lyst til at svare: — Jeg finder den modbydelig! indskrænkede sig til at forklare, at hun endnu var for uvant med at omgaaes Landboere.

Samme Aften holdt han et langt omstændeligt Foredrag om, hvor vigtigt det var, der var inderligt Sammenhold mellem Præst og Menighed. Hun lovede at beflitte sig paa at vise mere Venlighed, og gjorde det med Vand i Munden af Væmmelse.

Følgen var, at Præstefolkene blev indbudt til Povl Abildgaards Gaasegilde, næppe fjorten Dage efter Betty Rosas Ankomst.

Og en Aften sidst i Oktober vandrede Niels Henrik Torbensen og Hustru Arm i Arm indover den mørke bakkede Hede. Niels Henrik bar Lygten og løftede den nu og da højt over sit Hoved, for at Betty Rosa ret skulde se Hulvejens Dybder.

Hun var, over sin Stads, iført en gammel Slagkaabe, der stammede fra det første Aar hos Jens Weyde — denne Kaabe og Niels Henriks Nærhed indgød hende en saa hjertelig Tryghed, at hun næsten ønskede, de aldrig kom til Vejs Ende.

Der var en halv Mil at gaa, først ad Kongevej og Studevej, saa over Bakkerne, der laa som Borgvolde rugende i Mørket. Endelig videde Egnen sig ud og veg, blødt

segnende, ned mod Aadalen, hvor Gaarden laa. Fra Bakkerne var Aaen kun synlig gennem de nedspejlede Stjerner, der saa ud som smaa gule Blomster langs en snoet Sti.

En yndig Glæde steg op i hende: Hun kunde jo i sin svare Angst have taget fejl! Trods alt, taget fejl

Det hele syntes hende med ét overkommeligt. Dette var Livet: Ved Niels Henriks Side, hvadenten Vejen gik højt eller lavt. Lyst for og mørkt bag.

Og naar man tænkte efter uden al Til sætning af Overtro og Angst, hvem kunde, hvem vilde fordømme, hvad hun havde gjort? Ingen simpelthen ingen. Man vilde sige: Ham skete der kun hans Ret. Den, der overfaldes, har Lov at bruge Nødværge. Og det var ikke Mord, ikke overlagt Mord — Manden kunde have grebet for sig. Gjorde han det ikke, var det alt-saa, fordi hans Liv skulde ophøre paa dette Tidspunkt

Der var en anden Stemme i hendes Indre, der sagde: — Min Ven, det var ikke Nødværge, det var Hævn. Du værgede dig ikke, da Tid var, da var du lammet af Skræk, men bagefter tog du Hævn.

Hun hørte ikke efter den Stemme, men snakkede frem og tilbage med den første, medens hun deltog i en lang munter Samtale med Niels Henrik, der lyksaligt haabede endelig at faa Lejlighed til at vise sine kære Sogneboere, hvor indtagende Betty Rosa i Virkeligheden var.

— Bliver du ikke træt? spurgte han, en Smule skamfuld over at lade hende gaa Vejen.

Sagen var, Præstegaardens Heste var altid alle andre Steder, end hvor de rettelig hørte til. Niels Henrik behandlede dem som gode Bøger, han ønskede, alle skulde læse. Og der var bestandig i det store Hedesogn nok, der havde god Brug for Præstens Heste, saa til Pløjning, saa til Møllekørsel, saa til at fragte Tørv. Præsten

sagde aldrig nej. Han havde i sine Ungkarleaar vænnet sig til ikke at regne med Hestene, og han gik altid. Men om Betty Rosa holdt det ud

Hun lo, som han ikke havde hørt hende le, siden hun kom tilgaarde. Inderst inde tilskrev han i sit Hjertes Uskyld hendes meget forandrede Væsen Overgangen fra ung Pige til Hustru, og ofte tænkte han over, om han nu ogsaa havde faret varssomt nok og ikke i sin Elskovs Voldsomhed havde skræmt hende.

Hun lo, som han ikke havde hørt hende le, siden hun kom tilgaarde, og under Spøg og Kaadhed trak hun ham — hun, den vejukendte — nedover Dalsænkningen mod Gaarden, hvis oplyste Vinduer nu kom tilsyne som forgyldte Brikker.

Betty Rosa satte sig for, at nu vilde hun, *vilde* — for Niels Henriks Skyld — være elskværdig mod disse fremmede, uvedkommende Mennesker. Hun syntes for Øjeblikket, hun havde Raad til at ødsle

med Glæde. Dog nedstemtes hun noget af den beklemmende Luft hos Povl Abildgaard, en Lugt af Mug og Mennesker blandet med Duft af Gaasesteg og Æbler. Hun tog sit varmeste Smil paa og gav Haand Stuen rundt, hun indledte Samtaler, der straks gik istaa, men fortsatte saa med andre. Og under dette tænkte hun forbavset paa, hvorfor dog ikke hellere alle Mennesker holdt sig til den Plet, de kaldte deres Hjem, istedetfor at flokkes i fælles Forlegenhed og fælles urimelig Snak om noget, ingen brød sig om at høre.

Værten saa utaalmodig paa sit Ur. Konen havde flere Gange lukket Døren paa Klem og, som knust af Skam over at blive set, atter trukket sig tilbage til Køkkenet.

— Ja, det er ellers kun Doktoren, vi venter paa, sagde han endelig.

— Hva', kommer han her, den Kjøbenhavn? Det lød saa enstemmig forundret. Men Værten smilte bredt: — Saa har vi to Kjøbenhavnerne i vor Midte!

Betty Rosa blev ubehagelig berørt uden at forstaa Grunden. Hun var jo født i København, saa i og for sig var der dog intet ondt i, at hun blandt Bønder blev kaldt Københavner.

Et Øjeblik efter gik Døren op, og en slank hastig Skikkelse kom over Gulvet.

Dr. Bremer Blodet steg Betty Rosa til Hovedet og veg igen tilbage, saa tog hun et uhyre Tag i sig selv og stod rank og ret, sorgløst smilende, medens hun slørede Blikket og lod det glide fremmed og ligegyldigt over den Nyankomne.

Først var det, som om han ikke kendte hende. Han lod sig forestille og beklagede, han endnu ikke havde aflagt den Lykønskingsvisit, han skyldte Egnens Sjælesørger. Betty Rosa svarede tomt, hun mærkede legemligt, at han og hun tænkte kun paa det samme: deres sidste Møde.

Pastor Torbensen var bleven omringet af Sognefolkene, der alle paa en beskyttende Maade elskede og ærede deres

fromme, troskyldige Præst. Dr. Bremer dækkede med sin Skikkelse Betty Rosa for de andre og sagde i en konverserende Tone: — Jeg vidste ikke, De kom her iaften, ellers havde jeg holdt mig borte.

Den Mand, der nu saa paa hende gennem de skarpe Guldbriller, det var den Mand, hun engang havde staaet nøgen overfor. Den Mand, der, foruden Livia — hans Elskerinde — var Medvider i, hvad der angik Frøken Brandts Død.

Hun skyndte sig at tage Stilling: — Da blev jeg glad over at se Dem igen.

— Hvad vil De opnaa med den Løgn? sagde han brutalt, men tilføjede formildende: — Ser De, kære Frue, jeg mener, det er nemmere, bekvemmere og — for mig — mere behageligt, at vi ikke kender hinanden. Jeg gør Dem min ærbødige Undskyldning, fordi jeg ikke straks var Herre over Situationen.

Betty Rosa vaklede mellem at vedgaa Bekendtskabet eller føje ham og lade frem-

med. Men hvorfor lyve i saadanne Smaa-ting? Tilmed følte hun instinktsmæssig, at denne Mand, der altsaa endnu ikke var kommen over sin forrykte Passion, kunde blive hende nyttig. Den Dag kunde op-rinde, da hun trængte til en Ven.

— Giv mig Deres Haand, Dr. Bremer, vi har kendt hinanden for godt til at slaa en Streg over Fortiden. Hun tilføjede ind-smigrende: — De er igrunden det eneste Menneske udenfor min Mand, overfor hvem jeg nærer lidt venlige Følelser.

— Er det Sandhed? Hun nikkede uden at slaa Øjnene ned.

— Godt, saa er vi Venner, men saa maa vi ogsaa ses som Venner — og er der nu Plads til mig i et nygift Hjem?

Betty Rosa svarede leende: — Min Mand betragter Præstegaarden som et Abrahams Skød, hvor der er gæstfri Plads til alle Sognets baade Lazarus'er og Rige Mænd

De blev afbrudt af Værten, der kaldte

til Bords. Betty Rosa fik Plads mellem ham og sin egen Mand. Overfor sad Dr. Bremer. Hun var stadig noget oprevet ved dette Møde og kunde ikke faa sig til ved Bordet, med faa Ord at forklare Niels Henrik, hvorfra hun kendte Dr. Bremer.

Hun vendte sig snart til Povl Abildgaard, men blev ganske led ved at se ham spise. Lugten af Gaas og Rødkaal fyldte hende pludselig med en saadan Ækelhed, at hun næsten ikke kunde drage Aande. Værten opdagede, hun havde lagt Kniv og Gaffel, og begyndte at nøde hende. For Niels Henriks Skyld prøvede hun igen.

Hun maatte gaa fra Bordet.

Flere af Kvinderne rejste sig og fulgte hende med begrædelige Miner.

Efter de voldsomme Opkastninger ønskede hun blot at sidde i Fred i en af de tomme Stuer, men Kvinderne slap hende ikke af Syne. Saa hørte hun den ene halvhøjt sige: — Det var dog i en grumme Hastighed! og en anden svare: — Ja, det

er jo ellers først om ved den anden Maa-
ned, det kommer paa den Façon.

Betty Rosa blev saa dirrende forbitret
paa disse Kvinder, der med deres jævne
Tale fastslog det forfærdelige. Hun begreb
nu Aarsagen til de Opkastninger, hun før
havde ment, kun skyldtes Legemets Mod-
bydelighed ved Erindringen om Voldsøje-
blikkene.

— Kald paa min Mand. Jeg vil hjem.
Jeg er ikke rask.... Hun talte, uden at
vide det, i en hoven befalende Tone.

Det hjalp ikke, at Povl Abildgaards lille
forfjamskede Kone tilbød hende sin bedste
Alkoveseng. Med tavs Uvilje iagttog de
brave Folk denne Fremmede, der gjorde
Afbræk i Gildet. Kold og med sammen-
pressede Læber ventede hun, medens hen-
des Mand med fordoblet Hjertelighed tog
Afsked.

....

Hun havde afslaaet de Vogne, der blev
stillet til Præstens Raadighed. Hun vilde

gaa. Straks de kom udenfor, sagde hun: — Du maa ikke tale til mig, jeg er saa træt! Og ømt beskyttende lagde Niels Henrik sin Arm om hendes Liv og ledte hende saaledes frem over Heden ved Skæret fra den lille Haandlygte.

De næste Ord, der blev talt, var hendes: — Sluk dog den Lygte, den skær' mig i Øjnene!

Varsomt førte Præsten hende videre i det tætte Mørke, som Stjernerne ikke formaaede at gennemtrænge.

Allerede syntes hun at fornemme Byrden af det ufødte Barn som en Sten under Hjertet. Den tyngede hende mod Jorden. Hun slæbte sig frem i sin Gernings Gru.

— Jeg kan ikke mere, lad mig hvile lidt! og uden at afvente Svar lod hun sig synke om i Lyngrisene. Niels Henriks bredte sin Frakke over hende. Bittert bebrejdede han sig at have ladet hende gaa saa langt, og han lovede sig allerede næste Dag at skaffe i det mindste den ene Hest hjem.

Han fik en Idé: — Lad mig bære dig, Elskede! . . . her er koldt . . . du bliver syg . . . Naar jeg nu ber dig saa mindeligt: Lad mig bære dig!

— Bære . . . mig? Han vidste nok ikke, hvor tung den Byrde var. Men hun lod ham prøve. Hun lagde sig tæt ind til ham, medens han Fod for Fod stred sig frem i Bakkerne, snart oppe, snart nede.

Saa hviskede han, lykkelig men med besværet Aandedræt: — Betty Rosa . . . det er for mig, som om jeg i mine Arme allerede holder baade Hustru og Barn . . .

Hun rev sig løs og gik atter ved hans Side. Han mærkede, hun var saaret. Ja, det var, som han tænkte, han havde ikke faret varsomt nok med hende . . . Men fra nu af . . . fra nu af . . . Han vidste, nej han anede . . . Baade Doktoren og Povl Abildgaard havde ymtet derom . . .

De var hjemme. Niels Henrik tændte Lampe og hjalp hende Ydertøjet af, men nu vilde hun ikke i Seng. Hun satte sig

paa en Stol i Dagligstuen, hendes Blik var som naglet til den blanke Sofa med de blodrøde Damaskes Hynder.

— Giv mig lidt Vand! bad hun, men inden han kom med det, laa hun i Afmagt.

Med Møje fik han hende anbragt paa Sofaen, bestyrtet ved Synet af den glannende Angst, der udgik fra det hvide svedvaade Ansigt. Da hun kom til sig selv, sansede hun kun Niels Henriks Nærhed og følte den som en Velsignelse, men et Øjeblik efter stod hun midt i Stuen og stirrede med gabende Mund hen paa Sofaen, som om der dør, for hendes Øjne foregik noget frygteligt

. . . .

Pastor Torbensen sad ved Sengen med Betty Rosas Haand i sin, til hun sov. Han var dybt bevæget over hendes sagte jamrende: — Gaa ikke fra mig gaa ikke fra mig

Han havde klædt hende af og lagt hende til Sengs som et lille Barn. Endelig sov hun.

Han bøjede sig og kyssede hendes Pande, der endnu var fugtig efter Anfaldet, det forunderlige Anfald.

Aldrig havde han anet, der boede en saa forskræmt og forvildet Sjæl i dette karske, straalende Legeme. O, men han begyndte at fatte det. Hendes Barndom havde været ulykkelig, hun nævnede den jo aldrig, og nu, naar et Ildbefindende fik Magt over hende, var det, at sørgelige Minder fra Barneaarene steg frem

— Gud velsigne og bevare dig, du Elskede

Saa gik ogsaa han til Ro.

. . . .

. . . .

Betty Rosa havde kun uklar Erindring om, hvad der var foregaaet siden Hjemkomsten, og hun vovede sig ikke til at spørge. Men Niels Henriks Væsen overtydede hende snart om, at hun i altfald ikke med Ord havde røbet den Kvide, der nær havde sprængt hendes Forstand.

Hun blev liggende til langt opad Dagen, sødt hvilende i den sikre Viden om Niels Henriks Kærlighed. Han veg ikke fra hende. For første Gang svigtede han — og for hende — en Pligt. Han havde lovet at tage et Par gamle Folk til Alters i deres Hjem — de maatte vente, Betty Rosas blege, udmattede Øjne bandt ham.

Lidt over Middag kørte en Vogn frem. Betty Rosa hørte den komme og vidste saa, at det var Dr. Bremer. Endnu havde hans Navn ikke været nævnet imellem dem.

Hun skyndte sig: — Dr. Bremer var Huslæge hos Frøken Brandt, du véd, dér hvor jeg var, inden jeg kom til Bryggeren

Og Niels Henrik, der ikke havde hørt Vognen, svarede overrasket: — Nej, har du kendt ham? Han lever forresten saa ensomt herovre, jeg har Indtrykket af, noget er gaaet itu for ham. Han er afholdt af de Fattige, men Kirken søger han ikke,

og her har han kun været en eneste Gang, skønt jeg ofte har bedt ham komme.

Pigen bankede og meldte Dr. Bremer.

— Bed ham komme herind Og da Betty Rosa vilde afværge det: — Jo, for min Skyld, jeg vil være mere rolig, naar han har set paa dig

— Saa maa du gaa ud, medens han er her.

Niels Henrik blev rød. At han ikke af sig selv havde tænkt det! Han var og blev da klodset.

— Selvfølgelig! svarede han, og da Lægen i det samme traadte ind, sagde han forlegen, at hans Hustru desværre ikke maaske det var naa ja, de maatte have ham undskyldt, han skulde klædes om til en Altergang.

De to blev ene.

— Jeg fejler ikke noget! sagde Betty Rosa, som forsvarede hun sig mod en Anklage.

— Aahnej! han smilede: Ialtfald er

det, De fejler, saa almenneskeligt, at det kun ængster meget uerfarne Ægtemænd.

Hun betænkte sig: — Dr. Bremer, skaf mig en Bog om Svangerskab! Jeg jeg véd ingenting. Men sig det ikke til min Mand.

Lægen svarede ikke straks, han ligesom indprentede sig hendes Ansigt: — Jeg har aldrig set et Menneske forvandle sig i den Grad i saa kort Tid.

— De mener, jeg er bleven voksen!

— Jeg troede, Deres Tilværelse havde formet sig som eneste Solskinsdag, siden De kom bort fra Frøken Brandt.

— Naa og? Betty Rosa lukkede sine Hænder fast sammen, som var han ved at fravriste hende noget.

— Jeg ser at jeg tog fejl.

Nu var det ham, der fik Overtaget.

— Det gjorde De forresten ikke, jeg baade har været og er lykkelig — men fortæl noget om Dem selv. Hvorfor giftede

De Dem ikke med — Livia? Hvorfor rejste De herover begravede Dem her?

— Det ligner ikke Dem at gøre Spørgsmaal, men De kan godt faa dem besvaret. Jeg giftede mig ikke med Livia, fordi hun kun var et af de Experimenter, hvormed jeg — forgæves — har søgt at udfylde min Tilværelse. Og jeg tog herover, fordi jeg blev led ved Mennesker i Byen. Men det er ikke som aaben Begravelse, jeg har valgt Stedet. Naar jeg bliver led ved Menneskene her, gaar jeg andetsteds hen.

Han greb pludselig den langfingrede blege Haand, der aabnede og lukkede sig nervøst, som om den legede Kat og Mus med sin egen Hemmelighed: — Betty Rosa, ved De, hvormed jeg har fordrevet det sidste Aar? Jeg har skrevet en Bog om en Mand, der var gal nok til at forelske sig for Livet i en tolvaars Pige, og som ventede og ventede, til hun blev voksen og saa blev snydt af det blinde Tilfælde Kun degenererede Individer bær sig saa

taabeligt ad Og jeg er af en gammel Slægt

Betty Rosa iagttog ham, som var han en mærkelig Blomst. Hendes Hjerterørtes ikke af denne Tilstaaelse. Men igen opsteg der i hende den Tanke: — Han kan blive dig til Nytte! og hun lod sin Haand hvile blidt i hans.

Forskende saa han ind i hendes matte tilstængte Ansigt: — Jeg gad vide, om noget Mennesker har ejet eller kommer til at eje Nøglen til Deres Indre.

Betty Rosa lukkede Øjnene, hun frygtede hans Blik, det gik koldt igennem hende: — Der blev engang sagt om min Mor, „hun var som hun maatte være“, jeg tror, de Ord ogsaa passer paa mig

Niels Henrik bankede paa og spurgte, om han maatte komme og sige Farvel. Lægen gik ham imøde, trykkede hans Haand og sagde smilende: — Deres Hustru vil ganske sikkert være helt rask om mindre end ni Maaneder.

I sin frembrydende Jubel tænkte Præsten ikke paa Tredjemands Nærværelse. Han knælede ved Sengen og hviskede:
— Velsignede, velsignede iblandt Kvinder.

Pastor Torbensen gjorde sig i sit stille Sind mange Bekymringer angaaende Hustruens sært forandrede Væsen. Spurgte han, saa hun paa ham med et Blik, der var som en uigennemsigtig Rude, og svarede, hun fejlede intet, men det plagede hende at blive behandlet som en Syg. Og saa lod han være at spørge.

Vidste han ikke bedre, var han til Tider nærved at tro, hun enten hadede eller frygtede ham, og han granskede da sit ganske Indre for at efterspore, om han ikke paa en eller anden Maade uafvidende havde forbrudt sig mod hende.

Enten undveg hun hans Kærtegn eller tog imod dem med en Ufølsomhed, der

pinte hans bløde Sind endnu mere end den Opfarenhed, hvormed hun en sjælden Gang skød ham fra sig.

Var hun skuffet af den stille ensformige Tilværelse? Savnede hun Bylivet? Eller var hun skuffet af ham? Eller angst ved Tanken om at skulle føde?

Omsider blev det ham for tungt at gaa ene med Uvisheden. Han opsøgte Dr. Bremer og haabede af ham, der jo havde kendt Betty Rosa under Opvæksten, at faa Raad og Hjælp.

Han gik hjem med Glædestaarer i Øjnene. Lægen havde lidt overlegent smilende forklaret ham, at Kvinder under Svangerskabet ofte betoges af de mest uberegnelige og urimelige Luner og Lyster, men at dette ikke havde det allermindste at betyde. Og han tilføjede, det var ikke forunderligt, at et saa nervøst Menneske som Betty Rosa, der i Overgangsaaene ofte var meget eksalteret, nu mistede al Selvbeherskelse.

Præsten takkede Dr. Bremer for de Oplysninger som for en kongelig Gave, nu havde det ingen Nød. Naar det blot var det og ikke nogetsomhelst andet! Han skulde føje hende i et og alt og tale hende efter Munden og bære hende paa Hænderne ak, hans Taalmodighed skulde være uden Grænse.

Det var jo paa en vis Maade ham, der var Skyld i, at hun allerede maatte gennemgaa disse Lidelser, han vel ikke helt forstod, men anede og respekterede.

Han havde — under Indtrykket af, det var hendes Ønske — tilbudt at sove i sit Studereværelse, saa Betty Rosa fik Sovekamret alene, men hun havde afslaaet det saa vildt og bestemt, at han aldrig siden kom tilbage dertil.

Der var Dage, hvor hun som en Skygge fulgte ham i Hælene, inde og ude, ganske vist uden at tale synderlig meget med ham, men dog paa en saa hundetro, taknemlig Maade, at han fik helt ondt i Hjertet af Bevægelse.

Til andre Tider undgik hun med den snedigste Beregning at være i Stue med ham.

Han søgte kun at gætte hendes Ønsker og forekomme dem. Lykkeligst var de Dage, hvor hun blev liggende og bad ham synge for sig. Han sad da ved Sengen og sang for hende, til hun sov, og atter, naar hun vaagnede, til hun sov igen.

Han kunde tilsidst ikke undgaa at mærke hendes Skræk for den røde Sofa, hun stivnede i dens Nærhed og fik atter og atter det samme gabende Udtryk af Angst, som saa hun for sine Øjne noget frygteligt foregaa derhenne.

En Morgen hjalp han Malvine at flytte den paa Loftet, men da Betty Rosa saa, den var borte, tog hun sig til Hjertet og udstødte et skingrende Skrig: — Hvor hvor er den? Hvor har du gjort af den? Den skal være her. Den skal staa her. Kom med den kom med den!

Sofaen blev flyttet tilbage, men Niels Henrik gik igen til Lægen, og igen blev

han trøstet. Dr. Bremer fortalte ham Smaa-træk om svangre Kvinder. En var bange for Kakkellovne og sad hellere i mange Graders Kulde end tillod, der blev fyret. En anden havde samme Frygt for tændte Lys, men derimod ikke for Lamper. En tredje slog alle Spejle itu

. . . .

Betty Rosa kunde ikke faa Luft nok mere. Midt om Natten maatte Niels Henrik staa op og gaa med hende udover den snedækkede Hede. Saa kunde hun sige med et bedrøvet undskyldende Smil: — Du tror vel nok, jeg er gal? men jeg kan ikke gøre for det Og naar han i Ord og Gerning viste hende, at han kun vilde det ene: hjælpe hende over den svære Tid, kunde hun tage hans Haand og kysse den og hviske: — Jeg forstaar ikke, det ene Menneske kan være saa god mod det andet! Og om han hertil svarede: — Det er saa let at være god mod den, man holder af! sagde hun: — Jamen jeg for-

staar heller ikke, at du holder af mig, nej, jeg forstaar det ikke

. . . .

. . . .

En Nat vaagnede Betty Rosa, og som sædvanlig begyndte hendes Tanker at krese om det umulige: Den frelsende Udvej.

Da mærkede hun for første Gang Liv. Og i samme Nu skjalv det gennem hende, at dør, tæt under Hjertet, laa et levende Væsen, der uden at nogen kunde forhindre det, lyttede sig til enhver af hendes Tanker

At hun aldrig mere var alene

At den Døde var bleven levende

Haardt huggede det arme Hjerte. Hvad nu? Hvad nu? Hvorhen skulde hun gaa for at finde Ensomhed og Ro til at tænke? Til at bestemme sin og Barnets Skæbne?

Hun huskede det regnplettede Baand med Ordene: — Fra dine kære smaa Børn,

som elskede dig saa højt og aldrig glemmer dig!

Inde i hende levede et Barn....der elskede og aldrig glemte ham. Og for dette Barns Skyld — Kravet opsteg fra hendes eget Hjerte, men hun troede i sin Samvittighedsfrygt, at det kom fra Barnet — maatte hun endnu engang gennemtænke hin Time, der havde gjort hende til Moder og — Morder.

Hun var først vaagnet, da han, bøjet over hende, hviskede: — Prinsesse! Hvorfor havde hun ikke skreget? Var det *kun* af Angst? Var det kun af Angst?....

Betty Rosa snoede Hænderne fast i Haaret, hun kunde ikke besvare dette Spørgsmaal. Og heller ikke det næste: — Havde hun *kun* følt Væmmelse og Forfærdelse?

— Dine kære smaa Børn, der elskede dig saa højt og aldrig glemmer dig....

....

....

Betty Rosa vidste nøje, at den Time, Barnet blev født, maatte Hemmeligheden blive aabenbar. Men hun vidste ogsaa, at over hendes Læber skulde ingen Forklaring komme.

Sløvt lod hun Tiden gaa, medens Barnet fra Dag til Dag voksede og viste Livsens Tegn.

Den store Missionsuge faldt først i Maj. Pastor Torbensen havde lovet at komme og tale ved flere af Møderne.

Men da Tiden nærmede sig, vaklede han heftigt mellem at blive eller rejse. Han var slet ikke tryk ved at forlade Betty Rosa. Den apatiske Tilstand, der havde afløst alle Luner og sygelige Lyster, spaaede ikke godt. Enten laa hun tilsengs eller sad og hang i en Lænestol uden at tale, uden at høre — sløvet baade paa Sjæl og Legeme — alene ventende paa Forløsningens Time. Hun magtede næppe at gaa Gaarden rundt, og den Smule Vej opad Banken til Kirken blev hun kørt.

Saa, skønt Møderne for ham havde no-

get særegent bedaarende over sig, og han altid kom tilbage frejdig og lykkelig opfyldt af Troen paa det Broderskab, der før eller senere skulde omspænde Jorden med sin milde varme Lære, var han dog denne gang helst blevet hjemme af Hensyn til Betty Rosa. Men havde han Lov af personlige Grunde at svigte en Sag, der angik hele Menigheden?

Han plejede efter Missionsugen at kalde Sogneboerne sammen en Dagligdag oppe i Kirken og da fortælle sine Oplevelser fra den aarlige Rejse. Han vidste, at især de mange blandt Egnens Gamle, der ikke læste Aviser, med Glæde og Forventning saa hen til denne Ekstraprædiken.

Saa spurgte han Betty Rosa, hvad hun mente.

Først svarede hun med den tørre slæbende Stemme, der næppe engang havde Lydlighed med den oprindelige, at det maatte han selv afgøre, men senere kom der et

eget hektisk Liv over hende, og hun raadede ham stærkt til at rejse.

Det gjorde Udslaget, da hun kaldte Rejsen en Pligt, han ikke havde Lov at stryge af sig.

Saa besluttede han at tage afsted tre Dage senere, om Mandagen. Søndag talte han som sædvanlig i Kirken, og bagefter fulgte en Del af Menigheden med ned i Præstegaarden, hvor Kaffeboardet altid stod parat efter Prædikenen. Gæsterne fik lige akkurat Lov at gaa ind og hilse paa Betty Rosa, der rakte dem en slap Haand, saa samledes de ved Kaffen.

En gammel Mand nede fra Kærene sagde: — Tør Præsten da nu ogsaa tage væk fra hans Kone, saa tyk som hun er?

Niels Henrik, der — om end vant til Bøndernes Frisprog — blev lidt rød, svarede, at der jo endnu var hele to Maaneder tilbage.

— Er han nu saa vis paa det?

Povl Abildgaard, der sad næst, trak den

Gamle i Ærmet og forklarede halvhøjt, at det jo kun var syv Maaneder siden, Præstens var bleven gift.

— Naa ja . . . naa ja . . . hvad siger saa det? Mennesker er vi jo alle til Hobe!

Niels Henrik blev flammerød. Med sænket Blik og ganske sagte sagde han: — Jeg vil ikke sætte en gammel Mand i Rette, men husk, Hans Lærke jeg er Præst.

Den Gamle rakte Haanden tværsover Bordet efter Præstens: — Godt Ord igen, godt Ord igen Men var det nu saa svært fordømmeligt, selvom en Præstemand forglemt sig en Bitte? Det var da paa en Maade kuns med hans egen Kone

Der blev stille om Bordet. Kvinderne sad og skævede til hinanden, de havde hver og en saa smaat haft de samme Tanker. Rødmen vedblev at fyge frem og tilbage over Præstens lyse Ansigt.

Da Gæsterne var borte, gik han op til Lægen for at faa en sidste Udtalelse inden Rejsen. Dybt saaret vendte han hjem.

Det var ikke Ordene, men Tonefaldet og Smilet, der havde krænket ham. Lægen kunde ikke sige, hvornaar Fødslen sandsynligvis vilde indtræffe, da Betty Rosa havde vægret sig imod al Undersøgelse, men forresten maatte Præsten vel „med nogenlunde Sikkerhed vide det Tidspunkt, der var det tidligste under normale Forhold“. Præsten havde, ophidset af Lægens spotske undersøgende Blik, kun svaret, at Betty Rosa for syv Maaneder siden var bleven hans Hustru. Hvorefter Lægen sagde: — Jamen kære Pastor Torbensen, saa kan De jo sige Dem selv, at Deres Frue ikke skal føde før tidligst i Juli.

....

....

....

Og Niels Henrik rejste. Paa Mødets fjerde Dag modtog han et Telegram: — Deres Hustru nedkom iafte, to Maaneder før Tiden, med en lille Pige. Ingen

Grund til Ængstelse, baade Moder og Datter befinder sig vel.

Bremer.

....

....

....

Samme Aften Niels Henrik var rejst, lod Betty Rosa Dr. Bremer kalde. Hun havde Ordene i Beredskab:

— Dr. Bremer, vil De gøre mig ... vil De gøre os en Tjeneste? Han nikkede.

— Min Mand var i København to Maanedager før vort Bryllup

Dr. Bremer saa paa hende; her var noget, han ikke forstod, noget, der ikke stemte, men hun tiltrængte hans Hjælp, og hun skulde faa den.

Betty Rosa mødte roligt hans Blik: — Det vil vanskeliggøre min Mands Stilling her i Menigheden

— De vil have, at jeg med mit Ord indestaar for, at Barnet, De skal føde, kommer for tidligt — det er det, De vil?

— Det er det, jeg vil, ja!

— Og kun for Deres Mands Stilling i Menigheden?

— Ja!

— Véd De af, at jeg kan se, De lyver?

Betty Rosa gjorde en træt Bevægelse, nu gled Grunden under hende, dette var den Udvej, der var som faldet ned fra Himlen til hende.

— Jeg bad Dem gøre mig en Tjeneste, tvinge Dem kan jeg ikke men enten De nu tror det eller ej, det *er* for min Mands Skyld, jeg beder Dem derom.

— Fordi De elsker Deres Mand?

— Fordi jeg elsker min Mand ja!

— Kunde De et eneste Øjeblik tvivle om, at jeg ikke vilde staa ved Deres Side, naar det gjaldt?

— Hvis jeg tvivlede, havde jeg vel næppe sagt saameget, som jeg har.

— Vil De da aldrig tale helt ud? . . . Overfor mig kan De være tryg.

— Aah, jeg er vist ikke tryg overfor

nogen — og jeg kan ikke sige mere, end eg har sagt.

— Betty Rosa, hvorfor giftede De Dem med Torbensen?

— Jeg var bange for at dø....

— Og ham, den anden....?

Betty Rosa klemte Læberne sammen og lod Øjenlaagene glide til. Saadan lukkede hun over sin Hemmelighed.

Niels Henrik rejste samme Nat. Han vovede ikke at tro paa den Lykke, Telegrammet meldte.

To Maaneder før Tiden! Var et saadant Barn levedygtigt? Og Betty Rosa? . . .

„Moder og Barn befinder sig vel“ — det kunde være skrevet for at skaane ham!

. . . Og han havde ikke været hos hende!

. . . . Alene havde hun stridt de frygtelige

Timer til Ende Var hun i Live? . . .

Han huskede saa sørgeligt Visen om Dronning Dagmars Død: „Og der han kom til

Ribe Bro, da red den Herre alene“

Toget kørte saa langsomt, inde i ham jog og ilede det.

Dr. Bremer var i Præstegaarden, da han

svedig og forpustet kom styrtende — han havde end ikke sanset at telegrafere om Vogn og maatte derfor løbe de fem lange Fjerdingvej fra Stationen.

Lægens muntre Velkomst røbede straks, at alt var i sin gode Orden: — Nej, stop lidt, Pastor Torbensen, hertil og ikke videre! Jeg har slaaet mig ned her i denne Tid som Læge og Lænkehund, jeg gør ad alle Uvedkommende og skambider dem, der prøver at vinde over Tærskelen. Og selv De, Hr. Ægtemand og Fader, er foreløbig for „Uvedkommende“ at regne. Patientten skal fremfor alt have Ro og Søvn.

De to Mænd trykkede hinanden i Haanden, og Præsten føjede til sin Tak en stille Afbigt, fordi han forleden havde ladet sig krænke af den, der nu viste sig i saa høj Grad som Husets Ven.

Men Barnet Barnet?

— Noget spæd og klynkende, men hvad forlanger De af et Barn, der er født to Maaneder før Tiden?

— Jamen er der ikke . . . pl-plejer ufuld-
baarne Børn ikke at . . . at mangle noget?

Lægen sendte ham et snart Blik: — Gør
Dem ingen Bekymringer om den Ting,
Barnet er *all right*. Men nu skal De om
lidt faa Lov til at se hele Familien, naar
De lover at være stilfærdig.

Niels Henrik følte sig som Ansigt til An-
sigt med Gud, da han traadte ind i Sove-
kamret. Han knælede ved Sengen og bad
en brændende Takkebøn for de to Liv,
der var blevet bevaret for ham. Betty Rosa
smilede til ham, men der var en underlig
dump Alvor i hendes Blik, som om hun
endnu var fortabt i Minder om den ud-
standne Lidelse. Smilet gik over i en Skæl-
ven om de blege Læber.

— Vort Barn! Vort Barn! hviskede han.

Der sad en gammel Kone og strikkede
hende ved Vuggen; da Præsten nærmede sig,
slog hun Sløret bort fra det lille Ansigt.
Præsten nedbad sagte et Fadervor over
Barnet og gik saa ud.

....

....

I Præstegaarden var stort Rykind. Fra hver en Gaard og hvert et Husmandshus kom Bud med Forespørgsel og Barselmad. Alle Vinduer var fulde af Pelargonia, Heliotrop og Kristi Blodsdraabe — den, der ikke havde andet, gav sin overvintrede Potteblomst — og Køkkenet bugnede af Høns og Æg og søde Supper og fede Kager.

Men Gæsterne kom blot ikke ind til Barselkonen og fik ikke Barnet at se. Det satte ondt Blod.

Mange af disse Kvinder havde pyntet sig saa hjertens fint og havde gaaet en Mil eller mere over træls Jord med Barselkrukken i Haand, og blev nu snydt for det, de alleregentligst kom efter.

Traktementet var pænt og Præsten mild og god som altid, men hverken Kone eller Barn lod sig se som om hun var for fin til at tages i Øjesyn, naar hun havde barslet!

Det hjalp ikke en Kende, der blev sagt, Lægen havde fordret fuldstændig Ro — man troede ikke, naar man ikke saa.

Gamle Sidsel, der sad over Barnet, havde sine Instrukser fra Lægen, og hun var tavs nok, men netop hendes sammenknebne Tavshed nærede den voksende Mistro.

....

....

Der havde været stor Altergang. Niels Henrik vilde just skynde sig ned til Betty Rosa, der nu var saa vel, at hun begyndte at komme op, da en af Konerne sagde: — Mæ' Forlov, men skal Præstens Barn hjemmedøbes?

— Hvor falder du dog paa den Tanke, Ane Hvissing?

— Jo te for de siger jo alle-sammel, det gaar saa gedulgt til med det Barn og saa tøv a jo

Niels Henrik lo højt: — Nej, saa i Guds Navn, Ane Hvissing, kom du nu med, saa

skal jeg vise dig Barnet og det i denne Time....

— Er 'et sand? hun skinnede brunt af Glæde. De andre Nadvergæster flokkedes nær, og Præsten gentog Indbydelsen for dem alle....

Medens Folkene hang Ydertøjet fra sig, sagde Præsten til i Køkkenet og gik saa ind for at hente Barnet. Betty Rosa, der havde været oppe et Par Timer, havde atter lagt sig og sov fast. Til Præstens Forbavselse nægtede den gamle Kone først uden videre at udlevere Barnet: — Det gaar aldrig an... det gaar aldrig i Evighed an....

— Gaar ikke an? Hvorfor gaar det ikke an?

Den Gamle begyndte at hakke i det: — Det ved da Præsten bedst selv!

Han rystede paa Hovedet: — Hvad ved jeg? Men nu var Konens Mund lukket med Befippelsens syv Segl.

Niels Henrik tog Vuggen og bar den

ind. Og Barnet blev synet, hvorefter der faldt kirkelig Stilhed over Stuen. Niels Henrik saa sig om med et straalende Blik: — Ja, tænk, hvor Gud har været god imod os — et Barn, der er født to Maaneder før Tiden og dog saa velskabt og uden Lyde som et fuldbaaret Barn! . . .

Nu mærkede han først den kviende Forlegenhed, der havde betaget dem alle. Han blev usikker. Rødmen kom og gik. Hvad mente de?

Det var hans Vane at gaa aabent til Værks, han kendte ikke Krogvejes Nemhed, og derfor sagde han: — Er der da ikke én iblandt Jer, som vil tale rent ud og sige mig, hvad det er, I alle sidder og mener? . . .

En Tanke slog ned i ham, han bøjede sig over Vuggen og gav sig til at forske efter det, Skrækken i et Nu havde foregøglet ham.

Endnu havde ingen svaret: — Saa tal da! . . . Er der noget i Vejen med Bar-

net noget man har skjult for at skaane mig Saa svar mig da

Endelig tog Ane Hvissing Ordet og sagde: medens hun saa ned i sit eget Skød: — Ja, naar Præsten vil vide det saa mener a og for den Sags Skyld vist ogsaa de andre her i Stuen at Præstens Barn er godt nok fuldbaaren

Niels Henrik tog sig til Panden, han havde ikke let for at blive hidsig, men nu begyndte Blodet at stinde: — Ane Hvissing Med stor Anstrengelse betvang han sig og talte i sin sædvanlige Tone: — Du ved jo selv, at vi kun har været gift i syv Maaneder ... og alligevel vil du komme med en saadan Anklage! ... Synes du, jeg har fortjent det?

Konen krykkede helt sammen. Men nu rejste Møllerkonen sig, hendes Myndighed var anførende i hele Sognet: — Ane har ikke sagt, uden hvad som sandt er. Har man født elleve Børn til Verden, kan man vel nok se, om de har været deres Tid ud

i Moderliv eller ej! . . . Det ikke for det, for ingen af vos her vil gaa i Rettes med Præsten, men heller ikke skal man lade sig skyld for Løgn Naa, og saa ved da hver og en her i Sognet, at Præsten var i Kjøbenhavn ifjor i August

Alle Kvinderne havde rejst sig. Blodet, der før stimedede op under Præstens Pande, veg nu tilbage med en Brathed, saa han var Afmagt nær. Skiftevis sortnede og gni-strede det for hans Øjne. Minutlænge hørtes i Stuen kun hans stødende Aandedrag. Saa dundrede han Haanden i Bordet: — Det er den ondeste Løgn, I dør siger . . . Men gaa nu, gaa Jeg vil ikke se Jer mere, ikke nu, ikke idag At I kunde at I kunde om mig, Jeres Præst!

Han maatte gribe for sig, hans sidste Ord var: — Jeg kan ikke forkynde det hellige Evangelium for Jer, saalænge For-gelsen klæber ved mig

Kvinderne bultede sig sammen og kom i Klump udad Døren, der blev staaende efter dem.

Barnet vaagnede og begyndte at skrige. Niels Henrik stod hjælpeløst lænet op mod et Skab, det løb rundt for ham. Med sær Forfærdelse genmindedes han hin August-aften, da han ved Tolvtiden gik fra Betty Rosa, skøndt Blodets Kimen havde fristet ham til at blive. Men han gik jo — skamfuld over blot en Stund at have lyttet til Fristelsen

Barnet skreg.

Telegrammet „To Maaneder før Tiden“ — Han aandede befriet. At han dog havde ladet sig overrumple af de uvidende Kvinder Men Forargelsen, den var der, den maatte slaas ned Ja, og det var en let Sag. Dr. Bremer skulde give en skriftlig Erklæring, saa var jo det hele ordnet. Nej, ikke ordnet, aldrig vilde han kunne glemme dette

Men saa strøg Ordene mildnende gennem hans Sind: — Tilgiv dem, thi de vide ikke, hvad de gøre!

Barnet skreg

Gamle Sidsel lindede Døren paa Klem: Kors, som her saa ud, og væk var de hver og én! Nej, dèr stod jo Præsten selv saa grøn i Ansigtet som en ny Maane! Naa saadan! Hun mumlede med sig selv, medens hun puslede om Barnet: Hva' sø' a'? Hva' sø' a'?

Niels Henrik fangede den lave Mumlen. Han gik hen og greb den Gamle om Haandleddet: — Var det det, du m—mente med dit: Det gaar ikke an? . . .

Gamle Sidsel saa med ét saa skikkelig og uskyldig ud, at Præsten forknyttet slap hende: — Omforladelse, Sidsel men tror du ogsaa, at B—barnet er fuldbaaret?

Konen tvivlede et Øjeblik paa, at Præsten var ved sin fulde Forstand: — Jøss ja da, jøss ja da, men vi snakker jo itt om den Ting Dokteren sagde ogsaa: — Nærenstid vi bare selv holder Mund, er der aldrig en Mennesk', der faar ondt av 'et.

— Sagde Dokteren? Niels Henrik

faldt sammen paa Stolen. Lidt efter kom det: — Sidsel, sig ikke noget til min Kone — lov mig det!

Sidsel lagde sin Haand over hans: — Hans og mæ', vi havde ellers bitte Inger to Aar, inden vi kom sammel, det regner vi itt saa nyv her paa Sted....

— Lov mig Sidsel, sig ikke noget til Betty Rosa. Hun skal have Ro..... Saa var ogsaa han borte.

Gamle Sidsel bar Vuggen ind: Som han da saa ud, den arme Mand — og det over saadan en Pagedel!.....

.... Og Faldet var stort

Niels Henrik havde lukket sig inde i Kirken. Han maatte være i Enrum med sin Gud. Han spurgte enfoldigt som Barnet, og fik intet Svar. Men udenfor Kirkens Stilhed gik en af de store Storme — rastløst vandrede den mellem Bakkerne, rastløst som Smerten i hans Sjæl.

Solen blev ringet ned over hans Hoved, og Mørke fyldte det hvide Rum. Men fra fjerne Stjerner lyste Skæret blidt paa Træbilledet af den Korsfæstede.

Niels Henrik laa paa Altertrinet, en Orm i Støvet, en klagende Job: — Naade!....

Naade!.... Hjælp mig, Herre, tag denne Byrde fra mine Skuldre!....

Og her, fra denne Stol, havde han for faa Timer siden i Jesu Navn uddelt Syndernes Forladelse!.... Hvor tørstede han ikke selv efter Vinen og Brødet, efter Syndsforladelsens hellige Fred!....

— Betty Rosa! hviskede det i ham:
— Hvor kunde du!....

Da bævede det igennem ham, ømt og selvforglemmende: Hun venter!

Langsomt steg han nedad til Præstegaardsgaarden. Der var Lys i Sovekamret og Lys i hans Stue. Udenfor Døren blev han staaende. Hvad skulde han sige, naar han gik frem for hende?

Betty Rosa sad ved Skrivebordet, hendes Øjne saa — uden at se — henimod Døren. Hun vidste, hvad der ventede hende. Da Niels Henrik, sky som den, der har forbrudt sig, traadte ind, rejste hun sig og gik ham imøde.

Men Præsten, der var i Ornat og med Lyngkviste i den krøllede Krave, gik tæt hen til hende, tog om hendes Hoved med sine kolde Hænder og saa hende ind i Øjnene. Saa sank han ned for hendes Fødder: — Jeg forstaar det ikke Jeg forstaar det ikke

Betty Rosa spurgte, som om hun kun tænkte paa det — og hun tænkte ikke derpaa: — Skal jeg bort iaften?

Bort bort? Hvorhen?

Hun følte, at hans Tanker ikke var hos hende, og hun svarede ikke.

Siden sagde han: — Og det Barn, som jeg elsker! det Barn, som jeg elsker!

....

Siden igen: — Tilgiv, hvis jeg gør dig Fortræd. Det er ikke min Hensigt, men jeg er som fortumlet, jeg ved hverken ud eller ind

Betty Rosa blev staaende for ham, stum som den, der ikke klager, fordi Tungen er revet ud med Rode.

Han klyngede sig til hende: — Hjælp mig! Hjælp mig at bede!

Hendes Hjerter skælvede, det alene led.
Hun selv var kun stum.

— Menigheden maa ikke forarges

Og han havde, med Kvarters Mellemrum, gentaget Ordene i den Nat, der fulgte. Nu og da spurgte han med en Stemme, der var som tvundet af Ømhed og Smerte: — Er du ikke træt? Vil du ikke sove?

Hun havde rystet paa Hovedet, men var tilsidst faldet sammen, og Niels Henrik havde baaret hende hen paa Sofaen og dækket hende til havde aanded et Kys paa hendes Pande og atter sat sig hen til Bordet med det tunge Hoved i sine Hænder.

Betty Rosa laa med lukkede Øjne, men hvert Suk, hver krympende Trækning i hans Legeme meddelte sig til hende.

— Menigheden maa ikke forarges!

Han sagde Ordene, som holdt han dem op for sig som Værge mod et dræbende Slag.

Lampen gik ud.

Hun hørte en sagte Mumlen eller var det intet? Var det kun Tankerne, der, udløst fra hans forpinte Sjæl, svirrede om i den dødsstille Stue

— Den, som forarger en af mine Smaa, ham var det bedre!

Stilhed og Mørke skruede sig over hende som et Kistelaag.

— Vé over den, fra hvem Forargelsen kommer

Udmattet sov hun ind. Da hun vaagnede, sad Niels Henrik ved Skrivebordet, han skrev i Gryets graa Taage uden at kunne se sin egen Haand.

Og nu gik han trak varsomt Døren til — for ikke at vække den Vaagne.

Hun blev liggende, til Brevet skinnede rent hvidt mod Bordets mørke Flade.

Brevet var skrevet med store Bogstaver, Linjerne flød sammen.

— Du skal ikke gaa, hvis du da ikke drag-
ges mod en anden. Du har for Altret og for
Guds Aasyn rakt mig din Haand som Hu-
stru, og du er min Hustru, det kan ikke
blive anderledes, saalidt som Smerten kan
uddrive min Kærlighed.

Hvis det drejede sig om os to, saa blev
jeg hos dig og græd med dig Jeg har
intet at tilgive, men jeg lider og hvad
har ikke du maattet lide i al denne Tid!
Mit Hjerte higer efter at tage dig ind til
mig og sige: Elskede, læg din Byrde fra
dig, læg den over paa mig, jeg skal bære
den for dig, bære den frem for den Høj-
este, hvis Blik er Naade, hvis Haand er
fyldt med Fred til hver den, der længes
. . . . Men, min Hustru, det er ikke først
os to, det gælder. Jeg er Præst, Menigheden
gaar forud for alt. Dette har jeg betænkt
inat, men endnu ved jeg ikke, hvad der
er at gøre, hvorledes her skal handles.
— „Ve den, fra hvem Forargelsen kom-
mer“ — Jeg har Ansvar, jeg alene. Vær

ikke bange, du Kvinde, som jeg elsker,
 vær ikke bange. Gud er god. Saasnart jeg
 er naaet til den Klarhed, jeg søger, kom-
 mer jeg tilbage Kys dit Barn fra mig.
 Gud velsigne og bevare det

Hun lyttede. Igen syntes hun at høre
 den dumpe sørgelige Lyd af Legemets
 Fald Men det var kun Blæstens Van-
 dring mellem Bankerne.

. . . . En Dag i Venten.

Sidsels Øjne, der spurgte, hendes gamle
 Hænder, der rystede, Munden, der tav.
 Og Pigen, der gik til og fra, lurende og
 uforstaaende, og Lavs, der stammede ovre
 i Loen, saa det lød som Stønnen.

Dr. Bremer havde været hos hende:
 — Da han bad om mit Æresord, kunde
 jeg ikke lyve

Som om hun ønskede det nu!

Møllerkonen kavde været for at spørge
 efter Præsten, hun vilde komme igen.

Henunder Aften fik Betty Rosa Telegram:

— Jeg har været hos Provsten, gaar nu til Biskoppen. Senest om to Dage er jeg hos dig.

Provst og Bisp! Krænge sit Hjerte, blotte sin Skam for fremmede Mennesker Ja, det lignede ham! Hans Uskyld var uden Blu. Bitterheden fyldte hende med hvas Styrke Niels Henrik dømte ikke, spurgte ikke — i sin ophøjede Godhed end ikke spurgte han — men han prisdav hende til andres Dom. Af deres Mening skulde hendes Skæbne afhænge Nej saa før saa før

Hun løftede Barnet op. Det var første Gang, hun holdt det i sine Arme. Kærligheden vaagnede.

. . . . Fra dine kære smaa Børn, som elskede dig saa højt og aldrig glemmer dig

Provsten hørte opmærksomt efter. Flere Gange rystede han paa Hovedet og næsten smilte. Endelig sagde han: — Kære Pastor Torbensen, dette er jo en alvorlig, en grumme alvorlig Sag. Dog synes mig, De tager noget for tungt derpaa. De har Ret, naar De siger, hvad mere end to véd, det véd alle, og jeg vil tro, Størstedelen af Deres Menighed føler sig overbevist om, at De og Deres Hustru . . . Nu ja . . . men hvorfor ikke lade dem blive i den Formening? Vi er dog alle syndefulde Mennesker og os fattes Naade . . . Ja, og Forargelsen, som De tillægger saa stor Betydning, den regner jeg nu for mindre væsentlig. De skal se, om et Aar, ja før, er den

Sag glemt, og al den Ubehagelighed, der i Fremtiden kan flyde deraf, vil være et og andet Stikleri, hvis De farer for strengt frem mod ugifte Mødre eller forargeligt samlevende Sognebørn Jeg ser nu, baade som Præst og Menneske, mest paa Sagen som kun vedkommende Dem og Deres Hustru . . . Naturligvis maa Barnet paa en eller anden stilfærdig Maade sendes bort — men den Straf at miste det, vil for Deres Hustru rigeligt opvejes derved, at De ikke forskyder hende For De vil jo ikke benytte Deres uomstridelige Ret til øjeblikkelig Skilsmisse, og det tjener Dem til stor Ære. Dog vil jeg ærligt tilstaa: — *Jeg* kunde ikke beholde en Hustru, der saaledes havde forspildt min Agtelse

— Og alligevel vil De, at Menigheden skal nøjes med en Præst, som — i hvert Fald tilsyneladende — ved sit Levnet har vakt Forargelse?

— Ja, saa i Himlens Navn skil Dem af

med Konen. Hun er ikke bedre værd. De holder af hende, fordi De er en trofast Natur, men slipper De hende nu, vil De dog om et Aar eller to være glad, og De har i alle Maader Deres Samvittighed fri . . .

— Forstøde Betty Rosa! Hvor skulde hun gaa hen? Hun har hverken Slægt eller Venner . . .

— Tanken ligger nu ikke saa fjernt. Hun har haft . . . en Elsker, lad hende gaa til ham!

— Betty Rosa er min Hustru, andet ved jeg ikke . . .

Provsten fo'r sig atter med Haanden over Ansigtet for at skjule et frembrydende Smil. Den Mand var dog for naiv: — Jeg benægter ikke, hun *er* Deres Hustru, men at hun *har haft* en Elsker, kan vi dog ikke komme bort fra Eller prøver Deres Hustru endog at belyve Kendseringen?

Niels Henrik følte Rødmen lægge sig

som et hedt Klæde over hans Ansigt, han saa ned i Jorden, han havde saa ondt ved at faa det sagt: — Jeg . . . jeg . . . har ikke spurgt . . . Jeg ved ingenting . . . Jeg synes, det maa være saa pinligt for hende . . .

— Deres Hensynsfuldhed forekommer mig unægtelig noget overmenneskelig. Der bør dog være et rimeligt Forhold mellem Brøde og Straf, og De tager Sagen, som var det Dem, der havde fejlet, og hende, der led uskyldigt Men lad os ikke trættes om Ord. Mit Raad er: Skil Dem ved Deres Hustru nu straks, eller lad det hele gaa i Glemmebogen og trøst Dem med, De har handlet som en værdig Kristen, hvis første Pligt er Kærlighed og Tilgivelse

Dybt nedslaaet forlod Præsten ham. Han havde aabnet sin Sjæl, og var ikke bleven forstaaet. De havde talt hver i sit Tunge-maal

Fra den Dag, han som indviet Præst blev sat til at vaage over en ringe Del af

den kristne Menighed, havde han følt sig som livsansvarlig for en uerstattelig Skat. Han havde ofret den al sin Gerning og al sin Kraft og til Gengæld erhvervet sig dens Tillid.

Ikke uden Kampe var dette Maal naaet. Undertiden havde han maattet gribe haardt ind, hvor Forargelsen truede, og da var der blevet Strid mellem ham og Menigheden. Men han havde sejret.

Han mindedes to Tilfælde især: En tyveaarig Ungkarl havde bestilt Lysning for sig og en velhavende Gaardkone paa Tres — han nægtede at lade lyse for dem. Det vakte en Storm, der først stilnede, da han fra Prædikestolen holdt en Tale om Ægteskabets Betydning. Da han vilde gaa ud af Kirken, havde Menigheden omringet ham og, uden Ord, givet ham deres trofaste Hænder

Og den femtenaarige Pige, der gik i Mergelgraven, fordi hun ikke turde betro sin Frugtsommelighed til nogen. Ved hen-

des Kiste havde Niels Henrik, grebet i sin Sjæls Inderste, som om han kendte hver af de sorgfuldt forvirrede Tanker, der drev hende i Døden, i Talens Løb sagt følgende Ord: — Du lille Pige, som — endnu ikke udvokset — skulde være Moder, har allerede døjet saa megen Vrede og Kulde, at du ikke vovede at tro paa Menneskenes Barmhjertighed, men i din Elende selv gik herfra. Du syndede i Uskyld, og din Sjæl er ikke fortabt. Han, der sagde: Kommer til mig, alle I, som sørge og ere besværede! han har modtaget dig ved Himlens Port og sagt: Vær velkommen i min Faders Boliger . . . Men vi hernede, som i vore Hjerters Mangel paa Kærlighed og Varme jog dig i en bange Død, over vore Hoveder kommer Straffen for din Synd. Lad os derfor her ved Baaren bede *dig* gaa i Forbøn for os! . . .

I Uger efter denne Tale stod Kirken tom. Fra Banken saa Niels Henrik Sogne-

folkene køre og gaa over Heden til Nabo-præstens Kirke. De havde sluttet Forbund mod ham, et Forbund, som ikke brødes af en Eneste. Niels Henrik og Degnen mødte i Kirken, de to og ikke flere. End-ikke Præstegaardens egne Folk.

Og var der ikke sket det — i sig selv saa lidet betydende —, at Niels Henrik inde i Bakkerne fandt Povl Abildgaards Kone, der havde tosset sig til at brække Benet over en Lyngrod, fandt hende efter hendes Jamren og paa sine Arme bar den lille Kone Halvmilen til hendes Hjem var det ikke sket, da havde det sidste og afgørende Omslag næppe fundet Sted.

Men otte Dage efter, da Niels Henrik som sædvanlig, syg i Sindet, begav sig op paa Banken, da var Kirken fuld, og Markus Smed, Sognets Ældste, tog imod ham og sagde paa Menighedens Vegne: — Niels Henrik Torbensen, vi har baaren os te', saa vi maa skamme vos for at se hverandre i Øjnene. Præsten har Ret, det er

det, a sku hilsen fra vos allesammel, og saa, te' han maatt itt ta' vos ild' op, hvad som sket var!

Og siden havde han følt sig baaret og styrket af Menighedens urokkelige Tillid.

Og denne Menighed skulde nu nøjes med en Præst, om hvem det hed: Han lærer et og lever et andet! . . . Det kom ikke an paa den fortiede Sandhed men paa Løgneren, der var traadt i dens Sted.

Hvor turde han fra Prædikestolen lyse Velsignelse over Menigheden, med Hænder, hvis Urenhed for den var en Kendsgerning? . . .

Og slippe Betty Rosa

— Om din højre Haand forarger dig, da hug den af, thi bedre er det for dig at miste et Lem, end at dit ganske Legeme skal fortabes! . . . Ja, han tænkte Tanken ud, han kunde gøre det, hugge Haanden af og endda leve videre. Men Betty Rosa var ikke blot den højre Haand, hun var

Hjertet og rev vel nogen sit eget Hjerte ud af Brystet?

Det var i Padua, den eneste Gang han havde været paa Rejse, i hin Tid, da Kirkefædrenes Levned og Skrifter optog ham saameget, at han maatte opsøge fjerne Egne og Steder for at stille sin Hunger efter Viden — det var i Padua, man havde i et Kapel vist ham Billedet af den rige Mand, der kun levede for sit Guld. Da han nu døde i stor Jamren over Smerter i venstre Side, skar Lægerne ham op for at lære Sygdommens Art — og se, der var intet Hjerte, men i Hjertets Sted en Sten. Niels Henrik drømte samme Nat, at ogsaa han led ilde og døde og blev skaa-ret op og forfærdedes: Intet Hjerte, men i Hjertets Sted en Sten.

Denne Drøm og dens kolde Rædsel gøs nu igennem ham.

Betty Rosa var Hjertet

Men saa begyndte det at lyde for ham:
— Hun har haft en Elsker — lad hende

gaa til ham. Det var, som om han sank
dybere og dybere, i et Dynd uden Bund,
det fyldte hans Mund . . . En Elsker . . .

— Dømmer ikke, at ikke I og skulle
dømmes! . . .

....

....

Den gamle Biskop saa paa ham med sine stærke og kloge Øjne: — Jeg kender dig ikke, Niels Henrik, du ser jo ud, som havde du tabt Troen paa et Liv efter dette!

Niels Henrik sænkede Panden, den Mand havde kendt ham som Barn og hans Moder og Fader — og hvis *han* nu ikke forstod ham

— Hvad har du nu igen lavet derude i din Lyngmenighed? Har du vist Konfirmander fra? Har du nægtet at tage Folk til Alters? Du var saa blid som Dreng, men med Aarene er du blevet en hel streng Herre.

— Det er den bitreste Alvor, klagede Niels Henrik, det gælder det, som er mere end Livet

— Hov, hov! nu bruger du stærke Ord, lad os haabe, *for* stærke . . . Men det er altsaa noget alvorligt, forstaar jeg. Saa er det bedst, vi to taler sammen, til vi faar talt ud. Idag er jeg optaget — du er ikke den eneste Patient, der kommer for at faa Recept paa Medicin — men iaften og inat er jeg min egen Mand. Kom ved Nitiden, saa drejer vi Nøglen i Laas og ingen forstyrrer os. Gaa du nu ud og se paa Byen, der vokser med større Hast end Menigheden . . .

Der var noget over Biskoppen, som indgød Ro. Ikke blot hans egen urokkelige Fatning, men Blikkets gennemtrængende Klarhed og Stemmens Vilje. Niels Henrik gik og kom igen. Han huskede fra Barneaarene det grønne Klædesbetræk i Biskoppens Stue, det var godt for Øjnene, han følte det nu.

— Vil du saa fortælle — du behøver ikke at skynde dig, vi har god Tid!

Niels Henrik saa bort fra Biskoppen,

medens han talte. Det forekom ham langt sværere her end Dagen før hos Provsten.

Biskoppens første Ord var: — Jeg troede, du var vænnet af med din Stammen Saa rejste han sig og omfavnede Niels Henrik, der hulkede som et Barn, vildt og ubehersket.

— Ja, græd du kun, Niels Henrik Torbensen, og Gudskelov du kan det. Men sig mig nu, vidste du ikke, inden du kom til mig, at *ingen* kan raade dig uden du selv? Dit Hjerte og din Samvittighed er de eneste Dommere, der har Magt over din Skæbne. Alt, hvad jeg kan gøre, er at sige dig: Se Ulykken fast i Øje! Var det ikke dig, som jeg kender saa nøje, vilde jeg vel sige: — Min Søn, dit Tilfælde er som Tilfælde ret enestaaende, men det vedkommer strengt taget ikke Folkekirken. Og jeg vilde sige: Der er indenfor Folkekirken Mænd, hvis Liv er mindre pletfrit end dit, og som dog udfylder deres Stilling til Menighedens fulde Tilfredshed. Men jeg ved jo,

at du ikke føler Trang til at stjæle, fordi andre stjæler . . . Og naar du nu kommer til mig med et hjælpeløst: — Hvad skal jeg gøre? er det min Pligt at hjælpe dig til at ville det Rette. Niels Henrik Torbensen, du kan ikke leve under Tyngden af den Forargelse, Tilfældet har kaldt ned over dit Hoved. Og du kan ikke trives i daglig Løgn og Forstillelse. Saa er der kun to Ting, du har at vælge imellem, kun to og ikke flere. At tage Korset paa dig og gaa en tung Gang — eller tage det paa dig og gaa en endnu tungere. Forstaa mig vel, jeg taler ikke som Kirkens Øverste, her har Kirken intet at raade eller befale. Jeg taler kun, som jeg mener, din egen Samvittighed maa tale. Men er du bange? Vil du, jeg skal tie, inden det er sagt?

Niels Henrik følte Hjertet krympe sig som en Svamp, der kommes i kogende Vand. Med sit Blik bad han Biskoppen føre Hugget.

— Tag din Afsked eller sig Sandheden!

Niels Henriks Øjne blev store og gruende, som hos den, der allerede føler Døds mørket og stræber for at indsuge endnu et Glimt af Livets Lys: — Afsked Jeg . . . jeg kan ikke . . . undvære Menigheden!

Biskoppen nikkede: — Akkurat hvad jeg tænkte. Du kan ikke opgive din Menighed — det vilde være den tungeste Gang. Vel saa, min kære Niels Henrik, jeg lykønsker Dig til Valget. Men ogsaa den anden Vandring gaar mod Golgatha. Altsaa, har du Mod og Kraft, og har du Vilje til, fra Prædikestolen, at sige: Jeg er ikke Fader til det Barn, min Hustru har født?

. . . .

. . . .

. . . .

— Niels Henrik Torbensen, nu har Betænkningens Time varet længe nok. Rejs dig, se mig ind i Øjnene og sig: Jeg har valgt. Hvad du har valgt, ved jeg ikke og vil ikke vide, det angaar ikke mig. Men

for din Sjælefreds Skyld maa du komme til et Resultat. Altsaa spør jeg: — Har du valgt?

Niels Henrik bøjede Hovedet, han mærkede først nu dets Tyngde.

— Godt, saa er det bedst, du faar noget at spise og kommer i Seng. Skriv her et Par Ord til din Hustru — et Telegram, at hun kan vide, du har fundet en Udvej.

Mekanisk føjede Ordene sig paa Papiret: — Jeg kommer imorgen Aften. Fundet den eneste Udvej.

Han hørte bagved sig Biskoppens Stemme, kærlig og fast: — Og Kristus sagde: Fader, er det muligt, tag da denne Kalk fra mig! . . . men han tilføjede: Ske din Vilje og ikke min!

....

.... Og forfra skulde de begynde Livet, under Guds og Menighedens Øjne. Dette var *Vejen*, den eneste, Sandhedens slagne Vej, den eneste Verdens Vej, hvor Vildfarelse var umulig....

Hvor svag og lidettroende han dog havde været!.... Naar Betty Rosa hørte det alt, vilde hun, som han nu, samle Hænderne og sige: Ære være Gud i det Højeste.... Vilde hun forstaa, at dette var Fred og Frelse, thi det var Sandhed, og uden Sandhed var ingen Tillid, ingen Glæde.... Nu kunde han igen læse Evangeliet, nu — om lidt — naar Forargelsens Forbandelse var taget fra hans Skuldre.... Aabent og ærligt.... aabent og ærligt.... Ja, alt andet vilde være Synd mod den Helligaand....

Den gamle Biskop havde siddet hos ham som en Fader hos sit syge Barn, til han sov ind, og om Morgenens havde han, i sin Stue, taget ham til Alters. Nu var han styrket til Mødet med Betty Rosa

Som blæst bort var den foregaaende Aftens Rædsel ved Tanken derom. Hun vilde se ind i hans Hjerte, se, hvad han havde lidt, og forstaa, at saaledes maatte det være

. . . . At saaledes *maatte* det være.

Han følte Trykket af en fast Haand paa sit Hoved: — Saaledes maatte det være

. . . . Altsaa, hvadenten Betty Rosa gav sit Samtykke eller ej.

Men, og Niels Henriks Smil blev ømt vemodigt, dette skulde ske for *Menighedens* Skyld, ikke for hans, ikke for hendes. Og han vilde sige:

— Det lover jeg dig, Betty Rosa, det lover jeg ved min Kærlighed: Aldrig skal jeg mod dit Ønske søge at løfte blot Fli-

gen af det Slør, der hviler over din Hemmelighed. Jeg begriber jo, at du har gennemlevet noget, der har gjort dig saa smertelig ondt, at du slet ikke kan tale derom. Og du skal faa Fred til at tie. Det lover jeg dig.

Idag var det Onsdag. Allerede paa Lørdag maatte det ske. Netop en Søgnedag. Og hele Menigheden vilde komme, den vilde forstaa, at dette var et Opgør.

Betty Rosa kunde, hvis hun frygtede at være tilstede, blive i Præstegaarden, til det var sagt. Men hun gik nok med, hun var ikke frygtagtig — og bagefter vilde hun føle sig let og frimodig som aldrig før.

Og Barnet, hendes Barn det Barn, han havde elsket, fra før det blev født, det skulde gaa imellem dem som et usvigeligt Tegn paa Ordet: I vilde det Onde, men se, Herren vendte alt til det Gode!

. . . .

. . . .

. . . .

Karin Michaëlis: Betty Rosa.

Det smukke Korthus faldt sammen. Betty Rosas Ansigt var blevet som en Askehob, og hun havde med en Latter, der gik ham igennem Marv og Ben, sagt: — Vil du fra Prædikestolen forkynde den store Sandhed, at jeg var besvangret af en anden Mand?

Han havde talt og forklaret, en Time, to Timer, til hans Mund og Svælg blev brændende tørre. Han havde grædt — hun ikke — og sagt: — Der er kun Valget mellem det og at tage min Afsked som Præst. Og han havde tryglet hende om at sige, hun fandt, det var ret og rigtigt, men hun havde kun, langt om længe, sagt: — Jeg finder, det er rimeligt, du i et og alt handler efter din egen Overbevisning.

Nærmere kom han ikke.

Men inde i ham stod med glødende Bogstaver Ordene: Saaledes *maa* det være.

Stor var hans Medlidenhed med Betty Rosa, større endnu hans Ansvar overfor Menigheden.

....

....

....

Torsdag gik, der var Opslag paa Kirkeporten og Opslag paa Møllen og Kroen, desuden havde Posten Bud med til alle, hvor han kom frem.

Betty Rosa gik rundt i Stuerne med et Sjal om Skuldrene, som om hun frøs. Haaret klæbede dødt ved de indfaldne Tindinger. Øjnenes Udtryk var haardt og langsomt lurende. Af og til satte hun sig ved Vuggen og stirrede paa Barnet, til det vaagnede og græd. Gamle Sidsel var bleven saa forskræmt af hendes Væsen, at hun gik ud af Stuen, naar Betty Rosa kom ind.

Naar Niels Henrik talte til hende, svarede hun kun ja og nej, men da han engang tog Barnet op og holdt det i sine Arme, rev hun det fra ham: — Det Barn vedkommer kun mig!

Tordag Aften gik hun hjemmefra og

kom tilbage nogle Timer senere. Niels Henrik ventede hende i Hulvejen tæt uden for Præstegaarden, dèr havde han staaet, fra han erfarede hendes Bortgang.

— Hvor har du været? spurgte han.

— Hos Dr. Bremer! svarede hun, og hendes Stemme lød nu helt rolig og naturlig.

— Ved du, Betty Rosa, at jeg har ventet dig i Dødsens Angst?

— Den Angst kunde du have sparet dig, jeg gaar hverken i en Mergelgrav eller tager Gift. Det er ikke min Hensigt at dø.

Niels Henrik lagde sin Arm om hendes Liv: — Gud være lovet for de Ord Ikke sandt, Betty Rosa, naar *det* er ovre, saa vil vi to begynde forfra, ikke? Du synes nu, det er saa grusomt af mig det underlige er, jeg føler det selv som en Grusomhed — men det maa jo saa være, vi maa igennem den Time, og bagefter, aah, jeg tror, nej, jeg ved, du vil føle dig som et Menneske, der har været

blind og pludselig faar sit Syn igen....
Ikkesandt, Elskede, nu tør du roligt lade
mig forkynde Sandheden, nu er du ikke
mere bange?

— Nej, nu er jeg ikke mere bange.

— Og du tilgiver mig den Krænkelse,
jeg nødes til at forvolde dig?

Hun svarede: — Jeg troede ikke, det
var dig, der behøvede Tilgivelse....

....

....

....

Om ved Midnatstide samme Aften sad
Niels Henrik alene i Studerekamret med
en Pen i Haanden og store Blade ube-
skrevet Papir foran sig. Han vilde forbe-
rede sig paa Talen.

Igennem Husets tyste Ro fornam han
de sagte Stød af Vuggens Gænger. Han
rettede sig i Stolen og lyttede. Han lagde
Pennens fra sig og lyttede.

En Tanke slog ned i ham, fængende
som en Gnist i et Hølad, og i samme Nu

var hans Sind et hvirvlende Flammehav af ukendte Følelser. Det var, som skulde Sjælen omkomme i disse Luer.

Det hviskede i ham: — Og det var dig, der svor ved din Kærlighed, at du aldrig vilde trænge ind i hendes Hemmelighed!

Hvert sagte Stød af Vuggegængerne var som Ved, der sloges paa Baalet.

Nej, han vilde ikke, det var *for* usselt. Han vilde ikke

Men han listede som en Tyv gennem Stuerne. Noget holdt ham tilbage, sigende: — Gør det ikke! Gør det ikke! Han svarede sig selv, medens han, Fod for Fod, kom Hustruen nærmere: — Jeg er da kun et Menneske! Jeg er da kun et Menneske!

— Betty Rosa! hans Røst var lav og hæs: — Betty Rosa sig mig du maa sige mig har du elsket *ham* den anden?

Betty Rosa rejste sig fra Vuggen: — Om jeg har elsket *ham*? Spør du nu om det?

— Svar mig, hører du! Ser du ikke, hvor jeg pines Det er, som om han er i min Nærhed, jeg ved ikke hvor her — — allevegne. Jeg maa vide det Betty Rosa, svar mig?

— Om jeg har elsket *ham* Barnets Far? Og naar jeg nu nægter at svare?

— Betty Rosa jeg elsker dig, hav Medlidenhed med mig . . . Det er jo kun det, jeg vil vide, kun det, ikke andet. Gem alt det andet, jeg skal ikke spørge, svar mig kun paa det ene: — Har du elsket ham?

— Hvorfor vil du vide det nu? Igaar var det dig en Biting.

— Igaar, igaar, ja men igaar er ikke idag. Forstaar du da ikke, jeg *maa* vide det. Kun *vide* det, ikke andet.

— Skal det ogsaa forkyndes fra Prædikestolen?

— Hjælp mig, hjælp mig Det ligger som et Helvede herinde i Brystet, det martrer mig Betty Rosa, sig, du aldrig

har elsket ham? Sig det! Sig det! og jeg skal velsigne dig til min sidste Time.

— Niels Henrik! Jeg *kan* ikke tale. Og jeg *vil* ikke tale. — Du lyver for dig selv, naar du siger, du kun vil vide, om jeg *har* elsket ham. Det er ikke blot det, du vil vide. Du vil vide *alt*.

— Ja, du har Ret, ja, saadan er det Betty Rosa, du er min Hustru, hav Tillid til mig, giv mig dit Livs triste Hemmelighed i Forvaring Betty Rosa, jeg elsker dig højere end min egen Sjæl højere end alt. Min Kærlighed er blevet en Brand i mit Blod før var den Solen over mit Liv Du har mig i dine Hænder. Gør ved mig, hvad du vil. Forlang af mig, hvad du vil men svar mig, Betty Rosa har du elsket den Mand?

Hun rystede paa Hovedet: — Jeg svarer dig ikke paa noget.

— Ja, om ikke nu, saa senere, senere, ikke Elskede? Naar der falder Ro over os, saa vil du tale, sig det, at saa vil du

tale og betro mig, *hvor* han er at jeg kan kende ham, hvis jeg ser ham Det er saa forunderligt, jeg synes, han er i min Nærhed, jeg synes, jeg kender ham jeg ved jo, det er Vanvid han er langt borte, ikke sandt, han er langt borte?

. . . .

Betty Rosa sad ved Vuggen. Hendes Fod traadte Gængen med et Urs Regelmæssighed. Og Niels Henrik vaklede ud.

Da Morgenens kom, laa Bladene endnu foran ham, hvide og tomme.

. . . .

. . . .

. . . .

Fredagen gik. Der var en sær Færdslen forbi Præstegaarden, men ingen kom ind.

Klokken ni begyndte Kirkeklokkerne at ringe. Niels Henrik havde villet det saaledes. Der skulde ringes en fuld Time i denne Dags særlige Anledning. Men da Klokkeslagene tonede ud i den klare Luft, følte han sig som et Menneske, der har faaet sin Dødsdom forkyndt og til liden Trøst ser, at Solen skinner over den Dag, der bliver hans sidste.

Til alt det andet var nu kommet *Tvivlen*. Tvivlen om, hvorvidt han handlede rigtigt eller begik en Grusomhed.

Tænkte han paa Samtalen med den erfarne Biskop, var han vis i sin Sag, men tænkte han paa Betty Rosa, skar Tvivlen gennem ham. Hans Hjerte var delt i to.

Og nu, selv i denne Morgen, da Afgørelsen *var* truffet, selv nu raste Ilden i hans Indre, den Ild, en flygtig Tanke havde antændt to Aftner før.

Niels Henrik havde, fra sin Moder, arvet en barnagtig Skræk for Tordenvejr. Naar det kom paa, og han var hjemme, rullede han ned og trak Gardinerne sammen, endog ved højlys Dag, og satte han sig i Stuens fjerneste Krog med Ansigtet ind mod Væggen. Han plejede at bede, til Uvejret atter var ovre.

Saaledes gjorde han ogsaa denne Morgen. Medens Klokkerne øste deres Klanges Sødme udover Hedens Bakker og Dale, som Solen sit Guld, sad han i den mørke Stue med Ansigtet ind mod Væggen og forsøgte en sidste Gang at paakalde Gud Herrens Hjælp: — Giv mig et Tegn! Vis mig i din Naade, at jeg kun handler, som du vil, jeg skal handle! Han stred som Jakob: — Herre, jeg slipper dig ikke, før du har velsignet mig!

....

....

Klokkerne lyste deres Fred over den røde Lyng og kaldte ned gennem Hytternes Skorstenspiber. I den solvarme Dag gav Menneskene sig — højtidsfuldt forundrede — paa Vej. De kunde ikke gaa vild, selvom de ikke var vejvante, Klokkerne drog dem, som duftende Blomster drager Bierne til.

Betty Rosa havde svøbt sit Barn med Hænder, der var døde som hendes Hjerte. Klokkernes Ding-Dang-Dong, Ding-Dang-Dong ramte som Svøbeslag, hudflettende den arme nøgne Sjæl. Naar de Klokker tav, vilde Niels Henrik gaa op gennem Kirken, op paa Prædikestolen og sige de Ord, der for bestandig jog hende fra ham.

Naar de Klokker tav, var hendes sidste Time slaaet her paa disse Kanter, og den fredløse Vandring stod for.

Dr. Bremer havde sørget for alt — saa vidt....

Han ventede med Vognen, der skulde

køre hende og Barnet til Stationen. Klokken tolv gik Toget. Hun vidste ikke endnu, hvorhen hun vilde, vidste kun det, at bort maatte hun fra Niels Henrik og Stedet, hvor han i denne Dag rejste hende en Skamstøtte.

Dr. Bremer havde ingen Tak fordret, og hun nærede for ham ikke Tanke udover det, at han kunde være hende til Nytte.

....

....

I sidste Øjeblik kom Lavst og Pigen og spurgte, om de maatte gaa op i Kirken. Gamle Sidsel vilde blive hos Barnet, men Betty Rosa lod ogsaa hende gaa.

....

....

Niels Henrik kyssede med kolde Læber hendes kolde Pande: — Det *maa* saa være!....

Han var borte. Betty Rosa hængtede Slagkaaben om sig, og med Barnet i sine Arme gik hun en sidste Gang gennem det

øde Hus. Længst tøvede hun i Niels Henriks Stue. Paa Skrivebordet laa et halvt beskrevet Blad: — Og om din højre Haand forarger dig, da hug den af, thi bedre er det dog at miste et Lem, end at dit ganske Legeme skal fortabes

Derunder: — Men hun er Hjertet
Og igen: — Det *maa* saa være. Og sidst: — Hvad jeg i denne Time forbryder, vil jeg sone med hele mit Liv Men det *maa* saa være. Jeg kan ikke andet

Hun foldede Bladet sammen. Nu tav Kirkeklokkerne.

Men da hun kom udenfor Præstegaarden, nægtede Benene at bære hende den Vej, hun vilde.

Drømmen, Julenatsdrømmen . . . Deroppe paa Banken laa den hvide Kirke. Menigheden var forsamlet. Nu besteg Niels Henrik Prædikestolen. Der ventedes kun paa hende

Menigheden, som i tyste Skarer kom dragende over Heden, paa deres vanlige Vis indsvøbt i mørke tunge Klæder, havde samlet sig omkring Kirken ude paa den lille Kirkegaard. De ventede i Tavshed paa deres Præst, det vilde ikke passe sig, de gik ind i Kirken før ham. Hver især gjorde sig sine Tanker om dette Møde mellem Præst og Menighed, men hvad der end iforvejen med knappe Ord og halve Udtalelser var drøftet trindt i Hytterne, her udenfor Kirken tav alle Stemmer, og de fleste Øjne saa ned i Jorden. En og anden blandt Kvinderne gav sig i sin tomme Forlegenhed til at pusle ved en sandføgen Grav, som Vedbendrankerne

ikke havde orket at holde i Ave. Det var det eneste, ellers stod Folkene paa Stedet, klyngevis men stumme.

Nu blev der et raslende Røre. Alle vendte sig og saa mod Kirkegaardslaagen. Dør kom den unge Præst Men da man havde set ham, flygtigt og uforglemmeligt set hans hvide Ansigt, hans vaklende Gang og Sjælekviden i hans aabne Blik, da slog de alle Øjnene ned og ønskede sig langt bort.

Præsten stavrede frem, langsomt og besværligt, som maatte han for hvert Skridt mane Benene til Lydighed. Han gik med vidaabne Øjne, der ikke saa forbi Menigheden, ind gennem Kirkedøren, hvor Skolemesteren stod med Salmebog og Sangbog i Haanden.

Skolemesteren spurgte — først nu, fordi han ingen Bud og Besked havde faaet — hvilke Salmer, der skulde synges. Præsten saa paa ham, som om hans Tanker stred sig gennem et Tjørnekrat, inden de naaede

Bevidsthedsoverfladen: — Der skal ikke synges idag!... og han gik videre. Murstensgulvet klagede under hans Skridt.

Menigheden ventede, at han som ellers først gik ind i Sakristiet, og holdt sig derfor tilbage i Vaabenhuset, men nu saa de Forreste ham tage Vej lige mod Prædikestolen. Saa skyndte de sig alle med Værdighed at komme til Sæde i de mørke Stole, hvor Vadmelslugten hang igen fra Slægt til Slægt.

Niels Henrik Torbensen knælede foran Prædikestolens nederste Trin, og uvilkaarligt lukkede alle Hænder sig som til Bøn, men ingen vidste, hvorm han bad, eller hvorm de skulde bede.

Og nu rejste han sig og gik op i den runde udskaarne Stol, hvis tunge Træbal-dakin næsten rørte hans lyse Haar. Men inden han endnu havde begyndt at tale, aabnedes Kirkedøren, og Betty Rosa traadte ind.

Som en Søvngænger gled hun op igen-

nem Kirken, ind i den forreste Stol tilvenstre. Døren smækkede. Hun sad paa de Anklagedes Bænk.

Saa stod han deroppe. Han stirrede stift frem for sig. Turde ikke se til Siden. Nu gjaldt det at gaa den ene, den eneste, lige, rette Vej Sandhedens Vej.

Men inde i det stive Blik var som et Glimt, et Skær af Hvidt — Betty Rosas Ansigt, som han ikke vilde se, og som han havde set.

Han foldede ikke sine Hænder, de laa knyttede mod hinanden paa den skraa Pult. Pibekraven snørede hans Hals.

Vejen, den lige Vej den, han saa, den han vidste Han maatte frem. Læberne formede sig til Lyd, der ikke kom. Medens han, langt borte eller nærmere end nær — hørte noget, der var ham selv, og som kun han hørte, stamme, om og om igen, et eneste Bogstav, Begyndelsen til hendes Navn.

Da saa Ordene endelig slap hans mim-

rende Mund, skar de hæse og ensformige
ud i Stilheden. Klangløse og uden Løftelse.
Og de dernede studsede. De genkendte
ikke Præstens Mæle.

— Befal du dine Veje
og al din Hjertesorg
til hans trofaste Pleje,
som bor i Himlens Borg!
Han, som kan Stormen binde
og lede Bølgen blaa,
han kan og Vejen finde,
hvorpaa min Fod skal gaa.

— — — — —
— Engang i vort Liv maa vi alle van-
dre vor Vej til Golgatha og bekende vor
Skyld under Frelserens Kors Smer-
ten trykker os i Støvet, men Samvittig-
hedens Svøbe er over os. Herre, hjælp
mig at bære mit Kors til Ende Drag-
ten, jeg bærer, er hellig. Under den tør
Løgneren ikke skjule sig, og ikke Fortielsen.
Fra den maa ingen Forargelse udgaa. Vé
den, fra hvem Forargelsen kommer! Der-

for vé over mig! Vé, vé over mig!
 Thi medens jeg her i dette Hus og
 i denne Dragt formanede Jer til at følge
 Guds Bud, saa kunde enhver af Jer slaa
 mig paa min Mund og sige: Du lyver!
 Dit eget Levned modsiger dig! . . . Jeg har
 været min Menighed til offentlig Forargelse.
 Jeg har forarget Jer gennem det uskyldige
 Barn, som blev født mig i mit Hus. Det
 uskyldige Barn har vidnet imod mig. Uden
 Ord vidner det om Synd og Brøde i mit
 eget Ægteskab, der skulde være Menig-
 heden til Forbillede Længe var jeg
 slagen med Blindhed, nu er jeg blevet
 seende, og Herren min Gud har paalagt
 mig at bekende, hvorfra Forargelsen i mit
 Ægteskab stammer Jeg bekender . . .

Her løftede han Stemmen. Aandepustet
 fra de mange Lyttende bølgede om ham
 som et sukkende Kor.

Men højere endnu lød det pludselige
 Smæld af en Stoledør. Og med ét blev
 han sky som den, der fra langvarigt Mørke

rammes af voldsomme Lysmasser det hvide derovre i den yderste Stol rejste sig brat og blev større

Hans Blik søgte forvildet opad efter den rette Linje, saa styrtede det og faldt over det hvide, han ikke vilde se, faldt og klamrede sig dertil.

Betty Rosa havde rejst sig. Hun stod rank og ligbleg bag Stolestadets Dør og trak den endnu engang smækkende til sig. Den mørke Kaabe laa efter hende inde i Stolen, som en Ham, hun havde krænget af sig. Tæt ind til sig holdt hun det lille tavse Barn:

— *Jeg bekender for dig!*

Ansigt til Ansigt med Betty Rosa, og med Klangen af hendes Røst som Kærtegn gennem Sjælen, fandt han Svaret det Svar, der aldrig før havde rørt hans Tanke:

— Nej, min Hustru har intet at bekende. *Jeg alene, jeg alene*, er Skyld i den Forargelse, som *mit* uskyldige Barn har voldet Menigheden her. I skal alle være Vidne

til, at jeg beder min Hustru om Tilgivelse for, hvad jeg

— Niels Henrik!

Der var en saadan kimende Jubel i dette Udbrud, at Præsten uvilkaarlig standsede.

— Niels Henrik! Og det vilde du gøre for mig? Og det vilde du gøre for mig? Men det skal du ikke, det behøves ikke. Jeg er ikke mere bange. Du skal vide det altsammen du, og hele din Menighed

Saalænge lod han hende tale, afmægtig overfor hendes Viljes Magt, men nu var han igen sig selv:

— Betty Rosa, som din Mand og din Præst beder jeg dig tie her. Det tilkommer ikke dig tale overfor denne Menighed. Men følg mig ind i Sakristiet og tal dør til mig alene Og I, mine Venner, bliv her, til jeg igen er hos Eder.

Han steg ned fra Prædikestolen og førte Betty Rosa med sig forbi Altret ind i det lille Sakristi.

....

....

....

Saa var det sagt

Der stod derinde i Sakristiet en af de lave Træbænke, der benyttedes til at stille Kister paa. Paa den sad Mand og Hustru, Haand i Haand, mødige som Mennesker, der har vandret Nætter og Dage og endelig naaet Maalet og fundet Hvilen. Barnet laa i Betty Rosas Skød. Lykketaarer dryppede nedover det.

Nu og da hviskede hun sagte nogle Ord, som hans Hjerter hørte, skønt Øret ikke fattede dem, og hvergang svarede han: — Jeg elsker dig! Jeg elsker dig!

Ude i Kirken herskede der en Stilhed, som om Menigheden var blevet stum som Stolene, hvori den sad. Omsider rejste Niels Henrik sig, tog varsomt Barnet fra Betty Rosas Skød, gjorde Korsets Tegn over dets Pande og kyssede de smaa Øjne, der roligt stirrede ud i Rummet.

— Kom nu, vi er jo ikke helt ved Vejs Ende! Han sagde det med Smil om Læberne, og Betty Rosa stod op, over hendes Ansigt var Søstersmilet til hans.

— Du er vel ikke bange, Elskede?

— Bange . . . ! For hvad? Jeg ved jo, at du er her, og du ved, hvor min Plads vil blive

— For en Tid, ja, for en Tid. Men den Tid vil for os begge blive kortere end blot en af de Timer, der ligger bag. Og husk, Betty Rosa, Tilgivelsen har du jo allerede, du og jeg, Tilgivelsen og Oprejsningen.

Og han holdt Barnet hen under hendes Blik: — Det Barn er Beviset paa Guds vidunderlige Almagt og Naade Kærlighedsbaandet mellem os

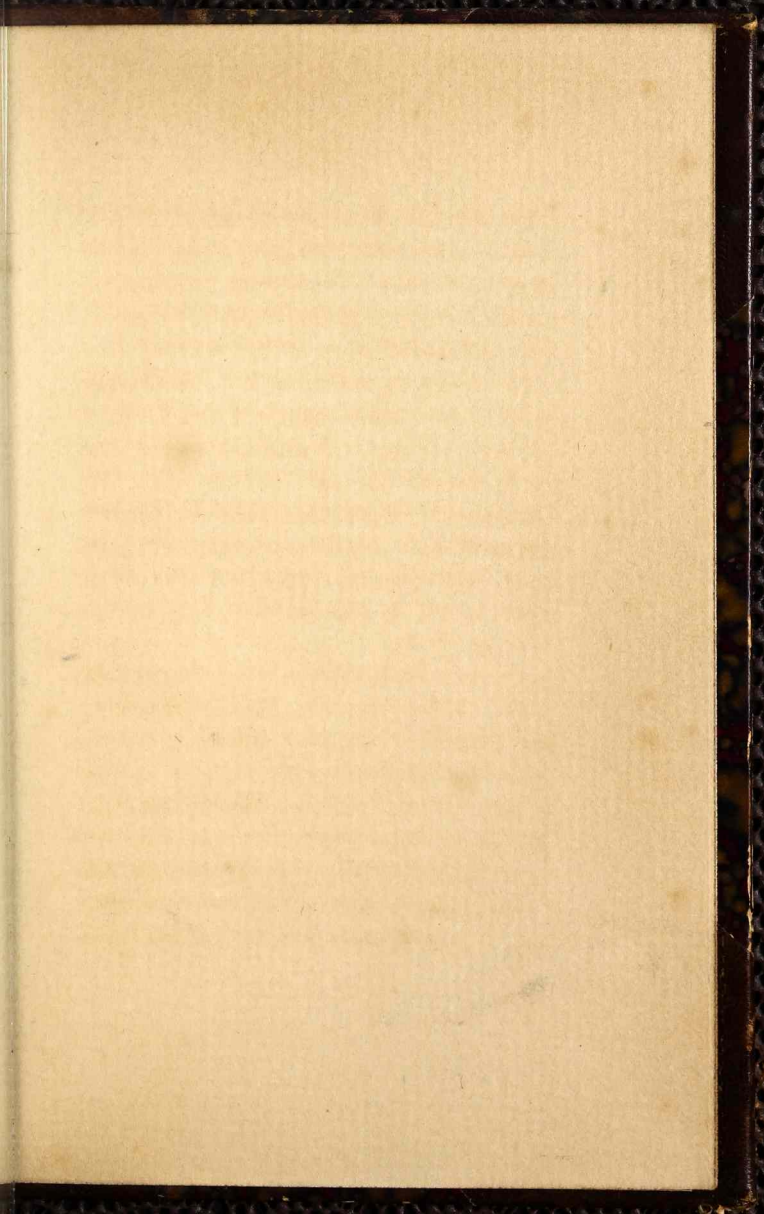
Niels Henrik aabnede Sakristidøren og lod Betty Rosa gaa forrest, saa kom han med Barnet. Med glade Skridt gik han ned gennem Kirken og op igen, Betty Rosa blev staaende, hvor hun stod.

Han vilde jo sige alt, hvad der nu skulde siges. Og nu talte han, let og glad, medens han stadig vandrede op og ned i sine Ords Følge: — I skal faa det at vide allesammen. Her er intet at skjule. Men hav Taalmodighed Det er saadan, at min Hustru for en Tid maa forlade mig . . . og os . . . men hun kommer igen Fængslets Mure vil lukke sig om hende for en Tid, ja, saadan er det, men hun kommer igen. Og jeg venter hende med Længsel, og I vil hjælpe mig over den Tid, I vil bede med mig, I vil forstaa min Lykke. I vil gøre det svære let for hende Men endnu idag har jeg hende endnu idag er vi sammen, hun og jeg og vort Barn, som vi begge elsker derfor, tilgiv, at jeg ikke selv fortæller Jer Sammenhængen, tro mig blot, den skal ikke forholdes Jer Du, Povl Abildgaard, det er bedst du, som Sognefoged følger os iaften Vi rejser med Nattoget Ser I, hvor Kirken er fuld af Sol! Ser I

Solglorien om dette Barns Pande! Det er Gud, der lyser sin Velsignelse over os alle og giver os Fred Og lad os saa skilles med Bønnernes Bøn i vore Hjerter og paa vore Læber

Niels Henrik stod atter hos Betty Rosa, medens han over Barnets Hovede læste Fadervor, hvorefter Menigheden stille forlod Kirken.

Time efter Time blev Mand og Hustru siddende paa Altertrinet, medens Solen legede over Barnets Haar.

KARIN MICHAËLIS

BARNET. Fortælling. 2. Opl. 2 Kr. 50 Øre.

LILLEMOR. Fortælling. 3. Opl. 3 Kr.

SØNNEN. Fortælling. 4 Kr.

HELLIG ENFOLD. Fortællinger. 3 Kr. 50 Øre.

GYDA. Fortælling. 4 Kr. 50 Øre.

MUNKEN GAAR I ENGE. Fortælling.
3 Kr.

TOMMELISE. Fortælling. 3 Kr. 75 Øre.

KYLLINGESORGER. Fortælling. 3 Kr. 50 Øre.

OVER AL FORSTAND. Fortælling. 2 Kr.

